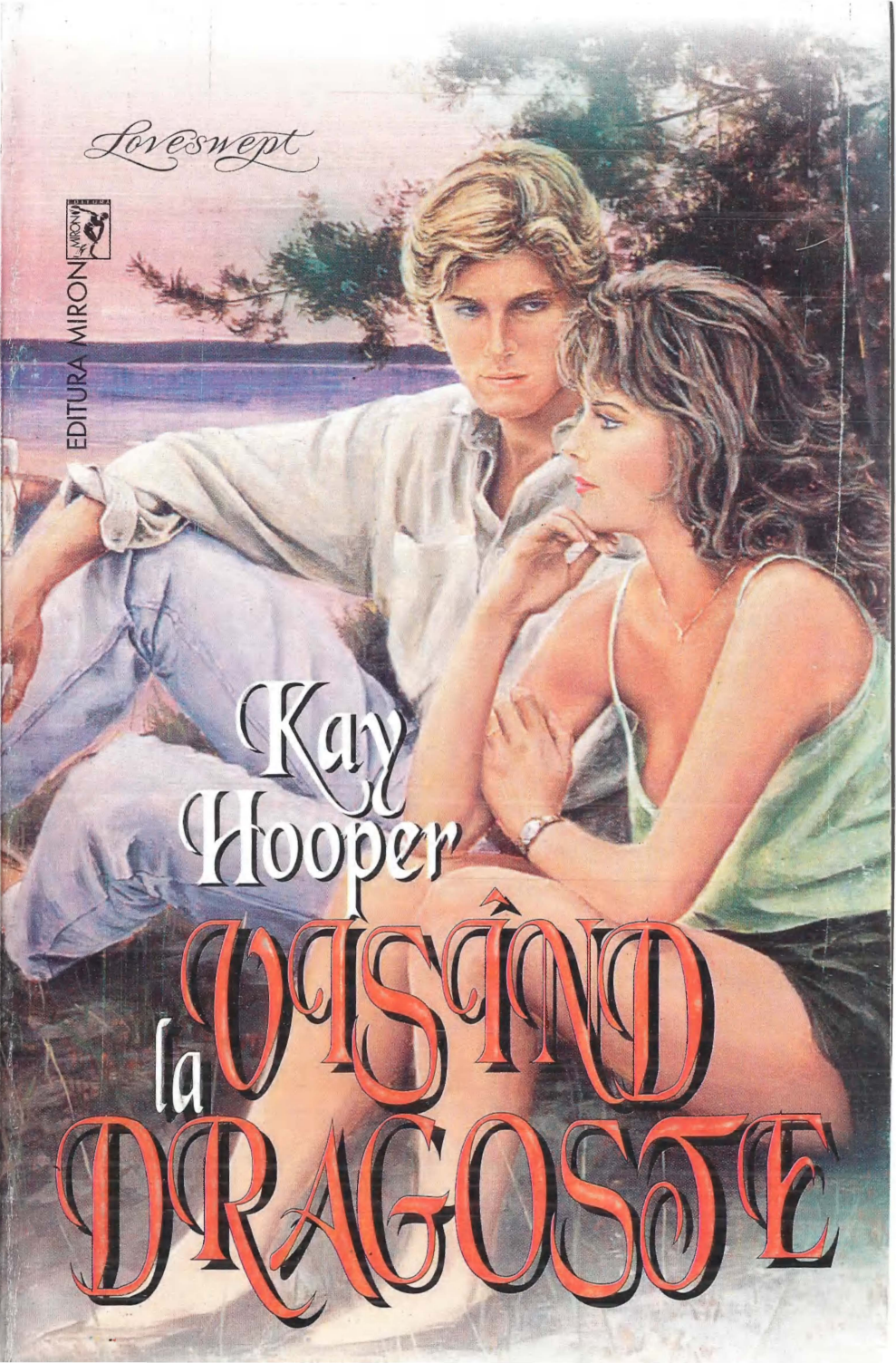
Loveswept
EDITURA MIRON
Kay Hooper
la VASÂND
DRAGOSTE

Loveswept

Kay Hooper

Visînd la dragoste

Outlaw Dèrek

by Kay Hooper

© copyright for romanian language
by MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin Editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

LOVESWEPT© and the wave design are
registered trademarks of Bantam Books,
a Division of
Bantam Doubleday Dell
Publishing Group, Inc.

Registered in U.S.
Patent and Trademark Office and elsewhere.
All rights reserved

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

Loveswept

Kay Hooper

Visînd la dragoste

Traducere de Mari Cleo Constantinescu

Editura MIRON
București

Tehnoredactor: Monica Toader
Corector: Doina Călin

ISBN 973-95059-8-0

Prolog

– Shannon, uneori teama sau o emoţie primitivă va atrage alta, a spus Derek şoptit. Este natural.

– Oare?

Privea spre el ameţită, iar vocea era murmurată ca în vis. Se simţea ca şi cînd ar fi căzut de pe marginea unei prăpăstii şi căderea continua ameţitoare, iar ea nu putea face nimic ca să se salveze.

– Nu m-am simţit niciodată aşa.

Ştia el ce ar fi trebuit să facă. Schimbînd subiectul, ar fi trebuit să-i ia braţele şi să-şi înconjure pieptul cu ele, asta ar fi trebuit să facă.

Dar avea nevoie să o sărute, fiind dornic precum un om înfometat care are nevoie de hrană. Dorinţa lui era tot atît de primordială ca şi cea simţită de ea, acea dorinţă de a se simţi în siguranţă, pe care o avusese cînd se aruncase în braţele lui, atunci cînd se auzise motorul maşinii.

La prima atingere a buzelor ei reci şi tremurătoare, sărutul, care ar fi trebuit să fie timid, s-a transformat într-o izbucnire violentă. Shannon, sufocată, aproape să plîngă, l-a cuprins puternic, lipindu-se de el. Totul explodase în fiinţa ei, dovedind dorinţa fierbinte.

Capitolul 1

Derek Ross s-a trezit din somnul adînc, în care zăcea răpus de oboseală, la groaznicul bîzîit din urechi. Răsucindu-se în aşternutul răvăşit, a încercat să apuce telefonul de pe noptieră, dar a recunoscut mai tîrziu de unde venea zgomotul ce-l trezise. Atunci s-a aşezat pe pat, scărpinîndu-se în cap.

La uşă. La miezul nopţii... Nu! Uitîndu-se la ceasul de pe noptieră, văzu că era ora patru dimineaţa. Cine putea fi vizitatorul? Chiar aşa obosit cum era, s-a gîndit, dar a respins ideea că ar putea fi un hoţ. Nu avea nici un rost. În general, băieţii care se ocupau cu aşa ceva nu-şi anunţau

sosirea apăsînd pe sonerie, mai ales la patru dimineaţa, dacă aveau intenţia să fure. A aruncat păturile şi s-a ridicat, căutîndu-şi blugii prin întuneric, înjurînd somnoros în timp ce se lupta să-i îmbrace.

Ducîndu-se spre uşa de la intrare, a aprins luminile, iar cînd a ajuns acolo a mîrîit cu vocea răguşită:

– Da... ce-i?

– Domnule Ross, trebuie să-ţi vorbesc.

Rezemat de tocul uşii, înainte de a o deschide, Derek s-a încruntat. Era o femeie căreia nu-i cunoştea vocea. În meseria lui asta putea fi un semn rău. Şi-a dat seama că era încordat.

– Este ora patru dimineaţa, cine eşti şi ce doreşti? a întrebat scurt.

– Domnule Ross... te rog. Trebuie să te văd. Este foarte important.

Ezitînd, s-a aplecat ca să poată privi prin vizor. Şi aşa era riscant, fiindcă uşa avea doar cîteva straturi subţiri de umplutură de lemn, iar acestea n-ar fi putut opri un glonte şi nici nu ar fi rezistat la un brînci dat cu putere. Deşi imaginea prin vizor era deformată, a văzut suficient ca să se liniştească măcar puţin.

– Ridică mîinile ca să ţi le pot vedea! a ordonat el.

Afară, pe coridorul luminat, femeia şi-a ridicat braţele cu palmele întoarse spre el. Nu părea surprinsă de prudenţa lui, dar, de altfel, era clar că era prea tulburată ca să se mai mire de ceva.

Descuie şi, deschizînd uşa, îi spuse îndepărtîndu-se:

– Ţine-le tot sus.

Într-o clipă femeia a intrat în casă ţinîndu-şi braţele ridicate. Derek a închis şi a încuiat uşa din nou.

– Nu am armă, a spus ea încet.

Era sigur de asta şi de aceea s-a relaxat.

Rochia de mătase cu care era îmbrăcată era atît de strînsă pe corp, încît părea a doua piele, şi făcea să-i lucreze imaginaţia. N-ar fi putut ascunde un glonţ sub rochie, cu atît mai puţin un pistol. Dar cum ajunsese la treizeci şi cinci de ani, maturitatea îl obliga să fie prudent la eventualele riscuri, aşa că a rămas la distanţă privind-o atent:

– Foarte bine. Intră în ascunzătoare, drept înainte.

Urmînd-o, Derek a observat că rochia ei nu se potrivea cu mersul ei. Avea mişcarea unui atlet

sau, mai bine-zis, a unui dansator, lin şi graţios, în ciuda faptului că şchiopăta. Dar rochia era făcută să pună în valoare liniile şi legănarea şoldurilor, de fapt să oblige pe femeia care o purta să se unduiască. Se descurca totuşi, în ciuda şchiopătatului, căci şoldurile se legănau cu multă feminitate, dar fără exagerare.

Şi totuşi, extrem de seducătoare!

S-a oprit lîngă canapea, ţinîndu-şi mereu mîinile ridicate în sus, aşa cum îi poruncise.

– Pot... pot să stau jos?

Derek s-a întors în aşa fel încît să fie faţă în faţă şi i-a spus sec:

– Nu ştiu... Poţi?

Clipind din ochi, ea a privit în jos la mătasea roşie cu care era tapisată canapeaua. Faţa ei palidă s-a înroşit uşor.

– Oh... nu am mai stat jos de...

– Încearcă, a invitat-o el.

S-a aşezat timidă, făcîndu-şi curaj, iar rochia ajungea aproape pînă jos. Expresia feţei a devenit, fără să-şi dea seama, una de uşurare cînd a scăpat de greutatea ce o simţea în picioare. Încet, şi-a coborît mîinile, pe care şi le-a împreunat în poală. L-a studiat un moment în tăcere. A văzut

un bărbat voinic, cu picioarele goale şi nebărbierit. Avea părul auriu, de culoarea spicului de grîu, cîrlionţat, iar pieptul puternic era acoperit cu păr de aceeaşi culoare. Ochii negri, privirea leneşă şi părea că este relaxat şi neglijent, deşi dădea impresia de dominare calculată şi reţinută. Faţa lui putea fascina femeile şi artiştii, fiind extrem de bărbătească, aspră ca o piatră dură şi deosebit de frumoasă, în ciuda faptului că se vedea clar că este obosit.

El a văzut o femeie tînără, avînd în jur de douăzeci de ani, de înălţime mijlocie, zveltă cum îşi doresc multe femei, dar reuşesc doar puţine; avea pieptul frumos, şoldurile armonioase şi nici un pic de grăsime inutilă. Părul bogat, şaten-închis, cu reflexe roşcate, îi cădea pe umeri într-o grămadă de bucle. Avea obrazul delicat, în formă de inimă, ochii mari, castaniu-deschis, semănînd cu chihlimbarul, chiar dacă erau umbriţi de durere. Dulce, fragilă, drăgălaşă... şi speriată!

Speriată de moarte!

– Cine eşti? a întrebat-o el deodată.

– Shannon, îi răspunse clipind din ochi. Shannon Brown...

– Bun, e mai bine decît Smith, bănuiesc.

– Este chiar numele meu, domnule Ross.

– Şi de unde ştii numele meu? a întrebat-o.

– Eu... Cineva mi l-a dat.

– Cine?

Ea îşi muşcă buza de jos cu dinţişorii mici şi albi, tăcînd multă vreme.

– Mi-a spus să nu-i pomenesc numele, dacă pot.

– Uşa ţi-e deschisă, i-a spus Derek politicos.

Fata a făcut ochii mari.

– Mi-a spus că eşti dur... Mi-a spus că mă vei ajuta dacă voi avea nevoie. Şi am nevoie de ajutorul dumitale!

– Cine? a repetat Derek.

– William Franklin, a spus ea oftînd.

– Guvernatorul Franklin?

– Da, dar asta acum un an. M-a asigurat că pot avea încredere, oricare ar fi problema. Şi mi-a mai spus că eşti foarte bun în ceea ce faci.

– Ţi-a spus întîmplător cu ce mă ocup? a întrebat-o Derek cu vocea groasă şi lipsită de orice expresie.

Ea a clipit din ochi, apoi l-a privit drept în faţă.

– Mi-a spus că eşti o persoană ce se ocupă, într-un anumit fel, de restabilirea ordinii. Uneori,

pentru diferite organizaţii de stat, alteori pe cont propriu. A spus...

Cînd ea a tăcut, Derek a întrebat-o:

– Ce?

Cu vocea slabă, ea a continuat:

– Mi-a spus că poţi fi... îngrozitor de rău atunci cînd vrei, dar că eşti cinstit şi că nu te temi de nimic.

Derek a scuturat din cap.

– Cuvintele astea s-ar părea că sînt ale lui.

Îşi amintea o poveste de şantaj, cu cîţiva ani în urmă, care ameninţaseră cariera politică a lui Franklin. Privind-o atent pe Shannon „Brown", a spus rar:

– Guvernatorul are o căsnicie fericită, cel puţin aşa avea cînd l-am văzut eu ultima oară. Ce relaţii ai dumneata cu el?

– Este un prieten.

El a răspuns doar cu un mormăit.

Ea şi-a ridicat bărbia şi l-a privit cu ochi ce scoteau scîntei.

– Are dreptate, a spus gîfîind, uneori poţi fi îngrozitor de rău!

Cu voce dură, Derek i-a răspuns:

– Uite ce este domnişoară Brown, numele

meu nu se spune de către persoane ca guvernatorul, la cunoştinţe vagi. Dacă Franklin ţi l-a spus acum un an, înseamnă că ori sînteţi foarte apropiaţi, ori ştia că ai sau vei avea necazuri care sînt de competenţa mea. Care din două?

– Ei bine. Sîntem apropiaţi, dar nu în felul în care insinuezi dumneata. Este unchiul meu.

Derek s-a aşezat pe un scaun, relaxîndu-se şi avînd aerul că e total neîncrezător.

– Eşti o rudenie de sînge...? a întrebat-o el, fără a lăsa să pară că o crede sau nu.

– Da.

– Ai adăugat un capitol nou în ştiinţă!

– Ce... ce vrei să spui?

– Franklin, ca şi soţia lui, sînt copii unici, fără fraţi sau surori. Mai caută.

Shannon a simţit că-i vine rău şi s-a strîmbat în mod dureros.

– Nu vreau să mint! Dar n-ai să mă crezi că nu am avut intenţia.

– Încearcă să mă convingi.

După un moment, fata s-a hotărît.

– Ei bine, am lucrat ca salariată în timpul campaniei electorale, o salariată oarecare. După aceea, am fost rănită şi fiindcă este un om bun i-a

fost milă de mine. După campanie, mi-a găsit o slujbă la *Civatech.* Ai auzit de ea?

– Ştiu de *Civatech,* este o firmă foarte serioasă. Au o echipă de tehnicieni care proiectează şi fabrică jucării electronice militare. Ce slujbă?

– Secretară, recepţioneră. Am un nivel redus de asigurare şi nu lucrez cu materiale secrete de mare interes. Bat la maşină corespondenţa şi răspund la telefon. Asta este activitatea mea.

– Deci lucrezi la *Civatech* de optsprezece luni. Înţeleg că guvernatorul Franklin păstrează legătura cu tine?

– Cîte un telefon din cînd în cînd. Mă invită la petreceri intime atît el, cît şi Annie, soţia.

– Te întreabă despre activitatea ta?

– Nu m-a băgat acolo ca să fac spionaj pentru el, dacă asta vrei să spui. Nu ar avea nici un rost; *Civatech* lucrează de obicei cu armata, nicidecum cu administraţia de stat. William nu ar...

– N-am spus că ar face-o, a întrerupt-o el. De fapt, sînt sigur că nu o face, dar încerc să pun lucrurile cap la cap. De ce ţi-a dat numele meu?

L-a privit ezitînd, apoi s-a hotărît.

– Acum un an, cînd luam masa cu William şi Annie, am povestit că mi s-au părut ciudate unele

dintre scrisorile pe care le scriam. Sînt o dactilografă bună, cînd scriu citesc ca să înţeleg, nu mă mulţumesc doar să copiez ca un automat. Înţelegi ce vreau să spun?

– Da.

– Două sau trei scrisori mi-au dat de gîndit, fiindcă mi se părea că nu aveau nici un sens. Nu pot spune ceva cert, doar una sau două propoziţii ce nu păreau a avea legătură cu restul conţinutului.

– Cum a reacţionat?

Îi era imposibil să perceapă dacă Derek o credea sau nu, dar nu voia să se lase cuprinsă de îndoială.

– La început a părut mirat, apoi mi-a făcut impresia că este neliniştit. După două săptămîni, m-a întrebat dacă au mai apărut astfel de scrisori. I-am spus că nu. Atunci, mi-a vorbit despre dumneata. A făcut-o în timp ce stăteam de vorbă. Eram singuri în cameră şi brusc a început să rîdă. Mi-a spus că l-ai scos odată dintr-o încurcătură şi că ai acţionat foarte bine. M-a sfătuit să mă adresez dumitale dacă aş avea vreodată un necaz.

– Nu ai fost surprinsă de faptul că ţi-a vorbit despre asta?

– Ba da. Dar se distra povestind. Aş putea spune că nu dorea să-i pun întrebări, aşa că nu am făcut-o.

După un minut de ezitare, a continuat:

– În ultimele luni, dacă nu era cineva de faţă, mă întreba de parcă ar fi vrut să mă cicălească, dacă-mi amintesc cui trebuia să mă adresez în caz că aş avea nevoie de ajutor. I-am spus numele dumitale şi el a spus: „Să nu uiţi, să nu uiţi".

După puţin timp, Derek s-a ridicat brusc şi a ieşit din cameră. S-a întors puţin mai tîrziu cu o pătură subţire, cu care i-a învelit umerii goi.

– Pari îngheţată, a spus morocănos. Vrei o cafea?

– Te rog, i-a răspuns recunoscătoare, strîngînd pătura pe ea.

S-a ridicat şi l-a urmat în bucătărie, simţind că se încălzeşte şi altfel, nu numai fizic. Prezenţa acestui om te face să te simţi bine, s-a gîndit ea. Era dur, sincer şi bănuitor, dar ochii lui erau foarte înţelegători şi răbdători, ca şi cînd nici ea şi nici altcineva nu putea să-l surprindă. După ore întregi se simţea în siguranţă pentru prima dată.

Nu părea surprins că-l urma, ba, din contră, i-a arătat un scaun pe care să se aşeze la masă.

– Cum mi-ai aflat adresa? Din cartea de telefon?

– Da. William mi-a spus că ai numărul în carte, deşi nu ar fi trebuit să-l ai.

După ce a pus de cafea, Derek s-a rezemat de bufet şi a studiat-o tăcut, dar fără să se ascundă. Pe masă era un pachet de ţigări şi o brichetă. Şi-a aprins o ţigară, continuînd să o privească.

– Dumneata... mă crezi? l-a întrebat ea.

– Fără geantă, fără mantou sau orice altă haină. Îmbrăcată cu o rochie care ar fi determinat orice poliţist să te aresteze la orice colţ de stradă. Ai făcut o cale al naibii de lungă, în pantofi de dans. Aşa că te rog să-mi spui ce s-a întîmplat în cele zece ore precedente, de-ai ajuns la uşa mea la ora patru dimineaţa.

Shannon şi-a strîns mai mult pătura în jurul corpului şi a respirat adînc.

– Azi, ieri, exact înainte de ora cinci, am dus una dintre acele scrisori şefului meu. Era ciudată, dar diferită de celelalte: se referea la un proiect ce fusese anulat cu luni înainte şi punea la punct trimiterea produsului finit, care era un prototip, către o companie străină pe care nu am găsit-o menţionată în calculator şi nici în oraşul unde se

presupunea că are sediul.

– Două motive de suspiciune, a şoptit Derek. Un produs inexistent trimis unei companii inexistente. Ce a spus şeful tău despre asta?

– Că s-a uitat la ele. Părea nervos şi mă temeam că mă va expedia fără să mai controleze, şi atunci am menţionat şi celelalte scrisori ciudate.

Derek şi-a închis ochii pe jumătate şi a dat din cap.

– Deci fiind corectă, i-ai vorbit despre ceva ce nu ar fi trebuit să observi. Bănuiesc că toate aceste scrisori proveneau de la aceeaşi sursă?

Shannon a aprobat.

– De la directorul proiectării. Adam Moreton.

– Te ocupi întotdeauna de corespondenţa lui?

– Nu. Doar cînd secretara lui este bolnavă.

– O.K. Ce s-a întîmplat după aceea?

– Am venit acasă... Faţa ei s-a albit, iar ochii i s-au mărit enorm. Trebuia să mă duc la o petrecere, aşa că m-am dus la o prietenă să mă îmbrac cu rochia asta... mi-o împrumuta. Ca să termin să mă pregătesc, m-am întors la mine în apartament, dar tocmai deschisesem uşa, cînd proprietăreasa m-a strigat de la etaj să-mi spună că am primit un pachet, pe care l-am luat şi care

era de la mama.

Începuse să-şi piardă şirul povestirii. După puţin timp, Derek a întrebat liniştit:

– Ce s-a întîmplat cînd ai coborît?

A întors capul spre el şi l-a privit ca şi cînd nu-l vedea.

– Explozia... m-a trîntit jos... în timp ce coboram... era o lumină orbitoare... cînd m-am ridicat... şi era foarte cald... şi apartamentul... apartamentul meu dispăruse...

Derek şi-a stins ţigara într-o scrumieră de pe masă şi apoi s-a îndreptat spre un dulap de unde a scos o sticlă de whisky. A turnat puţin într-un pahar şi, venind spre ea, i-a spus:

– Bea asta.

Privea mereu în gol, spre locul unde fusese el înainte, şi din ochii mari îi curgeau lacrimi pe obrajii palizi.

– De ce au făcut asta? De ce mi-au distrus apartamentul... a şoptit ea.

Derek şi-a întins o mînă mare pe gîtul ei sub păr, iar cu cealaltă i-a dus paharul la buze, obligînd-o să ia o gură de whisky. Ea se înecă şi începu să tuşească, dar îi dispăruse din ochi privirea pierdută.

– Bea şi restul! i-a poruncit el blînd.

Uitîndu-se spre el, îşi termină băutura, ascultătoare, strîmbîndu-se uşor.

– Eu nu prea beau... i-a spus încet.

I-a luat paharul, dar a fost surprins dîndu-şi seama că mîna cealaltă îi rămăsese pe gîtul ei sub perdeaua caldă de păr, iar degetele îi atingeau pielea catifelată. Şi-a tras mîna încet, simţind pielea fină, şi s-a întors trăgîndu-se înapoi, fixîndu-şi atenţia pe cafeaua care era aproape gata.

– A fost destinată să mă omoare, a şoptit ea.

Darek a turnat cafea în două ceşti, punînd şi whisky la amîndouă. Ca să o liniştească, a întrebat calm:

– Vrei cu frişcă şi zahăr?

Clipind, Shannon a dat din cap.

– Da.

A pregătit cafeaua şi i-a întins ceaşca, apoi şi-a turnat şi el. Privind-o, a văzut că strîmbă din nas la gustul whisky-ului din cafea, dar a sorbit-o încet. A aşteptat pînă cînd a fost sigur că era destul de calmă, avînd în vedere ce i se întîmplase, că lacrimile i se uscaseră pe obraji şi paloarea începuse să dispară şi să se coloreze puţin.

– Bun, Shannon, ce s-a întîmplat după aceea?

Ea şi-a aşezat ceaşca, atent, pe masă, şi-a mai strîns pătura în jurul corpului şi l-a privit drept.

– Totul părea ireal. Apartamentul luase foc, se auzeau sirenele. Oamenii ieşeau fugind din casă, şi eu am făcut la fel. Afară. Am ştiut că nu era un accident. Ştiam. Au pus o bombă în apartament. Am auzit apoi pe cineva alergînd şi am văzut venind spre mine, de pe cealaltă parte, un om. El... are un pistol, m-am gîndit eu. Părea un pistol şi mă privea ca şi cînd ar fi vrut... Avea faţa încruntată şi era furios. Aşa că am început să fug.

– Te-a urmărit?

– Da. Îmi era imposibil să gîndesc, aş fi chemat poliţia... dar...

– Dar ce?

Muşcîndu-şi buzele, îşi ridică bărbia şi-i înfruntă privirea fără să clipească.

– Acum cîţiva ani, am lucrat la o companie în alt oraş. Din casă au dispărut bani şi am fost acuzată că i-am luat eu. Nimeni nu m-a crezut. Poliţia era sigură, iar şeful meu la fel. Era îngrozitor... Buzele îi tremurau uşor.

– Ce s-a întîmplat... a întrebat-o el blînd.

– Am fost arestată... nu-mi puteam plăti cauţiunea. Cu cîteva zile înainte de proces, a fost

prinsă o altă fată furînd şi mi-au dat drumul.

Dar răul fusese făcut, o mare nedreptate pentru o femeie nevinovată, s-a gîndit Derek. Inspirînd adînc, i-a spus:

– Înţeleg. Te-ai speriat că într-un fel sau altul ai fi putut fi învinuită.

– Nu ştiu. Dar nu puteam chema poliţia. M-am gîndit că scăpasem de omul care mă urmărea, dar nu eram sigură. Aşa că am continuat să umblu ore şi ore. Îmi pierdusem geanta şi nu aveam bani, şi nu îndrăzneam să mă întorc la apartamentul meu. Eram îngrozită să mă duc la cineva cunoscut.

– Îţi era teamă să nu-i pui în pericol?

– Da.

– Aşa că ai continuat să umbli pînă cînd te-ai gîndit la mine?

– Eram în cealaltă parte a oraşului cînd mi-am amintit ce-mi spusese William. Mi-a trebuit mult timp ca să-ţi găsesc locuinţa.

– Mă mir că n-ai fost arestată că hoinăreai pe străzi în rochia asta.

Shannon s-a înroşit puternic şi a strîns pătura mai mult.

– Mă ascundeam de fiecare dată cînd vedeam

o maşină a poliţiei. Asta... de obicei nu mă îmbrac aşa, dar prietena mea... rochia are o jachetă, dar a rămas în casă.

Impresionat de jena ei faţă de rochia frumoasă care îi venea ca turnată, îi spuse:

– Foarte bine, înţeleg Shannon, ai făcut foarte bine că nu te-ai dus la apartamentul tău şi nici la una dintre cunoştinţele tale. Gîndindu-mă cît de repede au acţionat să te elimine, cred că avem de-a face cu profesionişti.

– Avem? Mă vei ajuta... Expresia ei arăta că simţea o uşurare.

– N-am putut rezista niciodată unei femei nefericite, a spus el cu un ton de glumă.

– Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

– Nu trebuie să te grăbeşti cu mulţumirile. Trebuie să aşteptăm şi să vedem dacă te pot ajuta. Dar toate la timpul lor. Primul lucru, este că ai nevoie să faci o baie caldă şi apoi să dormi.

– Dar...

– Nu ne-ar servi la nici unul din noi dacă faci o pneumonie. Ai stat afară în frig cîteva ore, eşti epuizată şi şocată după tot ce s-a întîmplat.

Şi-a pus ceaşca jos şi s-a îndreptat spre ea luînd-o de braţ, ajutînd-o să se ridice de pe scaun.

– Hai, şi nu mă contrazice. Ştiu eu ce fac. Ai fost rănită? a întrebat brusc.

Evitîndu-i privirea şi înroşindu-se, i-a spus:

– Nu, şchiopătez din cauza unui accident de maşină, din copilărie.

Derek a înţeles imediat că suferea din pricina infirmităţii care acum era mult mai accentuată după noaptea pe care o petrecuse. A condus-o prin apartament pînă la camera de baie, curată, şi a aprins lumina.

– Ai mîncat ceva?

Ea a privit în jur şi apoi la el. Părea atît de mică şi palidă înfăşurată în pătură.

– Nu... de la prînzul de ieri. Dar nu aş putea...

– Vei mînca, îţi voi căuta ceva să te îmbraci şi apoi îţi voi pregăti gustarea. Lasă apa cît mai caldă şi cufundă-te pînă îţi voi spune eu să ieşi.

Pentru prima oară a zîmbit.

– Da, domnule...

Puţin iritat de surîsul ei, Derek a căutat într-un dulap cu lenjerie şi a scos o sticlă cu săruri de baie, privind-o curios ca omul care se întreabă de unde provine.

– Pune puţin din asta, se pare că este relaxantă.

Shannon a aprobat.

– Bine.

A ieşit afară trîntind uşa şi s-a oprit un moment pînă cînd a auzit apa curgînd. S-a dus apoi în dormitorul lui şi a găsit un tricou de flanelă şi nişte pantaloni cu bretele. S-a întors cu ele la camera de baie şi a ciocănit scurt înainte să întredeschisă uşa, aruncîndu-le înăuntru.

– Haine, a spus el.

I le-a luat din mînă şi i-a mulţumit.

De la baie, Derek s-a dus la bucătărie, frecîndu-şi ceafa şi întrebîndu-se în ce dracu' se mai băgase de data asta.

Ea s-a cufundat în apă, rezemîndu-şi capul de marginea căzii, şi a oftat fără să-şi dea seama. Parfumul de levănţică era calmant şi se simţea minunat în apa caldă. Frigul dispărea şi cu îndepărtarea lui a simţit durerea crescînd. Automat, şi-a frecat şoldul dureros ştiind că-şi forţase prea mult articulaţia şi muşchii. Îşi aminti că şi el observase, oamenii observă întotdeauna, în special bărbaţii.

A simţit lacrimile ce-i gîdilau colţurile ochilor, dar nu s-a mişcat să le şteargă fiindcă era prea obosită.

„Dar trăieşti, idioată... Eşti în viaţă." De cîte ori i se spusese asta cînd era copil? Trăieşti, fii recunoscătoare, ai fi putut muri ca tatăl tău. O articulaţie nu înseamnă nimic, un pic de şchiopătat. Cel puţin poţi să umbli. Ce dacă apartamentul şi tot ce poseda, în afară de lenjeria de pe ea, arsese? Ea era vie. Ce dacă cineva încearcă să te omoare! Ar fi vrut să se transforme într-o pasăre mică şi să umble neobservată prin lume. „Nu uita să stai cu şoldul bolnav spre perete!" îşi spunea ea în bătaie de joc. „Nu uita asta, nu uita să-ţi ascunzi defectul." Erau vorbele pe care mama ei i le repeta mereu, chiar după ce anchiloza dispăruse şi şchiopăta foarte puţin. „Mergi dreaptă, Shannon, poartă talonetă în pantoful drept şi nu purta niciodată tocuri înalte, fiindcă nu ţi se potrivesc şi arăţi groaznic. Umblă încet, Shannon, nu te grăbi, ţine capul sus Shannon şi priveşte în ochii oamenilor."

Ani şi ani în care frumoasa ei mamă îi spunea blînd, mama care nu putea suporta defectul ei şi îi era teamă să nu sufere. Ani în care se supusese sfaturilor grijulii ale mamei sale şi pîndise băieţii atent, iar mai tîrziu bărbaţii care se fereau să privească piciorul ei. În sfîrşit, îşi făcuse o viaţă a ei,

dar descoperise cu durere că totuşi se întîmplase ceva cu ea.

Bărbaţii evitau să-i privească piciorul şi nu o invitau niciodată la dans, deşi putea dansa foarte bine datorită lecţiilor mamei sale. Şi nu-i spusese încă lui Ross totul. Nu-i spusese că slujba la *Civatech* era a patra în mulţi ani. Nu-i spusese că înainte de serviciul acesta nenorocit mai pierduse încă două fiindcă nu era perfectă, fiindcă şchiopăta. Fiindcă era o răţuşcă schiloadă, într-o lume de lebede.

„Încetează" îşi spuse ea. Era sănătoasă, vie, chiar dacă cineva voia să o omoare. Şi-a deschis ochii chicotind şi a privit în tavan. Să fie al naibii, începea să fie isterică! Obosită. Era doar obosită, asta era totul. Şi-i era somn, baia o făcea să moţăie. A închis încet ochii, din nou, şi sub pleoape i se perindau imagini dezordonate.

Era un bărbat aşa de mare, se gîndea ea ameţită. O făcea să se simtă în siguranţă. O făcea să simtă, pentru prima oară după mulţi ani, că ea... poate... şoldul zvîcnea şi o durea. L-a frecat cu putere, durerea puternică îndepărtînd visarea. O durea şi era prea obosită ca să-şi impună să nu simtă. Muşchii contractaţi atît de mult, cedau

şi-i dădeau spasme dureroase, făcînd să-i tremure tot piciorul. Articulaţia era bolnavă şi fierbinte, iar durerea o făcea să-şi muşte buzele.

– Shannon... a bătut el uşor în uşă.

– Da... i-a răspuns ea cu greu.

– Gustarea este gata în zece minute.

– Foarte bine.

S-a ridicat din cadă şi a dat drumul apei, apoi a început să se şteargă. Nu mai putea suporta nici o greutate pe piciorul drept şi îi era foarte greu să-şi tragă pantalonii. O durea chiar şi cînd şedea jos. A reuşit în sfîrşit să-i îmbrace şi i-a legat, încercînd să se amuze de ţinuta ei. Cămaşa de flanelă era caraghios de mare; şi-a suflecat mînecile pînă sus şi s-a gîndit alene că trebuie să fie foarte caraghioasă.

Şi-a lăsat lucrurile ei în baie şi s-a îndreptat spre bucătărie, strîngînd din dinţi ca să poată umbla. „Ţine capul sus, Shannon. Umblă încet, Shannon, umblă drept, şi pentru Dumnezeu, priveşte în ochi oamenii."

Intrînd în bucătărie, l-a privit în ochi pe Derek şi el s-a repezit s-o ajute să se aşeze pe scaun. Ca de obicei, nu păcăleşti pe nimeni, s-a gîndit obosită, dar a murmurat:

– Mă simt bine, dar nu sînt obişnuită să umblu aşa de mult. Baia mi-a făcut bine.

A privit spre ea încruntat, apoi s-a dus să toarne cafeaua şi i-a pus-o în faţă împreună cu o farfurie pe care era o omletă.

– Mănîncă!

Şi-a pregătit şi pentru el o cafea şi s-a întors, aşezîndu-se în faţa ei.

– Cum ţi-ai rănit piciorul? a întrebat-o brusc.

Privind fix în farfurie şi încercînd să mănînce ca să-i facă plăcere, deşi simţea dureri prea mari ca să-i mai fie foame, i-a răspuns, simţindu-se mai bine că observase şchiopătatul ei.

– Un accident de maşină cînd aveam patru ani... De fapt nici nu ar fi fost politicos să evite subiectul.

– Este piciorul sau articulaţia şoldului? a întrebat-o ca şi cînd îi era indiferent.

Ea i-a aruncat o privire şi observă că faţa lui era atentă, dar relaxată. Se îmbrăcase cu un tricou închis la culoare, care-i scotea în evidenţă frumuseţea blondă. O tulbura prin prezenţa lui.

– Amîndouă. Un timp s-au gîndit că voi pierde piciorul, dar nu a fost aşa.

– Nu ar fi trebuit să porţi tocuri înalte, i-a spus

el înţelegător şi fără nici un fel de critică. Tocurile înalte deplasează şoldul spre faţă şi lezează şi coloana vertebrală. Într-adevăr, picioarele sînt al naibii de frumoase, dar moda asta tinde să pună femeile în poziţie neconfortabilă de cele mai multe ori. Iar pentru tine este şi mai rău din cauza şoldului.

Cu toate că-şi simţea şoldul în flăcări, Shannon a putut să surîdă. În afară de prietena ei, care o obligase să primească invitaţia la petrecerea de aseară, nimeni nu-i vorbise atît de interesat de invaliditatea ei, mai ales nici un bărbat. Bărbaţii evitau să discute despre accidentul ei. A mîncat aproape toată omleta doar ca să-i facă plăcere, încercînd să nu se gîndească la durerea ce devenea din ce în ce mai puternică. Cînd a pus furculiţa deoparte, Derek şi-a întins braţul pe dulap, luînd o cutie cu pilule pe care ea n-o observase. A scos o pilulă mică, albă, a luat-o în palmă şi i-a întins-o.

– Asta este contra durerii. Nu este prea puternică, dar nu ţi-o puteam da pe stomacul gol. Înghite-o.

Ezitînd, l-a privit cu ochii plini de lacrimi de durere.

– E foarte bine, Shannon.

După un moment, a luat pilula şi a înghiţit-o cu cafea. „Avea ochii precum cei ai unui suflet bătrîn. Erau înţelepţi." Avea încredere în el, întrebîndu-se de ce. În fond, îşi pusese viaţa în mîinile lui.

Derek s-a ridicat şi a venit spre ea, aplecîndu-se s-o ridice în braţe.

– Nu trebuie să... a izbucnit sufocată şi a tresărit.

– Ba da, a spus el calm, ridicînd-o uşor şi blînd, simţind-o cît era de uşoară. Te chinuieşti la fiecare mişcare. Ţi-ai forţat prea mult şoldul umblînd şi nu mai poţi suporta durerea. Acum taci şi relaxează-te, a adăugat politicos.

Shannon se simţea foarte mică şi jenată, dar automat i-a încercuit gîtul cu braţele şi a tăcut. A purtat-o prin apartament pînă în dormitorul întunecat, şi a aşezat-o gingaş în mijlocul patului răvăşit. Înainte de a-şi da seama ce dorea să facă, a întors-o pe partea stîngă cu spatele spre el şi a simţit patul mişcîndu-se cînd s-a aşezat pe el.

– Ce...

– Sss...

O mînă mare îi masa şalele cu o mişcare liniştitoare în timp ce îşi punea cealaltă mînă pe

articulaţia dureroasă.

– Nu te speria. În altă viaţă am fost maseur. Închide ochii, Shannon, i-a spus încet.

Mîna de pe încheietură se mişca uşor şi sigur şi cînd durerea a încetat aproape imediat, s-a relaxat.

– Trebuie să fi fost un maseur bun.

– Te simţi mai bine?

– Da, mult mai bine, a răspuns ea, suspinînd.

– Bine, medicamentul are să-şi facă efectul în curînd şi vei dormi mult. Cînd ai să te trezeşti, vom mai vorbi despre ce avem de făcut.

Ea a mormăit un răspuns şi nici nu a simţit cînd i-a tras cămaşa pe piept, aşa că nu o mai despărţea de atingerea lui blîndă decît materialul fin al pantalonilor. Era conştientă doar de mîinile care aveau efectul liniştitor, parcă ar fi fost vrăjite.

– De unde aveai pilulele?

– De la doctorul meu. Acum cîtva timp mi-am luxat umărul.

Îi freca şoldul încet, simţindu-l lipit de al lui.

– Acum încearcă să dormi.

Somnoroasă, a rîs, complet relaxată acum în întuneric. Era un vrăjitor, asta era.

– Ştiu... De ce eşti aşa bun cu mine, Derek?

N-ar fi trebuit să fii bun cu mine, sînt o pacoste.

– Asta eşti?

Vorbea încet, conştient că era aproape adormită şi nu prea auzea ce spune.

– Da...

S-a mişcat puţin sub mîinile lui ca o pisică ce se întinde la soare.

– De ce eşti o pacoste?

Îşi mişca ambele mîini pe şoldul ei, coborînd apoi pe articulaţie, masînd muşchii care erau contractaţi.

– Mi s-au întîmplat atîtea lucruri, a spus ea oftînd de plăcere, căci piciorul contractat se relaxa încet, iar durerea din şold dispărea, simţind doar o pulsaţie slabă.

– Nu am doar atît noroc, întotdeauna... Povestea cu banii aceia... apoi William... iar acum cineva încearcă să mă omoare...

Sub mîinile lui se relaxase complet şi Derek a ştiut că a adormit. A privit-o continuînd s-o maseze uşor încă mult timp, pînă ce s-a asigurat că dormea profund. A încetat să mai mişte mîinile, dar nu a plecat de lîngă ea.

Era ca o pasăre frumoasă şi fragilă, cu o aripă lovită şi nevinovată, s-a gîndit el. Cineva îi spu-

sese o dată sau de mai multe ori că nu va mai putea zbura niciodată, iar ea era convinsă că era adevărat. Se vedea în ochii ei înspăimîntaţi că avea o rană deschisă care nu se va vindeca niciodată.

Derek s-a ridicat uşor de pe pat, aplecîndu-se s-o învelească. Continua s-o privească în lumina slabă a răsăritului care se strecura prin perdele. A ieşit din cameră tăcut şi pe furiş. În biroul mic, a dat drumul televizorului, gîndind că ar putea fi vreun comunicat cu privire la explozia din imobilul unde se afla apartamentul ei. S-a aşezat pe canapea şi a aprins o ţigară, privind cu ochii aproape închişi la ecranul televizorului.

Doamne, ce obosit era. Epuizat nu era un cuvînt potrivit, care să definească starea lui. În Algeria a fost un fiasco, în ciuda eforturilor lui, iar fuga din ţară, după ce nu reuşise nimic, nu fusese deloc uşoară. Apoi zborul de cîteva ore într-un avion de transportat marfă. Apoi, doar patru ceasuri de somn pînă la venirea lui Shannon la uşa lui.

De aceea fusese atît de mişcat cînd îi întîlnise privirea, ochii aceia mari, care sufereau în tăcere. Este sigur că doar oboseala îl făcuse să sufere atît de tare şi să simtă bătaia de inimă, dîndu-i un

sentiment pe care nu-l mai simţise niciodată. Da, era obosit. Dar nu atît de obosit, încît să continue să simtă în anumite părţi ale trupului o reacţie la atingerea trupului ei, care îl obseda. Era atît de obosit, încît ar fi dorit să se întoarcă în dormitor şi să se întindă lîngă ea, să o strîngă şi să o simtă goală lîngă el.

Derek a înjurat în şoaptă. Era pierdută, singură, şocată şi îndurerată şi lui îi ardea de... bineînţeles că o dorea. Şi dacă ar afla că Shannon nu era singură, că există un iubit pe undeva, pe care se ferise să-l pună în pericol în timp ce colindase toată noaptea pe străzi, pierdută şi îngrozitor de speriată, l-ar sfîşia el pe bietul om în bucăţele. Dar ea venise să-i ceară ajutor şi, indiferent de ceea ce simţea el, acesta era singurul lucru important. Ştia el mai bine ca oricine, că raporturile lor erau sortite unor stări emoţionale care oricînd putea atrage neplăceri. Oricît ar fi fost de puternică, presupunînd că era, toate armele ei erau distruse, chiar dacă nu ar fi apărut ameninţarea. Era prea conştient că se afla în faţa unei femei fragile, o femeie care a suferit.

În această stare de spirit şi ameninţată de oameni cărora nu le putea vedea faţa din motive

dubioase, era mai vulnerabilă şi mai fragilă. Era pierdută, iar el trebuia să o conducă, altfel, orice mişcare bruscă ar rupe firul atît de slab dintre ei şi o dată rupt nu ar mai putea fi legat.

Şi-a stins ţigara şi s-a ridicat, întinzîndu-se spre telecomandă, căci era ora ştirilor, şi imediat a apărut pe ecran informaţia despre apartamentul distrus dintr-un imobil din cealaltă parte a oraşului. A fost foarte atent la reportajul care spunea că pompierii găsiseră dovezi evidente ale prezenţei unei substanţe explozive. Nu erau victime în urma exploziei şi nici a incendiului, dar locatara era absentă. Poliţia era în căutarea ei, se numea Shannon Brown. Voiau s-o interogheze.

Derek s-a aşezat şi s-a uitat la ceas. Se întreba cît de devreme îl putea căuta la telefon pe guvernator.

Capitolul 2

– Eşti sigur că nu are nimic? Vocea speriată a lui William Franklin era perfect trează, fără urmă de mahmureală.

– Sînt sigur. Doarme chiar acum în patul meu.

După un moment de tăcere, vocea guvernatorului se auzi din nou, mai calmă:

– Am ştiut că vei avea grijă de ea dacă i se întîmplă ceva.

– Ah... ştiai că se va întîmpla ceva? De aceea i-ai dat numele meu? Vrei să-mi mai spui ceva, domnule guvernator?

– Încetează să mai fii atît de ceremonios, de parcă ai fi un reprezentant guvernamental... de altfel nu ai fost niciodată.

Derek a inspirat profund şi a expirat încet şi rar.

– William, la ora patru dimineaţa am fost trezit de sonerie, iar atunci cînd am deschis, am găsit o doamnă foarte speriată şi vulnerabilă în pragul uşii. Am dormit doar patru ore, avînd un caz grav de evadare, o durere de cap îngrozitoare, iar acum presupun că îmi va cădea pe cap o problemă al dracului de încîlcită. Lasă gluma, că vin şi te co-tonogesc.

Franklin a chicotit.

– Acum semeni cu tine...

– William...

– Bine, bine... Ţine minte doar atît: ai grijă de doamna asta. Este o persoană deosebită.

– Am înţeles acest lucru. De ce este atît de deosebită pentru tine? O întrebare directă, dar Derek era şi el un om direct.

Franklin i-a răspuns calm:

– În parte, fiindcă a primit un glonţ ce-mi era hărăzit mie.

– Ce?

– Ce-ai auzit. Acum doi ani, am dat o petrecere intimă pentru cei mai serioşi colaboratori ai mei din timpul campaniei. Un nebun a hotărît să

mă omoare, iar Shannon a văzut ceva ce nimeni din garda mea de pază nu a văzut. S-a aruncat peste mine şi m-a dat jos. Eu am scăpat, dar ea a fost rănită la umăr.

Derek a replicat încet:

– Nu s-a făcut nici o publicitate...

– Nu...

Ştiind mai multe decît ar fi vrut despre „realităţile politice", Derek nu a mai întrebat cum se aranjase aceasta.

– Înţeleg. De aceea i-ai găsit o slujbă la *Civatech?*

– Aste este unul dintre motive. Cînd era în convalescenţă, m-am ataşat de ea... chiar şi soţia mea Annie. Ai mai văzut pe cineva care a fost lovit de soartă de atîtea ori, încît s-a învăţat să aştepte încă o lovitură?

– Dà... la patru dimineaţa, a spus Derek, dregîndu-şi vocea.

– E clar, nu? Şchiopătatul nenorocit, apoi cîteva ghinioane şi deodată bietul copil simte că şi-a găsit în sfîrşit un loc în lume. Cîteodată, uită de toate. Dar cînd îşi reaminteşte, ţi se pare că vezi o floare care se veştejeşte.

După un moment, Derek l-a întrebat:

– Vorbeşte-mi despre *Civatech.*

– Nu am prea multe de spus. Shannon ar putea să-ţi spună mai mult, poate că nici nu-şi dă seama cît de mult ştie. Este atentă şi perspicace. Tot ce ştiu este că a prins cîteva fraze ciudate din unele scrisori care i s-au părut suspecte, asemănătoare codurilor pe care mi le amintesc din armată. Şi eu m-am mirat de această situaţie ce venea din partea unei societăţi atît de serioase precum *Civatech.*

Derek i-a povestit guvernatorului despre cele ce-i spusese Shannon şefului ei în privinţa unui produs inexistent şi despre o companie tot inexistentă.

– Tu ce crezi?

Speriat, Franklin a spus:

– Fir-ar să fie, nu ştiu nici eu. Este adevărat că produc anumite lucruri care nu sînt jucării. Dacă s-a renunţat la un proiect – s-ar putea să fi fost nefuncţional sau greu de controlat –, atunci putea deveni periculos. Dacă vreun idiot a construit un prototip după un proiect defectuos şi are în gînd să-l vîndă celui care plăteşte cel mai mult... Blestematul, aş putea...

– Nu, tu nu te băga. Dacă se întîmplă ceva şi

am avea nevoie de tine, te voi anunţa. Cum *Civatech* este o companie particulară, care are o grămadă de contracte cu armata, nu trebuie să te implicăm, dacă este posibil. Voi avea grijă de Shannon în timp ce mă voi informa. Cunosc cîteva surse. Dacă se întîmplă ceva rău, voi avea grijă ca Shannon să-ţi parvină teafără, a zis Derek serios.

– Bine. Ai grijă... şi ai grijă de ea, a spus guvernatorul cu voce gravă.

– Aşa voi face.

A pus receptorul în furcă, apoi şi-a dus mîna la ceafă. Primul lucru ce trebuie făcut, era să doarmă, căci altfel nu va fi capabil să evite vreun glonţ. S-a uitat la ceas făcînd socoteala că Shannon, graţie pilulei şi a epuizării, va mai dormi cel puţin şase ore. Gîndind că ea reuşise într-adevăr să scape de urmăritorul ei de peste noapte, s-a întins pe canapea şi şi-a potrivit ceasul lui mintal la ora cînd voia să se trezească.

A adormit apoi profund, dar avea întotdeauna o parte a conştiinţei lui care rămînea de pază.

Pe partea opusă a străzii, un bărbat înalt, care pîndise, nemişcat, în umbra nopţii şi în frigul răsăritului, şi-a făcut apariţia de pe aleea unde îşi petrecuse cîteva ceasuri. A traversat strada şi a pătruns, întîmplător, în holul imobilului pe care îşi aţintise privirea toată noaptea.

Pe un perete se afla un şir de cutii pentru corespondenţă pe care le-a controlat atent, oprindu-şi ochii, deosebit de decoloraţi, pe un nume. A ridicat din sprînceană şi a fluierat uşor. S-a ridicat şi a lovit cu pumnul numele de pe cutie, privind apoi spre scări. După un timp de gîndire, în care nu şi-a schimbat expresia feţei, s-a întors şi a ieşit. A pornit brusc, fără să se mai oprească pe alee. Se părea că nimic n-ar fi trebuit să-l deosebească de restul trecătorilor... dar aceşti oameni, treziţi şi ei de dimineaţă, devreme, aruncau inconştient priviri prudente şi, instinctiv, se depărtau făcîndu-i loc pe trotuar. El nu observa asta, sau dacă o făcea, nu găsea nimic neobişnuit la reacţia lor.

La capătul blocului a luat un taxi, iar pînă să ajungă la destinaţie a schimbat trei taxiuri. Chiar şi acolo a aşteptat de cealaltă parte a străzii, privind circulaţia aproape o oră înainte să se

repeadă şi să intre într-un alt imobil, mai mizer decît primul. Nu a luat ascensorul şi s-a urcat pe scări pînă la etajul trei, unde a bătut uşor în uşa unui apartament din colţ. Uşa s-a deschis instantaneu şi a intrat.

– Ei...? l-a întrebat ea enervată.

– Fata şi-a găsit adăpost... a spus el, puţin cam dur.

– Ce? Cu cine?

– Unde... a murmurat el.

S-a încruntat la el supărată.

– Încetează să mă mai corectezi!

Ca şi bărbatul, nu avea un accent propriu-zis, dar un observator mai atent ar fi realizat că nici unul nu vorbea engleza din copilărie.

– A scăpat de ei? Unde s-a dus?

– La vechiul nostru prieten din Praga.

Ei i s-a oprit respiraţia şi pe faţa mică a apărut roşeaţa.

– La el? Dar era plecat din ţară, spuneai...

– Se pare că s-a întors.

– De unde a ştiut să se ducă la el?

– N-am idee. S-a dus direct la el acasă după ce căutase într-o carte de telefon, aşa că presupun că ştia la cine se duce.

Şi-a scos haina şi s-a dus la bucătărie de unde s-a întors cu o ceaşcă de cafea. A continuat apoi gînditor:

– Este greu de ştiut cît de mult sau de puţin ştie. Totuşi, din moment ce i-au distrus apartamentul, poţi presupune că ştie ceva.

– Şi?

– Aşteptăm.

Shannon dormea încă, atunci cînd Derek se trezise după şase ore. S-a oprit la ea şi apoi s-a dus să facă duş. Odihna îi luase mai mult decît oboseala copleşitoare, dar era obişnuit ca în timpul activităţii să doarmă mult mai puţin şi se mulţumea cu oricît apuca. S-a simţit alt om după ce a făcut un duş şi s-a bărbierit, şi mai bine după prima ceaşcă de cafea, iar după a doua era capabil să gîndească mai cu claritate decît în primele ore ale dimineţii.

Cel mai important lucru era siguranţa lui Shannon, ceea ce însemna că trebuia să descopere cine o urmărea şi de ce. Putea face unele cer-

cetări scurte, dînd cîteva telefoane, dar mai devreme sau mai tîrziu va trebui să facă cercetări la *Civatech* şi să se lămurească ce se petrecea acolo. Shannon va trebui să fie cu el, deoarece nu o putea lăsa singură. Ar fi putut fi în siguranţă şi lîngă William, dar, gîndindu-se la această alternativă, Derek avea unele rezerve din anumite motive.

Deoarece se mişcaseră atît de rapid să o prindă pe Shannon, neferindu-se să facă în aşa fel încît explozia să pară un accident, Derek presupunea că erau nervoşi; în plus, ei nu cunoşteau gradul de apropiere dintre ea şi guvernator. Dacă nu ar fi fost nervoşi, explozia ar fi putut fi luată drept un accident, iar dacă ar fi ştiut cît de apropiată era de William, ar fi ezitat s-o urmărească. Toată lumea ştia că William Franklin era un prieten bun, dar şi un duşman de temut, şi nu era el tipul care să stea liniştit dacă cineva la care ţinea era rănit sau ucis.

Însă, fiindcă încercaseră s-o omoare, era neîndoios că nu vor renunţa să o facă, chiar dacă ar fi aflat de relaţiile ei cu William. Aşa cum îi spusese la telefon, el era asul cîştigător în operaţia lor, o piedică puternică în graba lor; de aceea

Derek nu voia să o ascundă pe Shannon în casa guvernatorului, decît dacă era absolut necesar.

Şi-a mai turnat cafea şi a privit pe masă, unde zăcea ziarul de dimineaţă, pe care nici nu nu-l desfăcuse. Îl luase de la intrare, dar nu-l citise încă. Şi-a aprins o ţigară privind la ziar fără să-l vadă. Se gîndea că el şi Shannon nu prea aveau timp. Deoarece nu avuseseră nici un fel de legătură, se presupunea că ar fi fost mai în siguranţă cu el. În afară de un mic amănunt.

Cine era el... În Richmond, statul Virginia, nu erau douăzeci de oameni, exceptîndu-i pe Franklin şi pe Shannon, care să ştie cine era şi ce făcea Derek Ross, dar era un lucru bun că cincisprezece din cei douăzeci erau „băieţi cu pălărie neagră", adică poliţişti. Dacă cei de la *Civatech* aveau legături „de stradă", adică cu informatori, şi ştiau ce întrebare să pună, nu va trece multă vreme înainte ca o persoană să-i prevină că un agent al conducerii, cunoscut de ambele părţi ale baricadei, ca un individ fără teamă de lege, locuieşte în oraş. Vor cerceta imediat, considerîndu-l un pericol şi oricine ştie că dacă poţi să cercetezi bine, nu-ţi scapă nimeni. În plus, el se ascundea rareori sub un nume fals sau fără să aibă număr

de telefon în carte, aşa că le-ar fi uşor să-l găsească.

Aici în casă, Shannon nu va mai fi multă vreme în siguranţă. Era un fapt pe care el îl accepta şi-l cunoştea. Deci, vor trebui să plece cît mai repede. Dar asta însemna că Shannon avea nevoie de haine, căci purtase prea mult rochia aceea largă, dar chiar dacă nu era nici un pericol să se întoarcă la apartamentul ei, se îndoia că va mai găsi ceva. Problema era că Derek nu voia să o lase singură şi nici nu voia să o pună în pericol, scoţînd-o în public, cel puţin atîta timp cît încerca să afle ce se petrece la *Civatech.*

A desfăcut ziarul, plictisit, examinînd titlurile şi întrebîndu-se dacă ar fi cineva care ar putea... Dar privirea i-a fost atrasă de o fotografie, iar ochii i-au strălucit cînd a citit articolul. A murmurat gînditor: Bine, bine, se pare că norocul îmi surîde.

A căutat în cartea de telefon şi a format numărul unui hotel, destul de cunoscut, din oraş. Cu răbdare, a fost pus în legătură cu diverse persoane, ştiind foarte bine că pătrundea prin filtrul de securitate care înconjura persoanele bogate şi celebre. Au trecut zece minute pînă a contactat persoana care era centrul acestei filiere şi cînd i-a

răspuns a comentat puţin iritat:

– Mi-ar fi fost mai uşor să vorbesc cu Preşedintele.

De la celălalt capăt al firului i-a răspuns o voce veselă:

– Derek, mă bucur să te aud! Scuză te rog furcile caudine, dar Zach insistă, iar în ultimele luni a devenit şi mai prudent şi mai protector.

– Da, Kelsey mi-a povestit de Teddy. Cum se mai simte, Raven?

Oftînd, Raven Long a spus:

– Fiziceşte şi-a revenit. Dar din punct de vedere sentimental nu prea. Ea şi Zach doreau mult acest copil.

– Transmite-le la amîndoi regretele mele, te rog.

– Bineînţeles. Dar ce faci tu la Richmond...? a întrebat ea voioasă.

– Locuiesc aici.

– Ah, cum aş fi putut bănui? Ai un apartament la Londra, un altul la Hong Kong şi încă, cum îi spune, un castel în Franţa, a spus ea rîzînd.

– Unul foarte mic, dar am şi un apartament aici, în Richmond.

– Un liman liniştit după furtună, a adăugat ea.

Tonul ei devenise prietenos şi blînd, iar Derek a rîs.

– Ai aflat despre povestea din Algeria?

– Am urechi bune...

– Ştiu, a răspuns el răstit.

– Ai făcut un *Big bang* acolo. Pentru cineva care evită să folosească arma, reuşeşti cîteodată să faci mult zgomot. După socotelile mele, cred că de-abia te-ai întors... Chiar şi oamenii tari ca fierul trebuie să mai doarmă. Cum de te-ai trezit atît de devreme, cînd ar fi trebuit să te odihneşti?

Derek a rînjit... Asta era Raven, ea trecea direct la subiect.

– Am nevoie şă-mi faci un serviciu.

– Ce bine, speram asta... Avea vocea veselă din nou. Josh şi Zach sînt ocupaţi cu o grevă sindicală şi, fiindcă se temeau că voi fi de prisos la masa tratativelor, am rămas aici să-mi rod unghiile.

– Ce risipă inutilă a talentelor tale... a spus el solemn.

– Renunţă la elogii, spune-mi doar ce vrei, i-a răspuns ea zgomotos.

– Am nevoie să faci nişte cumpărături.

– Ceva interesant? a întrebat Raven nerăbdătoare.

– Îmbrăcăminte de damă.

Raven a început să rîdă.

– Spune repede povestea, amice, fiindcă mă bucur să aud asta. Te rog dă-mi dimensiunile şi culorile.

Derek, care avea ochiul format pentru aşa ceva şi care-i studiase lenjeria pe care Shannon o lăsase în baie, i-a dat măsurile, i-a sugerat culorile şi i-a dat adresa lui.

– Luate direct pe piele... a încheiat el apoi grăbit, ca să nu-i lase timp de comentarii. Este posibil ca imobilul să fie pus sub observaţie, aşa că ia-ţi toate măsurile de prevedere.

– Ferească Dumnezeu, a spus ea, dar fără să arate că perspectiva ar sperria-o.

De fapt, părea chiar încîntată şi Derek i-a spus serios:

– Nu te bagi în asta, ai înţeles? Ştiu că oamenilor tăi le plac complicaţiile, iar dacă ajungem acolo îl voi avea pe cap pe Hagen. Este ultimul lucru de care am nevoie.

Fără a-i răspunde direct, l-a întrebat ca din întîmplare:

– Unde mai este maestrul metodelor secrete şi perfide? N-am mai auzit nimic de el în ultimul timp.

– Ultima oară spumega de furie, fiindcă o damă frumoasă îi dejucase unul din planurile lui. Cred că a şters-o pe uşa din dos, în timp ce el făcea să sară uşa din faţă.

După un moment, Raven a spus încet:

– Se numea Sarah?

– Nu ştiu. Este o prietenă de-a ta?

– În absenţă, a răspuns Raven tulburată. Cred că Sarah ar trebui să verifice asta; dacă viermele acesta o urmăreşte pe biata fată... Am să cumpăr îmbrăcămintea, Derek, şi voi fi la tine cît mai repede posibil, a spus ea brusc.

Fără s-o mai întrebe ceva, Derek i-a spus:

– Perfect, şi îţi mulţumesc, Raven.

Dar ea închisese deja telefonul, iar el s-a gîndit în timp ce punea receptorul în furcă: asta era Raven, te ajută oricînd şi nu putea fi altfel.

Norocul îi dăruise prieteni ca ea.

De îndată ce a deschis ochii, Shannon şi-a dat seama că dormise mult. Aruncîndu-şi privirea pe ceasul de pe noptieră, acesta îi confirmă bănuiala. Era tîrziu, după-amiază, iar noptiera nu era a ei.

S-a ridicat şî a privit la dormitorul care era tot străin, nefiind modestul, micul ei dormitor cu mobila ce imita culoarea stejarului, cu draperii jerpelite şi covor simplu. Camera aceasta era mai mare, cu draperii grele şi covor în care ţi se înfunda piciorul. Mobila era închisă la culoare şi masivă, şi nimic nu era o imitaţie.

S-a încruntat privind la tricoul mare şi la pantalonii umflaţi pe care-i purta. Nici acestea nu erau ale ei. Dar de îndată ce şi-a dat părul pe spate şi şi-a coborît picioarele din patul mare şi-a adus aminte.

Civatech! Explozia! O noapte nesfîrşită de mers, înspăimîntată, cu durere şi singură. Apoi, găsirea omului voinic, blond şi aspru, cu ochi frumoşi, întunecaţi, care a ascultat-o, a hrănit-o, a culcat-o în pat şi i-a frecat articulaţia şoldului, care o durea, pînă cînd i-a dispărut durerea şi a putut să doarmă.

A respirat adînc şi s-a ridicat liniştită, consta-

tînd că articulaţia era amorţită, dar nu o durea. S-a îndreptat spre uşa închisă, a deschis-o şi a auzit murmurul unor voci de la birou. A strîns din buze şi, ezitînd, s-a furişat afară, îndreptîndu-se către locul de unde se auzeau vocile.

În birou erau două persoane. Derek şedea în picioare şi vorbea, rezemîndu-se cu mîinile de spătarul unui scaun. Era îmbrăcat cu pantaloni de culoare închisă, o bluză gri şi arăta mai frumos de cum şi-l amintea ea. Pe canapea stătea o femeie, iar Shannon s-a gîndit imediat la părul ei încîlcit, la hainele nepotrivite şi la picioarele goale. Aceasta era o femeie care intimida întotdeauna pe celelalte femei. Avea părul lung şi negru, atît de negru, încît părea albastru, şi era legat în coadă de cal. Avea un obraz care te şoca, nu prin perfecţiune sau prin frumuseţe, ci prin drăgălăşenie, fiind greu de uitat. Avea ochii mari, veseli, violeţi şi un surîs cald în timp ce privea la Derek. Era simplu îmbrăcată, în pantaloni şi bluză de mătase, un lanţ de aur la gît, dar ar fi putut merge îmbrăcată aşa la un bal diplomatic şi nimeni nu ar fi considerat că nu era bine îmbrăcată. Avea stil... doamna avea stil. Încă o lebădă, s-a gîndit Shannon tristă.

– Shannon, te simţi mai bine? a întrebat-o Derek ieşindu-i înainte şi studiindu-i faţa.

– Da, mulţumesc, a răspuns ea cu voce slabă şi fără intonaţie.

El s-a încruntat o clipă în timp ce a luat-o de braţ şi a dus-o spre canapea, prezentîndu-i-o pe Raven Long. După ce s-a aşezat, el i-a spus:

– Îţi aduc cafea... Şi a ieşit brusc din cameră.

– Se pare că ai avut necazuri mari, i-a spus Raven privind-o serioasă.

– Ţi-a spus?

– Da, mi-a spus. Înainte, noi am lucrat împreună.

Shannon a privit-o, ascunzîndu-şi uşurarea pe care a simţit-o cînd a observat că femeia purta verighetă.

– Înţeleg...

Raven îi arătă o grămadă de cutii aşezate lîngă canapea.

– Nu voia să te las singură şi, fiindcă toate hainele tale au ars, m-a rugat să-ţi aduc cîteva lucruri. Apoi a privit-o, făcîndu-se că nu observă roşeaţa ce-i apăruse pe obraz. Măsurile cred că sînt exacte. Culorile le-a ales el.

Stînjenită, Shannon a spus:

– Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc... dar mă voi achita.

Raven i-a surîs călduros.

– Nu-ţi face griji pentru asta... înţelegi? E timp destul pentru lucruri fără importanţă.

Ar fi vrut să-i spună să uite de datorie, dar era conştientă că această femeie ar fi acceptat cu greu cadourile; era o persoană rănită, iar persoanele rănite sînt mîndre.

– Mai întîi trebuie să-i prindem pe ticăloşii care se ţin după tine.

– Nu mai spune *noi,* a afirmat Derek, întorcîndu-se în cameră şi punînd pe masă, în faţa lui Shannon, o ceaşcă cu cafea. Ţi-am mai spus, nu trebuie să fii implicată, Raven.

Aceasta i-a zîmbit.

– Vorbesc serios, a insistat el, aşezîndu-se pe scaun. Josh mi-ar pune capul pe o tavă, iar Zach i l-ar servi.

– Ţi-am spus că sînt ocupaţi... Apoi o lămuri pe Shannon: E vorba despre soţul meu şi despre un prieten al nostru.

– Nu vor fi ocupaţi mult timp dacă te implici în problema asta. O grevă sindicală nu va dura mult. Se vor ocupa să scape de mine sau se vor im-

plica şi mai tare. Nu, Rave, a spus Derek.

Ea a scuturat din cap.

– Acelaşi încăpăţînat erou!

– Mi-am cîştigat acest nume, a acceptat el grav.

Shannon i-a privit pe rînd mirată, iar Raven i-a explicat zîmbind:

– Lui Derek nu-i plac regulile stabilite de alte persoane. Are o abilitate neîntrecută să se bage în situaţii dificile, fără scăpare, şi să reuşească să iasă teafăr... Deşi, mai bine ar muri decît să recunoască, pune la cale cele mai complicate intrigi ce duc la conflicte grave între guverne, în momentul în care aceştia sar unii la alţii, el este deja departe de ţările lor.

– Ai spus destul, a replicat Derek blînd.

Raven continua să zîmbească şi avea ochii luminoşi.

– Shannon ar trebui să ştie în ce s-a băgat. Trebuie să afle că dispreţuieşti armele, că nici nu ştii karate, iar asta ne face pe noi toţi să ne mirăm cum ai reuşit să rămîi totuşi în viaţă atîta timp.

– Dau destul de slab cu pumnul...

– Da, aşa face, i-a spus Raven lui Shannon. Înoată ca un peşte, are ochi de pisică, iar dacă îl

arunci în mijlocul unui deşert, va găsi singura oază din zonă în mai puţin de o oră. Nu se rătăceşte niciodată şi nici nu se înfurie, nu merge în linie dreaptă dacă poate găsi o curbă sau un unghi, şi niciodată, niciodată... nu renunţă.

– S-a format coada care stă să ofere omagii, i-a spus Derek lui Shannon.

Raven a rînjit spre el.

– Ei, amice, eu m-am plasat acolo cu ani în urmă, cred că atunci cînd m-ai salvat din locul unde trebuia să mă adresez fiecărei persoane cu *tovarăşe.*

– Doar fiindcă m-am gîndit că este o ruşine să ascunzi părul acesta sub o broboadă, i-a răspuns el.

Shannon i s-a adresat lui Raven:

– Vrei să spui...

Vesela Raven i-a răspuns:

– Dacă Derek nu ar fi avut instinctul bun, aş fi fost luată de un agent dublu şi aş fi devenit ostatic.

Shannon şi-a întors privirea spre Derek.

– Cred că abia acum am înţeles bine; totul pare atît de ireal!

El a privit-o un moment, apoi a spus:

– De ce nu te duci să încerci hainele aduse de Raven? S-ar putea să mă fi înşelat asupra dimensiunilor şi poate că ceva trebuie schimbat.

Ascultătoare, Shannon a luat cutiile şi le-a dus în dormitor, închizînd uşa încet în urma ei. Încruntat, Derek şi-a aprins o ţigară, în timp ce Raven îl privea.

De obicei, Derek fuma relaxat, fără să se gîndească la ceva. Acum scotea nori de fum, încruntat ca şi cînd ar fi căutat să facă unul de formă perfectă. Ce făcea el nu era prefăcătorie, ci o manevră subtilă; oricine l-ar fi pîndit, ar fi avut atenţia distrasă de ceea ce făcea, lăsîndu-i libertatea să privească la ce se petrece în jur, dînd impresia că nici nu se uită.

Neavînd calitatea înnăscută a lui Kelsey de a se schimba uşor, Derek îşi dezvoltase cîteva manevre subtile ale mîinii într-un limbaj corporal, pe care le folosea atît de îndemînatic că doar un alt agent sau un actor le-ar fi înţeles.

Ca fostă agentă şi o actriţă înnăscută, Raven a observat. A mai observat că Derek fuma acum repede, şi asta nu o putea înşela.

– Eşti îngrijorat?

Şi-a rezemat capul de spatele scaunului şi a

privit în tavan.

– N-ai fost urmărită?

– Nu. Şi nu era nici un semn care să arate că cineva pîndeşte locul. Războiul nervilor?

Cuvintele erau obişnuite între agenţi şi se refereau la ceva ce putea fi instinct sau intuiţie. Un agent bun era deseori capabil să simtă momentul chiar înainte de lovitură, aşa cum avusese Derek cu un an înainte, în Anglia.

El a ridicat din umeri.

– Nu, nu este asta. Mă întreb despre ce este vorba. Ce este atît de important de s-au hotărît atît de rapid să o elimine pe Shannon, doar pentru că observase unele fraze ciudate în cîteva scrisori? De ce nu i-au dat doar o vacanţă, fiind în timpul acesta cu ochii pe ea, sau de ce nu au angajat nişte pistolari să o răpească şi să facă imposibil un contact cu ea pentru un timp?

– Poate că ştie mai mult decît este conştientă că ştie, încît nu mai puteau să rişte.

– Atunci este vorba de ceva în stil mare, în care sînt implicate persoane fără milă. Fir-ar...

După puţin timp, Raven şi-a luat geanta şi s-a ridicat.

– Nu ai greşit măsurile, aşa că pot pleca. I-am

promis lui Josh că mă întorc repede, a adăugat ea.

Fiindcă îl cunoştea pe Josh Long, Derek s-a strîmbat.

– Asta nu i se potriveşte lui, e ceva ce nu mi-ai spus? a întrebat Derek, punîndu-şi ţigara pe o scrumieră de pe masă.

Raven i-a făcut semn să nu o conducă şi s-a îndreptat spre uşă. Nu i-a răspuns decît cînd era cu mîna pe clanţă, şi atunci l-a privit.

– Absolut nimic. Dacă ai nevoie de ceva, cheamă-mă. Orice ar fi. Dacă ai nevoie de o locuinţă sigură, *Întreprinderile Long* au una sau două depozite în oraş, iar eu am un prieten, plecat în Europa, care mi-a promis mansarda lui. E destul să mă anunţi... Apoi a ieşit din apartament.

Derek a privit un moment în urma ei, apoi s-a ridicat şi s-a îndreptat grăbit spre fereastră. Nu a văzut-o pe Raven părăsind clădirea, dar nici nu se aştepta s-o vadă; era prea pricepută să se facă nevăzută chiar şi de el. A studiat strada, apoi clădirea de peste drum. În final, privirea i s-a oprit pe intrarea îngustă de pe aleea întunecoasă. Era un loc bun pentru pîndă. Dar, pe naiba, întotdeauna se găsea un loc bun undeva.

A oftat şi s-a întors de la fereastră.

Era imposibil să prevezi fiecare carte. Îi pierduse oare urma cel care o urmărise în noaptea trecută pe Shannon? Posibil. Ştiau cei care o urmăreau unde se află? Puţin probabil. Cel puţin pentru un moment. Există şi cărţi proaste în joc, soarta îşi bate joc de noi. Cine ştie? Orice era posibil.

– A plecat?

El se oprise în mijlocul camerei, fără să se gîndească la ceva. La auzul vocii timide a lui Shannon, a privit-o intrînd.

– Da, trebuia să plece.

Gustul cu care alesese Raven rochiile, se potrivea exact cu persoana pentru care le cumpărase. Chiar şi culorile sugerate de el erau la fel de perfecte. Erau culori calde, roşu şi auriu, şi bej, nimic albastru sau verde.

Shannon era îmbrăcată în pantaloni crem, de culoarea fildeşului, strînşi pe talia subţire, şi o bluză de mătase, roşie, cu mîneci bufante şi strînse pe încheietură.

– A luat chiar şi pantofi, a spus Shannon gîfîind puţin în timp ce se apleca să se uite la pantofii de culoare crem. L-a privit apoi pe Derek, ne-

putînd să citească nimic pe faţa nemişcată şi în ochii negri. Toate lucrurile se potrivesc, dar este... prea mult, totuşi. A cumpărat cîteva ţinute de stradă şi lenjerie de dormit, absolut de toate, chiar şi perie de cap. Nu ştiu cum să vă mulţumesc la amîndoi că mă ajutaţi atîta. Nu voi putea niciodată să vă răsplătesc. Voi încerca totuşi... voi...

– Shannon...

Ea îşi muşca buzele.

– Ce este?

– Eşti frumoasă...

Fetei i se tăie respiraţia şi inima a început să-i bată puternic. El stătea în faţa ei, cu mîinile în buzunare, privind-o fix. Era doar drăguţ cu ea, desigur, era drăguţ cu ea fiindcă avea în ochi bunătate, erau ochi extraordinar de înţelegători, ochii unui suflet bătrîn.

– Îţi mulţumesc, a şoptit ea, fiindcă aşa trebuia să spună.

El a zîmbit.

– Nu mă crezi...

Era o declaraţie ciudat de drăguţă, dar mustrătoare.

Privirea ei s-a depărtat de el şi şi-a ridicat bărbia.

– Există oglinzi... şi ştiu cum arăt.

Derek a scuturat din cap.

– Nu, nu ştii. Cineva ţi-a sfărîmat oglinda cu mult timp în urmă, iar acum asta este imaginea pe care ai impresia că o vezi şi o porţi cu tine mereu.

L-a privit derutată şi s-a îndreptat stîngace spre canapea. De ce continuă să o privească aşa? Şi de ce vorbeşte despre oglinzi?

– Nu ar trebui să vorbim despre *Civatech?*

S-a aşezat şi a sorbit din cafeaua călduţă.

– Am întins cîteva antene, dar nu putem face prea mult pînă cînd nu primesc un răspuns, a şoptit el.

Deşi îi simţea privirea grijulie, Shannon evită să-l privească.

– Antene? Vrei să spui că ai chemat pe cineva?

– Cîţiva prieteni care lucrează în afaceri de tehnică de vîrf. Lumea ştiinţei bîrfeşte ca şi noi, şi subiectul principal sînt eşecurile.

– Eşecuri?

– Ai spus că proiectul era presupus ca nereuşit.

– Ah! Da, desigur. Atunci crezi că prietenii dumitale s-ar putea să fi auzit despre acest proiect?

A dat nervoasă din cap.

– Merită să încercăm. Shannon, te temi de mine?

Surprinsă, l-a privit.

– Să mă tem de tine?

Vocea ei era mirată şi doar atunci s-a gîndit că era un bărbat de care mulţi se temeau. Ciudat... ei nu-i fusese frică deloc, nici chiar în primele clipe încordate. Avea încredere în el fără să se gîndească.

– Nu. Nu-mi este frică de tine.

– Ai încredere în mine?

– Da, a răspuns, încercînd să micşoreze importanţa răspunsului, adăugînd în apărare: William are după cîte ştiu.

Derek a dat din cap uşor. Şedea în mijlocul camerei, cu mîinile în buzunare, şi o privea cu atenţie.

– S-ar putea să-ţi cer să ai încredere fără să pui vreo condiţie. Eşti în stare s-o faci, Shannon?

– Ce vrei să spui... fără condiţii?

– Exact ce ai auzit. Fără rezerve, fără ezitări. Dacă-ţi voi spune să faci ceva, ceva ce trebuie să faci... indiferent ce. Vieţile noastre ar putea de-

pinde de asta.

Shannon începuse să simtă frică, dar nu de el.

– Nu înţeleg...

– Vom pleca de aici peste o zi sau două, aici nu mai sîntem în siguranţă. Avea vocea calmă şi fermă. Ei nu ştiu că eşti cu mine, dar dacă ştiu persoana pe care s-o întrebe, eu pot fi o ameninţare, un pericol. Aşa că va trebui să ne mişcăm mereu. Ştiu cîteva locuri care sînt sigure pentru moment. Dar ceea ce este important, este ca tu să ai încredere în mine. S-ar putea să fim obligaţi să ne mişcăm repede, fără a fi preveniţi.

– Este în regulă... a spus ea ferm.

Zîmbind, a întrebat-o:

– Fără ezitare?

– Am de ales?

– Ai dreptate...

– Scuză-mă... Deodată îi veni să plîngă. Nu ar fi trebuit să spun asta. Ai primit o străină, dar puteai să n-o primeşti. Puteai să nu fii atît de bun şi să refuzi să te implici în încurcătura asta.

– Shannon?

A pus ceaşca jos, întrebîndu-se de ce o ţinea, apoi l-a privit.

– Ce este?

– Eşti frumoasă...

Aceste două cuvinte au avut asupra ei acelaşi impact; nu putea respira şi inima îi bătea cu putere.

– Încetează să mai spui asta... a încercat ea să şoptească.

– Încredere totală, fără condiţii... îţi mai aminteşti?

Camera a devenit deodată mică, foarte mică, încît i se părea că poate atinge pereţii, iar dacă sare se loveşte de tavan. Era mică şi el o umplea toată, iar ea nu-şi putea lua privirea de la acei ochi întunecaţi. I se strîngea gîtul, iar degetele i se încrucişau în poală.

El stătea acolo, în picioare, aşteptînd ca şi cînd era pregătit să stea oricît de mult i-ar fi trebuit pînă ar fi răspuns. Avea mîinile reci şi între ei nu mai rămăsese nici un spaţiu, fiindcă el îl umplea, îl încărca cu emoţii pe care ea nu le înţelegea.

– Încetează... a şoptit, neştiind nici ea ce-i cerea să oprească.

– Nu, a răspuns el calm, cu faţa nemişcată şi fără a face vreun gest spre ea. Este important, Shannon. Porţi cu tine o imagine dintr-o oglindă spartă de multă vreme şi totul îţi apare într-o ima-

gine deformată. Trebuie să vezi bine, începînd cu imaginea ta adevărată.

– Nu pot...

– Ştiu că nu poţi. Nu încă. De aceea trebuie să mă crezi, să te priveşti cum trebuie pînă ce te vei învăţa. Ai încredere că te pot învăţa cum s-o faci?

L-a privit conştientă, într-un anumit fel, că lucrul era important, nu din cauză că trebuia să creadă că era frumoasă. A înţeles că era important, fiindcă încrederea ei în Derek trebuia să fie absolută. Dacă s-ar îndoi de el, în orice fel, sau ar ezita să creadă ce-i spune, nehotărîrea ei l-ar putea pune în pericol mai mare.

Creierul ei înţelegea, dar inima... Cum ar putea cineva să-l creadă? Îl cunoscuse de-abia de douăsprezece ore şi ştia atît de puţin despre el.

– Crede-mă Shannon, crede-mă că-ţi voi spune întotdeauna adevărul, indiferent despre ce ar fi vorba. Eşti frumoasă... Vocea lui era mai blîndă acum, mai adîncă, mai convingătoare.

– Şchiopătez, a răspuns ea automat, exprimîndu-şi cea mai mare îndoială.

– Nu, nu şchiopătezi!

Ce se întîmpla cu el, era orb? Bineînţeles că şchiopătează, nu putea nega realitatea! Nimeni

nu ar putea să-l creadă, nimeni nu ar putea ajunge cu încrederea pînă acolo.

– Nu şchiopătezi. Aseară o făceai, fiindcă erai epuizată şi îţi forţaseşi articulaţia. Astăzi mergi normal, fără urmă de şchiopătat. Nu ţi se întîmplă întotdeauna Shannon, dar nu vezi decît tu. Este o parte a imaginii distorsionate.

Era oare posibil? Nu, nu... mama ei i-ar fi spus. Mama ei... Şi atunci şi-a amintit despre prietena ei, Janie, cea cu rochia roşie şi care o obligase să o îmbrace.

„Şchiopătezi doar cînd te gîndeşti la asta, Shannon, sau cînd eşti obosită. Jumătate din şchiopătatul tău este în mintea ta şi a mamei tale."

Amintindu-şi, a şoptit:

– Mama spune că şchiopătez... Îşi amintea ultima vizită cînd mama sa o certase cu blîndeţe că nu merge destul de încet.

– Atunci şi oglinda ei este ciobită. Ai fost rănită odată, şi ea nu poate uita. Asta nu înseamnă că are dreptate, Shannon. Eu am dreptate, încrede-te în mine.

Shannon a privit în ochii aceia întunecaţi şi liniştiţi, ochii aceia infinit de înţelepţi, iar camera

s-a micşorat din nou atît de mult, încît abia mai putea respira. Şi, în ciuda apropierii sau poate tocmai din cauza asta, a simţit că i se ridică o greutate de pe suflet.

– Foarte bine, a spus-o dintr-o suflare.

– Eşti frumoasă, Shannon... îi spunea zîmbind.

Şi-a ridicat umerii, şi-a ridicat şi bărbia, şi de data asta a spus-o nu numai fiindcă era singurul lucru de spus, ci şi pentru că o gîndea.

– Îţi mulţumesc...

Capitolul 3

Restul după-amiezei şi seara au rămas în apartamentul lui. Dacă unele obstacole fuseseră eliminate datorită insistenţelor lui privind încrederea absolută şi acceptarea ei conştientă, totuşi ceva se întîmplase. Shannon nu putea realiza exact ce era, dar devenise mai atentă la el, mai vioaie la fiecare mişcare pe care o făcea, la privirile şi zîmbetul lui. Ceva se întîmplase atunci cînd mărturisise totala ei încredere şi dăduse la o parte vălul sub care, inevitabil, oricine se ascunde cînd are de-a face cu un străin.

Ce era ciudat, era faptul că Derek nu-şi ridicase vălul, pentru că acesta nu există între el şi ceilalţi oameni. Ea îl putea vedea clar, dar in-

stinctiv şi-a dat seama că el o văzuse aşa de la început. Poate din cauza ochilor lui, acei ochi toleranţi, bătrîni. Poate că sufletul lui nu avea nevoie să se deghizeze sau să se ascundă sub un văl.

Cu o expresie amuzată, s-a aşezat lîngă ea pe canapea.

– Arăţi de parcă ai fi năucă.

Mîncaseră o cină pregătită rapid de el, iar casa era cufundată în linişte. Se auzea în surdină muzica de la casetofonul stereo, o muzică între modern şi clasic. Shannon se simţea... ciudat. Avea gîtul parcă sugrumat, inima îi bătea dezordonat; simţea o poftă nebună să-i atingă părul blond, strălucitor. Îşi privea mîinile încrucişate în poală, întrebîndu-se ce se întîmpla cu ea.

– Shannon?

Dacă ar fi fost posibil să-i înregistreze vocea, s-ar fi putut cîştiga milioane, vînzînd marfa în avioane şi spitale; ar fi asigurat pasagerii şi bolnavii că nu li se poate întîmpla nimic niciodată.

– Mă gîndeam că ai sufletul unui om bătrîn... Dar în gînd îşi spunea: Minunat Shannon, omul are să creadă acum că eşti un nimic!

– Uneori te simţi aşa.

Ea l-a privit timid, văzînd că o priveşte fără să

apară nici un semn de amuzament pe faţa lui aspră şi frumoasă.

– Mă gîndeam...

– Ştiu ce gîndeai. Poate că este adevărat. Mi-a plăcut întotdeauna să cred că avem o şansă: aceea de a îndrepta greşelile comise.

– Şi să fim recompensaţi atunci cînd facem bine.

Ridicînd din umeri, i-a răspuns:

– Bănuiesc, dar greşelile sînt mai importante.

Cuvintele acestea spuneau mult despre acest bărbat, s-a gîndit ea. Îl interesa mai mult să-şi îndrepte greşelile, decît recompensa. Ea nu credea că el face multe greşeli.

– Şi tu ai un suflet bătrîn, i-a spus brusc.

Shannon a fost şocată de comentariul lui şi a început să rîdă trist.

– Atunci trebuie să fi supărat foarte tare un personaj important în viaţa mea.

– Oglinda spartă... a murmurat el.

Ea a privit aiurea, tulburată. Îl crezuse cînd îi spusese că este frumoasă, era adevărat, dar în fond era doar părerea lui. Fiecare are dreptul la părerea sa, oricît ar fi ea de bizară. Dar ea era stigmatizată şi asta nu o uita niciodată. Orice i-ar

spune el, ea ştia că şchiopătează.

– Shannon...

A sunat telefonul şi nu a mai putut spune ce începuse, iar ea se simţea liniştită din cauza asta. O neliniştea însă confuzia. Auzea doar pe jumătate sfîrşitul convorbirii, concentrîndu-se să-şi înăbuşe emoţiile pe care le simţea. Era neobişnuit pentru ea, fiindcă de multă vreme îşi recăpătase un echilibru şi un liman pentru emoţiile sale. Dacă nu va mai permite niciodată emoţiilor să o copleşească, nimic nu o va mai face să sufere, hotărîse ea.

Dar ultimele douăzeci şi patru de ore aduseseră prea multe emoţii care-i depăşeau puterea de a le ignora. Deşi cu Derek se simţea în siguranţă fiziceşte, în subconştientul ei exista senzaţia paralizantă că este vînată ca un animal. Se adăuga senzaţia de pierdere din cauza distrugerii apartamentului pe care îl considera casa ei. Era speriată cînd îşi dădea seama că acest om, care de fapt era un străin, devenise singura ei salvare în această luptă perfidă. Se simţea confuză fiindcă îi spusese că oglinda ei era spartă şi asta era imaginea ei de foarte multă vreme.

Shannon avea nevoie, dorea un moment în

care să se aşeze şi să-şi regăsească respiraţia. Un moment de linişte undeva într-un colţ, în siguranţă. Un moment în care să nu mai fie bărbaţi frumoşi cu ochi obosiţi, bărbaţi a căror faţă nu putea fi văzută şi care-i doreau moartea, şi o întreprindere în care se petrecea ceva ilegal. Tînjea după liniştea apartamentului ei confortabil ca o pereche de pantofi vechi care nu jenează. Avea nevoie de siguranţa vieţii ei liniştite, deşi nu era interesantă. Îşi dorea o nouă violetă africană, fiindcă cea din apartamentul ei murise.

– Shannon?

Ce prostie să-ţi vină să plîngi după o floare. Privindu-şi fix degetele încrucişate, l-a întrebat:

– Era unul dintre prietenii tăi tehnicieni?

– Da, Shannon, ceva nu e în regulă?

L-a simţit apropiindu-se şi s-a încordat fără să-şi dea seama. Era prea aproape... prea aproape. Camera se micşora din nou, se închidea, se umplea de prezenţa lui şi abia mai putea respira. O durea gîtul.

– Nu... nu-i nimic. Ce a spus prietenul tău?

Derek s-a mişcat depărtîndu-se de ea, lăsîndu-se pe spate. I-a răspuns calm, impersonal, la întrebarea ei nesigură:

– Mi-a zis că în urmă cu cîteva timp s-a vorbit despre o explozie de cîteva milioane la *Civatech.* Primiseră, se pare, fonduri de la armată pentru proiect, apoi au anunţat că proiectul nu era realizabil.

Continuînd să-şi privească mîinile, l-a întrebat:

– Ce fel de proiect?

– Un mecanism robotizat, sofisticat. Se spunea că este indestructibil, dar mortal. S-a zvonit că un tehnician a fost omorît, fiindcă mecanismul nu putea fi controlat, aşa că s-a presupus că s-a renunţat la acest proiect.

– Şi armata a menţionat rapid pierderea? Era o întrebare pusă automat, doar pentru a umple tăcerea.

– Probabil, nu ar fi fost prima dată. Dar trebuie să presupunem că maşina este încă intactă şi cineva ar dori s-o folosească sau s-o vîndă.

După un moment de gîndire, a continuat:

– Cred că mai repede să o vîndă, mi se pare mai plauzibil. Orice grupare de fanatici sau orice armată din lume îşi doreşte o astfel de armă. Chiar dacă nu pentru altceva, măcar pentru apărare. Este periculos să te lupţi cînd ştii că inamicul are o armă mai mare.

Derek i-a privit faţa un moment, conştient că era încordată, în defensivă, „aşa cum arată o floare care se închide". Reuşise să-i inspire încredere şi era convins că firul acela slab rămăsese intact. Dar era foarte fragil, ca şi ea însăşi. Chiar şi apropierea lui nevinovată o pusese în tensiune şi o făcuse conştientă că mai exista un pericol.

Cu aceeaşi voce calmă, fără intonaţie, a continuat:

– Va trebui să aflăm exact care este proiectul şi cine plănuieşte să-l folosească sau să-l vîndă. Jeff mi-a spus că îl botezaseră *Cyrano.*

S-a întrerupt brusc, fiindcă Shannon l-a privit.

– Nu, a spus ea surprinsă, cu ochii holbaţi. Nu *Cyrano* ci, *Cyranow, camuflaj robotic, arsenal, ofensivă, armă.*

– De unde ştii asta, Shannon? a întrebat-o el, liniştit, după un moment.

– L-am văzut. Nu m-am gîndit niciodată, dar asta scria pe el. Ieri, cînd mă întorceam din biroul şefului meu, l-am văzut mişcîndu-se jos pe sală. M-am oprit şi l-am privit. În clădire există tot felul de instalaţii electronice şi nu mi-am închipuit că ar putea fi vorba de un prototip ce fusese interzis. Era în partea clădirii unde nu sînt restricţii de

circulaţie. Aceasta era chiar amuzant. Ca şi mecanismele din filmele de ficţiune. Îmi ajungea aproape la umăr şi avea braţe ce se extindeau şi funcţiona pe roţi ascunse, sau cam aşa ceva.

– Ce s-a întîmplat atunci? Te-a depăşit?

– Nu. Înainte să ajungă la mine, a venit în grabă un om. Avea în mînă o cutiuţă, bănuiesc un fel de aparat de control. Arăta supărat şi aproape înspăimîntat. Tulburat! S-a uitat urît la mine şi atunci m-am întors şi am intrat în biroul meu.

– Şi nu te-ai mai gîndit la el... Asta este, pariez! Dacă ai fi observat doar ciudăţenia din corespondenţă, ar fi găsit ei să-ţi dea o explicaţie. Dar ai văzut maşina lor, după proiectul anulat, „în carne şi oase" şi asta nu puteau s-o explice.

– Vrei să spui că numai faptul că l-am văzut?

– Asta trebuie să fie, Shannon. Mă miram de ce au acţionat atît de repede şi fără milă ca să te elimine. Nu era doar pentru un fleac de corespondenţă. Dar cum întîmplător le-ai văzut maşinăria, nu mai puteau să rişte. Nu-şi puteau permite să aştepte să vadă dacă vei face legătura.

A sunat telefonul şi Derek s-a întors pe jumătate ca să-l ia în grabă.

– Da?

Shannon îl privea încă uimită şi auzea din receptor o voce ascuţită, dar nu putea înţelege. Îl asculta pe Derek vorbind şi îi privea faţa, simţind în interiorul ei vibraţiile emoţiilor neobişnuite. Ce se întîmplă cu ea? De ce se simte atît de... neliniştită, aşa de diferită?

– Johny? Este în regulă. Dacă informaţia valorează cincizeci, îi voi lăsa la locul obişnuit. Ce este?

A ascultat cîteva clipe în tăcere, cu faţa calmă, iar vocea lui rămăsese neschimbată cînd i-a spus:

– Eşti sigur? În ordine. Îţi voi lăsa banii. Îţi mulţumesc.

A pus receptorul la loc încet, a privit-o lung şi tăcînd, apoi a oftat.

– Bun. S-au pornit.

Ea a simţit că îi este frig deodată, căci vocea lui egală a alarmat-o.

– Ce?

– Era un prieten... are *urechi* bune pe străzi. A auzit că nişte străini de oraş au sosit de curînd cu avionul, încercînd să afle dacă sînt la Richmond sau sînt încă în străinătate. Au mai întrebat de o femeie frumuşică, brună, şi arată fotografia ta

celor din jur.

– O fotografie de-a mea? Dar cum...

– Aveai legitimaţie cînd lucrai la *Civatech,* nu? O legitimaţie cu fotografie?

Shannon a dat din cap şi apoi s-a încruntat.

– Străini, neprietenoşi? Ce înseamnă asta? Era înspăimîntată.

Derek i-a răspuns, nevrînd să o sperie:

– Ucigaşi de meserie, Shannon, asasini...

– Dar nu am făcut nimic! a ţipat ea.

– Cu oameni ca ăştia nu are importanţă... ai putea face ceva... asta e tot ce ştiu ei şi este destul. Mai mult decît destul. Sînt ameninţaţi şi trebuie să-şi ia măsuri de precauţie, i-a spus Derek liniştit.

Ea a respirat greu.

– Nu se poate să mi se întîmple aşa ceva.

– Aş dori să nu fie aşa, dar aşa este. Adună-ţi lucrurile, trebuie să plecăm. Fă-ţi bagajul şi pune-l în sacul pe care ţi l-am arătat în dormitor.

Vocea lui sigură i-a liniştit panica şi s-a ridicat încet în picioare. Se ridicase şi el privind-o, iar ea îl privea parcă rugîndu-l, uitînd totul, rămînînd doar dorinţa ei puternică de siguranţă într-o lume ce părea că a înnebunit deodată.

El se apropie şi-i atinse umerii.

– Nu voi permite să ţi se întîmple nimic, Shannon.

Schiţînd un surîs foarte slab, l-a întrebat:

– Promiţi?

– Îţi promit, dar acum du-te şi fă-ţi bagajul, i-a răspuns zîmbind.

Derek a rămas nemişcat pînă ce ea a dispărut în dormitor. Apoi şi-a trecut degetele prin păr şi s-a îndreptat spre dulapul din hol, unde îşi ţinea un sac care era pregătit pentru plecări urgente ca aceasta. Promisiuni! Continua să promită ca un prost, doar ca să-i şteargă teama din ochi. Nimeni nu ştia mai bine ca el că promisiunile în situaţii ca aceasta erau doar vorbe în vînt.

Derek a dus sacii, jos, pe scara de serviciu a imobilului şi printr-o uşă pe care a descuiat-o. A condus-o la un parking, prost iluminat, pe stradă mai jos, oprindu-se doar o dată ca să ascundă o hîrtie de cincizeci de dolari sub un vas ce conţinea o plantă pusă acolo, în încercarea de a înfrumuseţa un perete mic, de cărămizi, paralel cu aleea. Se mişca repede, dar nu aşa cum dorea, căci ei îi era greu să-şi potrivească pasul după el. În apropiere era parcat un *Ford* nu prea arătos. El

a deschis portiera şi a ajutat-o pe Shannon să urce. Cîteva minute după ce părăsiseră apartamentul, circulau pe străzile iluminate din belşug.

Era aproape miezul nopţii cînd o femeie negricioasă, mică de statură, l-a ajuns pe colegul ei, înalt, la adăpostul aleii întunecate dintre două clădiri liniştite din cartierul renovat al afaceriştilor.

– Ai instincte bune, i-a spus ea morocănoasă. De unde ştii că s-au mutat astă-seară?

Bărbatul atletic, cu ochii decoloraţi, continua să privească peste drum la o veche magazie căreia i se schimbase aspectul, fiind proaspăt vopsită şi transformată.

– Să ştiu? Nu ştiam. De unde era să ştiu? Dar pionii din acest joc se mişcă cu o viteză neobişnuită. El ar fi putut conta pe încă o zi cel puţin, înainte să fie obligat să părăsească apartamentul. Şi asta este interesant.

– Eşti sigur că au plecat, fiindcă erau prea aproape?

– Altfel nu ar fi făcut-o. Fata este prea plăpîndă ca să se mişte inutil.

– Şi crezi că îi pasă lui de asta?

– Bineînţeles.

Bărbatul a privit în jos la colega lui, întunericul ascunzîndu-i figura care se amuza.

– Geloasă, Gina...? a întrebat-o.

Ea s-a înfuriat.

– Nu fi ridicol, mă tem doar ca emoţiile să nu-i întunece minţile. Preţul este prea mare în astfel de probleme.

Colegul ei a aprobat serios, dar expresia era încă ascunsă în întuneric.

– Înţeleg. Eşti nemaipomenit de prudentă.

Ea fuma în tăcere, dar el a chicotit încet şi a schimbat subiectul.

– Dacă avem puţin noroc, precis nu a observat că de aici era urmărit.

– Este aproape imposibil să urmăreşti o ţintă cînd sînt mai multe maşini care fac acelaşi lucru, iar în seara asta a fost o circulaţie aglomerată. Nu ne-a văzut, Alexi.

– Poate, a răspuns Alexi, încet ca pentru el însuşi, dar m-am învăţat să nu-i subestimez nici îndemînarea, nici instinctul. A fost de prea multe

ori vînător şi vînat, ca să nu fi învăţat bine trucurile vînătorii.

Gina a privit spre el încruntată.

– Uneori am impresia că-ţi place de el, că îl admiri.

– Astă crezi tu... a murmurat Alexi, şi apoi a adăugat: Voi prelua eu prima parte a gărzii. Vino să mă înlocuieşti în zori.

A ezitat, dar apoi s-a întors şi a plecat. S-a instalat cît mai confortabil posibil în maşina parcată de cealaltă parte a străzii, după colţ. În momentul acela şi-a amintit că, de fapt, Alexi nu-i răspunsese la întrebarea pe care i-o pusese în privinţa lui Derek Ross.

Nu... într-adevăr.

Mansarda era înaltă, luminoasă, şi bine aerisită. Cuprindea două nivele pe platforma superioară, avînd un pat mare, de alamă, un dulap vechi, de mahon lustruit, şi o masă, tot veche, ce se putea plia, o cameră de baie şi toaletă. Toate fuseseră instalate pe aceeaşi parte într-un colţ, în

timp ce în colţul opus o plantă exotică îşi întindea frunzele ca o umbrelă, dînd impresia unui colţ de natură.

În partea de jos era o bucătărie despărţită de camera de zi de un dulap înalt, iar restul camerei era mobilat modest, cu un divan lung, tapisat, două fotolii confortabile şi un balansoar de lemn cu o rogojină în faţă, mese portabile şi o masă pentru cafea. Podelele din lemn lustruit aveau covoare viu colorate, bucătăria era aprovizionată cu alimente, iar patul era pregătit. Locul avea o atmosferă aerisită, dar dădea impresia că era pregătit doar pentru ocazii, ca şi cînd nu era locuit în permanenţă.

Shannon şedea în balansoar şi se legăna încet, privind spre Derek care pregătea cacaua în bucătărie.

– Cui aparţine această casă?

A privit-o cum se legăna şi se vedea că legănatul nu o relaxa. Tăcuse tot drumul pînă acolo. Nu o putea condamna pentru tăcerea ei, dar ştia cît de primejdios era să se închidă din nou în ea însăşi, în loc să privească curajos la ce se întîmpla. Trebuia să şi-o apropie şi să întărească legătura slabă dintre ei.

– Este a mea, dar nu pe numele meu, şi ar trebui să treacă săptămîni ca să ajungi să mă descoperi. Pentru un timp, aici sîntem în siguranţă.

Se uită la el, dar privirea ei era pierdută pe altceva, ceva ce era ascuns adînc în interiorul ei. Apoi, a spus încet:

– Ne-am mutat adesea cînd eram copil. Împachetam şi despachetam în diferite case sau apartamente, fără să ne fi obişnuit cu ele. Schimbam şcolile. În jurul meu erau oameni pe care nu-i cunoşteam. Nu am putut avea niciodată un animal şi simţeam că nu aparţin nici unui loc.

Derek nu şi-a dat seama cînd s-a dus spre ea ştia doar că vocea ei, dezolată şi pierdută, îl atrăgea ca un magnet. Se trezi aşezat pe rogojină şi ţinîndu-i amîndouă mîinile, pe care instinctiv şi le-ar fi retras. Chiar cînd se încorda. Şedea, ţinîndu-şi coatele pe genunchii ei şi o simţea tremurînd.

– Shannon, dulceaţa mea, ştiu că-ţi este foarte greu. Ar fi greu chiar şi pentru cineva mult mai puternic şi mai tare decît ai putea fi tu vreodată. Ştiu că te simţi pierdută, zăpăcită, înspăimîntată, ar însemna să fii de piatră ca să nu te simţi aşa. Dar nu eşti singură. Înţelegi? Sînt cu tine şi nu te

voi părăsi, orice s-ar întîmpla. Nu voi lăsa pe nimeni să-ţi facă rău.

Ea şi-a privit mîinile pierdute în mîinile lui, iar senzaţia de ameţeală şi mişcările ce se produceau fără să le poată stăpîni s-au încetinit, s-au liniştit. Se simţea mai puţin ameţită şi înfrigurată. Mai puţin singură. A scuturat din cap.

– Iartă-mă, Derek. Tu eşti atît de bun, iar eu o iau razna ca o idioată.

A întrerupt-o şi a corectat-o:

– Nu ca o idioată, ci ca o fiinţă normală. Ţi s-a smuls pămîntul de sub picioare de nenumărate ori şi este normal să fii dezorientată şi speriată. Mai ales că am fost nevoiţi să plecăm atît de brusc din apartament şi ştii că s-ar putea să plecăm din nou tot atît de repede.

Glasul lui s-a schimbat deodată, devenind mai blînd şi oarecum trist:

– Şi te rog să încetezi să mai spui cît de bun sînt eu. Am să devin complexat.

I-a strîns mîinile uşor, apoi s-a ridicat şi s-a întors la bucătărie să aducă cacaua.

Shannon se trezi zîmbind. Îi spusese... dulceaţa mea? Nu, bineînţeles că nu, era doar imaginaţia ei.

– Un complex? Ăsta era un compliment.

– Crezi? a întrebat-o, aducînd ceştile din bucătărie şi întinzîndu-i ei una înainte să se aşeze la un capăt al canapelei.

– Şi dacă m-aş fi numit eu „un om de încredere", crezi că şi acesta ar fi un compliment?

– Nu, nu ar fi, a spus ea, după ce se gîndise o clipă, şi zîmbetul ei se accentuase.

– Exact.

După puţin timp a început să se legene din nou, continuînd să zîmbească. De data aceasta legănatul nu mai era tensionat, mecanic, ci leneş şi relaxat. Ce se întîmplă cu mine?

– Mîine vom proceda organizat. Voi da telefoane să aflu mai multe despre maşinăria asta *Cyrano*. Şi vom porni de acolo.

Shannon a aprobat, iar el o pîndea, dîndu-şi seama de vulnerabilitatea ei. Era mai relaxată acum, dar nu încă suficient ca să poată fi liniştit. Noaptea trecută fusese prea epuizată şi speriată ca să se poată ascunde. Avea o nevoie prea disperată să aibă pe cineva care s-o încurajeze. Iar acum, cînd din nou avea nevoie de încurajare şi să fie sigură că nu era singură, fiinţa ei rănită nu-i permitea să accepte. Ar fi vrut s-o strîngă în braţe.

Dar în cazul acesta, chiar dacă ar accepta, deşi ştia că nu, nu mai avea *el* încredere în propria lui fiinţă. Dorinţa ce-i cuprinsese trupul obosit, seara trecută, devenise mai puternică şi se făcea simţită cu fiecare ceas, trebuind să lupte ca să se stăpînească. Chiar presupunînd că şi ea ar putea simţi un sentiment tot atît de puternic pentru el, emoţiile o vor face să se închidă şi mai mult în ea.

Derek trecuse prin multe în viaţa lui şi riscase enorm între pericol şi siguranţă, dar nu simţise niciodată în sinea sa atîtea avertismente ca acum, cu Shannon. Aceasta putea fi cea mai impropie situaţie în care să legi o relaţie, şi el era conştient de asta.

Şi mai era sigur că dorea această legătură mai mult decît îşi dorise în viaţă.

– Cred că am să fac un duş, a spus Shannon, ridicîndu-se să-şi ducă ceaşca la bucătărie.

Derek îi simţea toate mişcările pe care le făcea în spatele lui la bucătărie. A privit-o urcînd scările şi ştia că va îmbrăca pijamaua mătăsoasă, pijama pe care i-o cumpărase Raven. A auzit cînd a închis uşa camerei de baie.

Şi-a pus ceaşca de cacao, din care aproape nu gustase, pe masa de cafea şi s-a încruntat la

ea. Dorea ceva mai tare, dar nu s-a mai ridicat să-şi ia. Se gîndea că nu poate face mare lucru în cazul *Civatech,* pînă cînd nu ştia mai mult. Poate ar fi cazul să se ducă acolo, să se furişeze în interior, într-un fel oarecare, dar nu era capabil să încerce, cel puţin nu încă.

Trecuseră oare douăzeci şi patru de ore de cînd Shannon intrase în viaţa lui? Este ciudat cum evenimentele scurtează timpul, în mod neprevăzut. Şi totuşi era ceva ce i se mai întîmplase, nu o dată. Nu era sigur dacă în ultimii zece ani avusese o săptămînă normală. Într-o bună zi va trebui să revină la viaţa normală, cu program plicticos dar stabil, şi va regreta actuala activitate. Va veni şi ziua aceea.

Shannon nu-i ieşea din cap, iar acum era mai concentrat asupra ei, ascultînd zgomotul duşului. Deşi prudent cu ea, ştia foarte bine că nu o va lăsa să rămînă rezervată. Trebuia, într-un fel sau altul, să ajungă la ea. Sub înfăţişarea retrasă de femeie rănită, se ascundea o femeie plină de viaţă şi veselă. Ştia, simţea asta!

Era mai puternică decît credea ea, trebuia să fie, altfel nu ar fi putut trece prin toate loviturile şi suferinţele din viaţa ei. Era tot atît de sigur că din

naştere era o femeie puternică, pe cît îşi cunoştea el puterea şi slăbiciunile lui. Dar era atît de obişnuită cu singurătatea, încît aceasta devenise o trăsătură importantă a caracterului ei înăbuşind ideea de a fi un simplu mecanism de autoapărare.

Cum ar putea oare s-o înveţe pe această femeie, rănită şi închisă în ea însăşi, să-l lase să se apropie de ea şi să împartă cu el spaţiul pe care îl consideră doar al ei?

Cînd îi explicase că trebuia să aibă încredere în el, asta încercase să facă. Şi acest prim pas reuşise să stabilească o legătură între ei. Dar Shannon refuzase să-l lase să depăşească distanţa dintre ei. Avea nevoie doar de timp, un timp de siguranţă, şi el o ştia. Avea nevoie să-şi găsească echilibrul, să-şi poată trage sufletul. Dar problema era că timpul nu-i permitea s-o facă.

Singurul interval de siguranţă, pe care putea să îl ofere, era scurt şi nesigur, cu probabilitatea unei acţiuni rapide şi pericolul ameninţîndu-i cu sabia lui tăioasă.

Derek ştia că din punct de vedere raţional nu era pregătit pentru asta. Era ceva ce-i depăşea experienţa. Era obişnuit să acţioneze rapid şi în

condiţii de stres, dar pînă acum nu mai avusese de-a face cu o victimă fragilă, a cărei viaţă depindea de el. Dacă ar fi fost întrebat dacă o putea face, fiind în acelaşi timp legat emoţional de această femeie fragilă, ar fi răspuns negativ. Dar întrebarea era doar teoretică.

Era aici. De el depindea siguranţa şi viaţa ei. El era angajat emoţional de ea, în ciuda oricărui bun-simţ.

– Derek?

A privit în sus, pe scări, unde, timidă, şedea Shannon. Pijamaua pe care o purta o acoperea suficient, fiind lungă şi frumos croită, cu o bluză ce se încheia cu nasturi pînă la gît. Dar mătasea, de culoare crem, se mula pe curbele feminine, alunecînd vie, făcînd ca formele subţiri ale trupului lui Shannon să fie mai seducătoare pentru ochii lui atenţi, ca şi cînd ar fi fost îmbrăcată numai cu un maiou scurt, de mătase.

O notă bună pentru Raven, s-a gîndit Derek, simţindu-se invadat de o căldură interioară. Îi spusese că Shannon era foarte sensibilă în ascunderea piciorului invalid şi-i ceruse să nu cumpere îmbrăcăminte prea decoltată, care ar face-o pe Shannon să se simtă stînjenită. Dar nu-i spusese

nimic despre cum se putea simţi el!

– Eu pot să dorm pe canapea, a spus Shannon gîfîind puţin, jenată de privirea insistentă şi de tăcerea lui.

– Tu te culci în pat. Apoi zîmbind, adăugă: Anii de activitate m-au învăţat să dorm ca soldaţii. Eu pot să dorm oriunde, chiar şi stînd în cap.

– Eşti sigur?

– Absolut.

Derek se întreba dacă doar în imaginaţie simţea un miros delicat de floare ce-i venea dinspre ea. În baie nu exista un astfel de săpun. Să se fi îngrijit Raven şi de asta? Dacă era aşa, atunci ea se făcea vinovată că lui i se ridica brusc tensiunea. A vorbit cu glasul clar, căutînd să păstreze o expresie indiferentă:

– Eu voi mai sta puţin. Crezi că te va deranja lumina de aici, de jos?

– Nu.

A mai ezitat o clipă, apoi s-a întors şi s-a îndreptat spre pat.

Derek s-a ridicat ca să stingă lumina de sus, lăsînd să ilumineze doar veioza de lîngă canapea. Era neobişnuit de atent la zgomotul aşternutului în liniştea casei, şi-şi spunea că este un bărbat

adult, capabil să-şi stăpînească hormonii. Dar degeaba.

A intrat în bucătărie, ducîndu-se la cutia ascunsă a sistemului de securitate. Cum Shannon nu o observase, nu i-a atras nici el atenţia. Cutia era ascunsă în spatele unui perete ce era văruit în formă de cărămizi false şi se deschidea la simpla atingere a unui fir. A programat sistemul cu codurile ce puneau în mişcare alarma la ambele uşi şi la toate ferestrele. Un alt buton aprindea lumina la intervale neregulate la restul mansardei, ca să dea impresia că este locuită.

A mai întors trei butoane. Unul pentru alarma de pe acoperiş, altul pentru camerele video plasate în jurul clădirii, iar al treilea ca să prevină îngrijitorul casei, care locuia alături, că Derek este acasă şi nu trebuie deranjat.

Shannon habar nu avea că dormea într-o adevărată fortăreaţă.

După ce luase toate măsurile de prevedere, în cazul unor vizitatori, Derek s-a întors pe canapea. Nu şi-a dat seama că îi urmărise toate mişcările decît cînd a văzut-o pe Shannon stînd pe pat.

– Cine eşti tu Derek? a întrebat blînd.

Se distingea doar ca o formă imaterială, mă-

tasea pijamalei lucind slab în lumină. Derek s-a aşezat, neîndrăznind să rămînă în picioare, căci trupul său avea tendinţe pe care mintea nu le putea elimina.

– Ştii cine sînt...

– Mă întreb dacă ştie cineva. William ar fi surprins să vadă locul acesta, nu-i aşa?

Derek s-a gîndit că nu i-ar fi plăcut.

– În vizuina unei sălbăticiuni... a spus încet, de exemplu a unei vulpi, există, dacă este deşteaptă, mai multe vizuini. Am mai fost vînat şi altădată, Shannon, aşa că am gîndit în perspectivă. Mai multe vizuini şi întotdeauna mai multe ieşiri.

– Care este a doua ieşire din vizuina asta?

– În dulap este o trapă şi un tunel ce duce la o altă clădire, ştii... gen James Bond... s-a ironizat el vesel.

Shannon şi-a îndoit genunchii şi i-a înconjurat cu braţele, apoi l-a privit. Nu îi era somn, din cauză că se temea că ceea ce văzuse era doar un vis.

– Cum a fost viaţa ta? Excitantă?

– Nu aş mai fi făcut meseria asta dacă nu era aşa, a răspuns el. Există şi avantaje în munca mea. De exemplu, am văzut locuri din lume pe

care turiştii nu le văd niciodată.

– Dar riscurile?

– Şi astea, a spus Derek, scoţînd din buzunar o ţigară şi aprinzînd-o.

După un moment de tăcere, ea i-a spus:

– Nu vrei să vorbeşti despre riscuri?

Nu, nu voia, şi mai ales nu ei, cel puţin nu acum cînd trăia sub ameninţarea lor.

– Ar trebui să dormi puţin, dulceaţă.

Shannon se cuibări în aşternut, întinzîndu-se şi privind umbrele de pe tavan. Îi spusese de data aceasta *dulceaţă.* Dar probabil că asta nu însemna nimic. Ea ar fi dorit să însemne. Ar fi vrut să-i poată spune ce teamă îi era să doarmă, fiindcă în seara asta nu mai era atît de obosită, încît să nu mai viseze. Ar fi dorit să-i poată spune s-o ia în braţe, din cauză...

S-a simţit deodată tulburată. Ruşinată. Cînd a mai cerut ea cuiva o astfel de apropiere fizică? Era ceva cu care nu era obişnuită. Mama ei nu era o femeie tandră, iar Shannon se simţea întotdeauna rigidă ori de cîte ori cineva se apropia prea mult. De ce dorea acum nişte braţe puternice în jurul ei şi sunetul reconfortant al bătăilor unei inimi la urechea ei? Fiindcă era speriată?

Sau mai era ceva... ceva în legătură cu Derek? Sau dorinţa să o atingă împreună cu certitudinea prezenţei lui... Prostii, prostii. I-a căzut pe cap ca o pasăre rănită şi atîta tot. Bietul om trebuia să o accepte nu numai cu ameninţările pe care le atrăgea asupra lui, dar şi cu spaimele ei, şi...

– Shannon?

Şedea lîngă patul ei, luminat din spate de lumina slabă şi totuşi umbra lui era masculină, iar puterea lui era sufocantă. Cînd a atins-o a început să-i bată inima în ritm neregulat. Cum înţelesese? Cine era el de părea întotdeauna că ştie ce simte ea?

– Mă simt bine, a spus ea, dar amîndoi ştiau că nu era aşa.

Capitolul 4

Derek s-a aşezat pe marginea patului şi i-a luat cu blîndeţe una din mîinile care tremurau pe deasupra păturii. Multă vreme mîna ei a rămas rece şi încordată în palmele lui, dar încet-încet s-a relaxat. I-a spus încet:

– Întotdeauna este mai rău noaptea, nu-i aşa? Întunericul te împresoară, şi nu este greu să te simţi singur. Dar tu nu eşti singură, Shannon.

– Iartă-mă. Ai intrat în această încurcătură din cauza mea şi nici măcar nu-ţi pot uşura sarcina, i-a spus ea contractată. Vreau să fiu tare, dar nu mă pot opri să nu mă gîndesc la cei care ne urmăresc, ca şi cînd ar vîna nişte animale. Şi ştiu că *eu* sînt unul dintre obstacolele, dintre riscurile

despre care nu voiai să vorbeşti, fiind agăţată de gîtul tău şi trăgînd în jos de tine.

– Încetează, Shannon. Vocea lui se ascuţise deodată. Este atît de greu să înţelegi că nu ai mai fi cu mine dacă nu aş dori-o? Te-aş fi putut ascunde undeva, sub o pază bună, pînă ce am fi rezolvat toată povestea. Te-aş fi putut trimite cu Raven; şi ea şi soţul ei au în jurul lor o reţea de securitate dintre cele mai bune pe care le-am văzut vreodată. Pe naiba, aş fi putut convoca poliţişti şi le-aş fi ordonat să te ia în grijă. Eşti cu mine, fiindcă asta doresc eu.

– Fiindcă te simţi răspunzător.

– Nu... poate că din egoism, gîndesc că eu te pot îngriji mai bine decît oricine. Poate din cauza ochilor tăi mari sau a felului cum arătai în rochia aceea roşie.

I-a simţit mîna contractîndu-se din nou şi s-a întrebat dacă nu mersese prea departe. Întrebarea era, cît de departe poate îndrăzni ca să şi-o apropie, fără să rişte s-o piardă.

– Nici măcar rochia nu era a mea, a spus încet, jenată.

El a rîs uşor, păstrîndu-şi vocea blîndă, încercînd să n-o sperie.

– A fost a ta din momentul cînd ai pus-o. O rochie ca aceea pe o femeie ca tine, poate face un bărbat să plîngă. Sau să scrie în minte poezii. Din nenorocire, nu am talent la potrivit cuvinte, iar aceasta m-a ferit să izbucnesc în lacrimi.

Ea rîdea în hohote.

– Atunci ce ai făcut?

– Cînd nu te uitai la mine, îmi muşcam pumnii, i-a răspuns el serios.

– Nu te văd să faci aşa ceva.

– Nu vreau să mă vezi cînd o fac, fiindcă mi-ar dăuna imaginii mele bărbăteşti. M-am gîndit să fac pe bucătarul, avînd în vedere că atîţia bărbaţi se ocupă cu asta, hotărînd că o puteam face şi eu fără grijă.

– Ai arătat că ai şi talent de maseur, i-a amintit ea serioasă.

– Masseur, a corectat-o el cu accent franţuzesc. Dacă ştii să pronunţi un cuvînt cu accent franţuzesc, cuvîntul ia cu totul altă nuanţă.

– Eu aş fi gîndit în alt fel, a spuse ea chicotind. Franceza pare că este pretenţioasă cît priveşte genul.

După un moment de gîndire, Derek i-a răspuns:

– S-ar putea să ai dreptate. Este posibil să-mi fi compromis imaginea mea de bărbat puternic cu... Nu, asta a fost în altă viaţă. Mi-am păstrat unele reminiscenţe şi în viaţa asta. Aşa că sînt în siguranţă.

În palmele lui, mîna ei se relaxase şi se încălzise, iar rîsul ei era plin de haz. O parte a lui era fericită, dar rămînea o alta ascunsă care-i amintea că apropierea era mai uşoară în întuneric decît la lumină.

Cu un ton surprins, i-a spus deodată:

– Cred că eşti cu adevărat un magician.

– Da, scamatoria este un talent frumos al sexului masculin, nu te contrazic, a aprobat-o el serios.

Chicotind, i-a spus:

– Mă simt mai bine acum. Îţi mulţumesc, Derek.

Nu ar fi vrut s-o părăsească, deşi faptul de a rămîne îi impunea un efort, dar dorinţele trupului au fost învinse de înţelepciune şi prudenţă, aşa că i-a strîns mîna scurt înainte de a se ridica.

– Bun. Acum dormi, dulceaţă.

Cînd era pe scări, ea l-a strigat:

– Derek?

El s-a oprit şi a privit-o.

– Ce vrei să spui cînd afirmi: *o femeie ca mine?*

Nu avea nevoie să-i răspundă clar la întrebare.

– Eşti frumoasă, Shannon. Într-o zi te voi învăţa să o crezi, i-a răspuns el liniştit.

După o clipă, ea i-a şoptit:

– Noapte bună.

– Noapte bună, dulceaţă.

Derek a coborît la parter şi s-a aşezat pe canapea, încercînd să-şi relaxeze muşchii, deşi ştia că efortul era inutil.

Cu cîtă uşurinţă răspundea în întuneric, ca şi cînd acesta ar fi fost singurul zid de care avea nevoie, iar în lumină reuşea să se izoleze imediat. O auzise rîzînd doar în întuneric; îi auzise glasul care era atît de vioi, încît inima lui se oprea. Aceasta era adevărata Shannon, se gîndea el, revenind la viaţă în întuneric ca o floare care înflorea doar noaptea. Să fie din cauza piciorului? Miezul acestei caracteristici era permanenta ei preocupare privind infirmitatea ei. În întuneric nu puteai fi observată şi preocuparea dispărea.

Ar fi putut să şi-o apropie în întuneric. Fără să se simtă ameninţată şi fără să-i ceară nimic, s-ar fi

putut apropia cu cîte un pas la fiecare clipă. Şi efortul lui ar merita, dacă dorea să şi-o apropie complet. Dar nu spera că va fi uşor. Nu, nu ar fi uşor.

Şi-a aprins o ţigară şi şi-a studiat mîinile care-i tremurau. Îi era din ce în ce mai greu să-şi controleze dorinţa pe care o simţea. Nu mai încercase niciodată acest sentiment şi fusese luat prin surprindere. Oare de unde îi venea acest simţămînt? De la ochii aceia mari, castanii sau de la rochia cu care o văzuse îmbrăcată?

Venise la el, avînd nevoie disperată de ajutor, şi se îndrăgostise de ea în momentul cel mai nepotrivit.

Nimic nu există pe pămînt mai nerăbdător, ca un bărbat îndrăgostit. Nimic mai natural ca nerăbdarea într-un moment cînd viaţa îţi este răsturnată şi trebuie să rezişti cu toată puterea din prudenţă, şi să fii cuprins de dorinţa fizică pe care să trebuiască să o ascunzi, prefăcîndu-te supus sau satisfăcut.

Era foarte natural.

Să-ţi înăbuşi dorinţa prin răbdare, într-un astfel de moment, era total împotriva naturii.

Aşa se întîmpla cu Derek care nu era sigur că

o putea face. Dragostea făcea să crească dorinţa şi, mai mult, o transforma într-o foame nestăpînită. Dar pentru cîtă vreme?

Cît va putea să-şi stăpînească dorinţa ca să o poată convinge pe Shannon şi să-i capete încrederea care era vitală. Şi chiar şi atunci, va putea oare să-i cîştige inima?

Raven a închis telefonul şi s-a rezemat de biroul din apartamentul lor. Încet, a spus:

– La naiba!

Josh, la cîţiva paşi de ea, privea pe fereastră, într-o dimineaţă însorită, şi s-a întors cu faţa spre ea.

– Nu mi-a plăcut ce am auzit la sfîrşitul conversaţiei. E grav?

– Nu este bine. Îţi aminteşti că am rugat un prieten din poliţie să mă anunţe dacă se întîmplă ceva în apropierea apartamentului lui Derek?

– Îmi amintesc. Ce s-a întîmplat... Josh a venit lîngă ea, iar ochii lui albaştri şi duri s-au îmblînzit ca întotdeauna cînd îşi privea soţia.

– Azi-dimineaţă, sistemul de alarmă, instalat la Derek în apartament, a trezit pe toţi vecinii din jur. Martorii au declarat că au văzut doi oameni ieşind în fugă din clădire. Cînd a sosit poliţia, a găsit uşa forţată şi casa goală. Nici un alt semn de violenţă în afară de uşă; căutau desigur oameni, nu lucruri.

Josh s-a încruntat.

– Doi oameni. Înseamnă că Derek nu mai era acolo cînd au pătruns.

Raven a oftat.

– Are întotdeauna *legături* bune pe stradă, oriunde s-ar afla. Îmi spusese el că se aşteaptă să-l găsească, el reprezentînd un posibil pericol. Dacă a fost prevenit din timp, atunci a luat-o pe Shannon şi s-au adăpostit undeva.

– Ai idee unde?

Ea s-a strîmbat zîmbind.

– Cred că ţi-am spus odată că noi, toţi agenţii secreţi, avem specialitatea noastră? Ei bine, Derek are calitatea de a dispărea total. I-am spus că îl putem ajuta dacă are nevoie de o locuinţă sigură, dar pot să pariez că are o jumătate de duzină de astfel de case, ale lui personale, împrăştiate prin tot oraşul Richmond... în caz că...

Josh a privit-o un moment şi apoi a întrebat-o politicos:

– În fond cine este Derek?

Ea s-a strîmbat din nou zîmbind.

– Am ajuns şi aici!

– Cîteva case unde să se ascundă, cînd chiar şi camerele costă mult. Cum se descurcă cu un salariu de stat?

– Nu este aşa, a răspuns ea. Am aflat, din întîmplare, cu cîţiva ani în urmă, cine este Derek, şi de ce Hagen se poartă cu el altfel decît cu noi cei care şîntem paria.

– Şi eu mă întrebam, a mărturisit Josh.

– Totul este clar cînd cunoşti faptele. Derek, oaia neagră a familiei, este moştenitorul întregii averi. Fiindcă eşti un om de afaceri, ai auzit desigur de *Trustul Ross-Garrett?*

După puţin timp, Josh a făcut o grimasă.

– Ţin minte ce mi-a spus cu ocazia micii răfuieli cu Kesley, că este bine întotdeauna să ai o acoperire. Probabil că ştia...

– Bineînţeles, ăsta este Derek.

Gînditor, Josh a spus:

– Mă bucur că am renunţat să pariez contra lui *Ross-Garrett.* Cred că nu este un lucru inteligent

să-l înghesui pe Derek într-un colţ.

– Mai ales dacă ţii la gîtul tău, a murmurat Raven.

– Se repede direct în jugulară, i-a spus Josh cu o privire şmecheroasă. Pe cine ai paria tu, iubito?

Ea s-a întors şi l-a privit zîmbînd uşor.

– Nu mă provoca, cînd e vorba de *Ross-Garrett.* Eu l-aş susţine pe Derek. Bunicul lui a înfiinţat compania şi, deşi Derek nu se ocupă prea mult să o conducă, ar prefera să moară decît să o cedeze altcuiva.

Josh a fluierat uşor.

– Aşa stă treaba? Atunci aş spune că un om cu astfel de instincte se poate descurca singur.

– Ştiu, şi poate avea grijă şi de Shannon. Dar de data asta este îndrăgostit şi este prima oară.

– A mers destul de repede.

– Tu ar trebui să înţelegi, dragule!

– Cred că-mi amintesc... S-a aplecat s-o sărute şi apoi s-a îndreptat privind peste umăr la Zach care tocmai intra pe uşă.

– Vă deranjez iar? a întrebat şeful serviciului de securitate.

Raven s-a aplecat ca să-l vadă şi i-a răspuns:

– Nu mai mult decît de obicei, dar ne-am obişnuit, a încheiat ea politicos.

Zach i-a zîmbit şi apoi s-a aplecat pe spatele canapelei să ia un pachet de schiţe strînse în rulouri.

– Inginerul de la întreprinderea *Kansas City* este nelămurit în privinţa sistemului de securitate, i-a spus şefului şi patronului său.

– Am vorbit la telefon. Aveţi de gînd să ieşiţi să mîncaţi?

Privind spre nevasta sa, Josh a spus:

– Nu, mîncăm în cameră.

Imperceptibil, Zach s-a liniştit. I-a salutat, a luat planurile, apoi a intrat în camera lui.

– Este încă schimbat, nu este el însuşi, a spus Raven încet.

– A suportat la fel de greu ca şi Teddy, a aprobat-o Josh. Pierderea copilului a fost grea, iar teama că ar putea s-o piardă şi pe Teddy l-a înspăimîntat. Aş fi vrut să stea cu ea la Boston. Deşi ştiu că acum este sănătoasă şi preferă să-l ştie aici cu noi în timp ce ea se odihneşte la sora ei, dar...

– Dar, a terminat Raven drăguţă, în momentul acesta ameninţările asupra ta sînt un pericol şi

mai mare. Dacă Teddy ar fi avut nevoie de Zach, nu ar mai fi părăsit-o pentru nimic în lume, ştii asta.

Josh a aprobat-o cu oarecare rezervă.

– Ştiu. Dar pericolele sînt obişnuite şi cu echipa lui Zach în jur, nici un ţînţar n-ar mai putea pătrunde, darmite unul înarmat.

Raven i-a cuprins pieptul cu braţele.

– Bine, ne vom întoarce la New York peste cîteva zile. În timpul acesta, dacă Derek cere ajutor...

– I-l vom da, a răspuns Josh prompt. Dacă nu ar fi acţionat aşa de rapid în Anglia, aş fi căzut mort la picioarele tale în Red Square.

– Conducerea ar fi fost îngreunată, a spus ea, dînd serios din cap.

– Adevărat. Vorbind despre conducerea operaţiilor, ar fi oare posibil să facem ceva pentru Derek? a întrebat-o după ce o sărutase.

Cu un aer nevinovat, Raven i-a spus:

– Mi-a spus că nu vrea să ne implicăm. A spus-o cu seriozitate, ca un fapt hotărît.

Josh a privit-o.

– Da... aşa? Dar nu-l voi lăsa să mă dea deoparte doar fiindcă nu vreau să-i iau afacerea

din mînă.

– Mă gîndeam că vei spune aşa, iubitule, a murmurat ea zîmbind.

Derek nu i-a permis lui Shannon în ziua aceea să se rupă complet de el, deşi ea ar fi făcut-o. Strîngînd din dinţi şi controlîndu-şi implusurile greu de stăpînit, s-a străduit cît mai mult posibil să reducă distanţa dintre ei. Deşi mulţi îl considerau un om calm, acum el descoperea că simţurile lui se înfierbîntau la un surîs al ei şi inima i se oprea brusc de cîte ori o atingea.

Şi a atins-o destul de des. Ocaziile nu lipseau, nici cînd pregăteau gustarea de dimineaţă în bucătăria mică. El nu ezita să profite, fie că o atingea pe umăr ca s-o conducă, fie apucîndu-i mîinile ca să-i arate cum se pregăteşte o prăjitură. S-a străduit să pară cît mai indiferent posibil, dar era în acelaşi timp hotărît. Îi menaja cu grijă reacţiile, încercînd să se mişte încet.

Nu fusese nevoie de prea mult timp ca să-şi dea seama că nu există nici un iubit care să o

aştepte pe undeva. Cele mai multe reacţii pe care Shannon le manifesta la atingerea lui dovedeau că o surprind. Flirtul uşor din timpul nopţii precedente, nu o făcea să bănuiască că atingerile lui întîmplătoare ar însemna ceva pentru el.

Dar, deşi intenţia lui fusese să aibă cît mai mult posibil o atitudine impersonală pentru a-i cîştiga încrederea, masculul din el, care o iubea şi o dorea, a început să-l domine. Nici măcar nu-şi dăduse seama, decît cînd ea a început să se arate mai surprinsă şi mai ruşinată la atingerile lui prelungite, iar vocea lui căpătase o notă mai caldă. Şi de acolo nu s-a mai putut opri. A fost un moment de întrerupere cînd Derek a dat cîteva telefoane, interesîndu-se despre *Civatech*. Vorbind cu unul dintre prieteni şi întrebîndu-l pe altul ce ştia despre directorul proiectării, Adam Morton. În timpul convorbirilor, Shannon era agitată, plimbîndu-se prin mansardă şi negăsindu-şi locul. Derek o privea şi se întreba dacă neliniştea ei se datora faptului că telefoanele îi reaminteau din nou pericolul sau, poate, datorită comportării lui?

Şchiopăta.

– Ai aflat ceva? l-a întrebat cînd a închis telefonul.

– S-ar putea să ştiu ceva azi, puţin mai tîrziu.

– Ne pot descoperi aici... bărbaţii aceia?

A ezitat, apoi i-a răspuns sincer:

– Oricine poate fi descoperit, după un timp. Dar le va fi greu al naibii să mă găsească aici. Shannon, te supără piciorul?

Ea s-a oprit imediat şi s-a aşezat pe a doua treaptă care ducea la nivelul de sus al mansardei.

– Nu mă doare.

Se oprise, lăsînd toată lărgimea camerei între ei, se gîndi el contrariat.

– Nu asta te-am întrebat...

Shannon părea preocupată de manşeta strînsă a bluzei ei de mătase aurie, jucîndu-se mereu cu un nasture.

– Nu mă deranjează, a şoptit ea.

– Atunci de ce şchiopătai?

El îşi aprinse o ţigară, mai mult ca să facă ceva cu mîinile.

După un moment, a spus încordată:

– Şchiopătez. Nu pot să nu o fac.

– Şchiopătezi doar cînd te dor picioarele şi cînd începi să gîndeşti, ştii la ce... De ce te gîndeai chiar acum?

– Nu.

– Şchiopătai...

Shannon a tras mai tare de nasture.

El a oftat uşor.

– Poate din cauza ochilor mari, căprui. Acum mă învinuieşti pe mine, dar nu e nici urmă de rochie roşie.

I-a aruncat o privire repede, speriată.

– Nu trebuie să spui astfel de lucruri.

– Am gîndit aşa, i-a spus el încet privind-o. Nu numai că nu mă crezi cînd îţi spun că eşti frumoasă, dar nu te gîndeşti, nici măcar puţin, cît de mult mă atragi. Ţi-e teamă de asta Shannon sau pur şi simplu nu crezi?

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, i-a spus nesigură, speriată de el şi de cît de tulburată se simţea ea însăşi. Dorea să-l atingă, să rîdă sau să plîngă, să facă ceva nebunesc... îndrăzneţ...

Derek s-a întins să-şi stingă ţigara într-o scrumieră de pe masa de cafea, părînd atent doar la ceea ce făcea.

– Dumnezeu ştie cît doresc să nu te sperii. Ai fost destul de speriată, destul de rănită. Dar vreau să înţelegi şi să mă crezi că eşti o femeie frumoasă şi dorită, iar eu te doresc foarte mult... i-a spus el cu vocea scăzută.

Shannon se sufoca, dar asta nu o interesa. Inima îi bătea inegal, cu opriri. El era la cîţiva paşi de ea, dar l-ar putea ajunge şi atinge. Îi vedea părul auriu de pe antebraţ şi sclipirile colorate din ochii lui. Îi vedea linia gurii tensionate şi maxilarele contractate. Şedea pe canapea, întorcea capul s-o vadă, surîdea doar cu o parte a gurii şi părea indiferent. Dar în jurul gurii se observa tensiunea. Şi în vocea lui groasă, frumoasă, străbătea un oarecare tremur; oare?

– Nu, a spus ea înăbuşit, fără să-l privească. Pe mine nu mă doresc bărbaţii!

– Eu nu pot vorbi despre toţi bărbaţii, dar nu pot crede că sînt atît de mulţi bărbaţi înapoiaţi. Bărbatul acesta te doreşte, Shannon. Nu vreau să profit de împrejurările vieţii tale acum, dar trebuie s-o ştii. Nu aş mai fi putut s-o ascund multă vreme. Ai putut să vezi asta... nu-i aşa? De aceea şchiopătezi, fiindcă nu puteam ascunde ce simt pentru tine şi nu puteai să crezi. Dar oglinda aia spartă este de vină, a adăugat el cu răceală.

Avea dreptate; ea nu putea crede... bărbaţii nu o doreau. Dar ca un bărbat ca Derek să-i spună că el o dorea... nu, nu-l putea crede.

– Aş putea să ţi-o dovedesc, a spus el tot

nemişcat, aşezat pe canapea. Dar dacă încep să fac dragoste cu tine, voi fi incapabil să mă opresc...

Ar fi vrut să-i spună că *iubire* este doar un *cuvînt,* dar ştia că nici pe asta nu o va crede.

– Vei crede că este doar o poftă pe care doream să mi-o satisfac cu orice femeie aş fi avut-o în pat. Ai fi rănită fără nici un motiv şi asta m-ar răni şi pe mine. De aceea stau aici suferind astfel, încercînd să mă conving că sînt un om matur, că nu pot avea întotdeauna ce-mi doresc... apoi a respirat adînc.

Shannon şi-a dres glasul cu grijă şi nu a fost surprinsă auzindu-şi vocea care tremura.

– Se pare că m-ai apreciat destul de mult.

– Aş vrea să fie adevărat.

– Este doar ceva asemănător.

– Nu, a spus el, ca şi cînd s-ar fi aşteptat la argumentul ei.

– Nu prea are sens, a şoptit ea.

– Este singurul care contează. Situaţia este grea, timpul nepotrivit... şi eu te doresc. Nu ar fi trebuit să o spun, dar după ce ai trecut prin atîtea, este normal să fii suspicioasă. Aşa că aş spune, deşi pare banal, că nu amestec niciodată

treburile cu plăcerea, Shannon; în meseria mea este o prostie şi este periculos. Asta este o prioritate pentru mine. Apoi, în viaţa mea nu am crezut că o femeie îmi plăteşte o datorie reală sau imaginară, în pat.

Shannon a privit din nou la mîna ei şi a tras din nou de nasture, simţind cum căldura îi năvăleşte pe obraji. Omul era un vrăjitor, un ghicitor. A ştiut-o dintotdeauna...

– Aşa te-ai gîndit, nu-i aşa? a întrebat-o blînd.

După un moment, i-a spus răguşit:

– Era singurul sens pe care-l putea avea.

– Nu ai o părere bună despre tine, dar asta o ştiam. Acum ştiu că şi despre mine ai aceeaşi părere.

– Nu este drept, a şoptit ea.

– Probabil că nu. Îmi este greu să privesc situaţia obiectiv. Ştiu că suferi, Shannon, şi ştiu că suferi de multă vreme. Mă înnebuneşte cînd văd ce ai avut tu de la viaţă, nu numai prin ceea ce ţi s-a făcut pînă acum, dar şi din cauză că văd ce ne va face la amîndoi.

Dregîndu-şi glasul, l-a întrebat:

– Ce vrei să spui?

Derek a oftat. Vocea lui îşi pierduse asprimea,

îngroşîndu-se.

– Eşti în gardă ca o pisicuţă speriată de atingere, ferindu-se de orice mînă întinsă. Prea mîndră să te întinzi spre ea şi prea sigură că, în loc de o mîngîiere, vei primi o palmă. Aşa erai şi înainte să înceapă această poveste, dar acum, e mai rău. Ţi-ai pierdut casa şi eşti urmărită de nişte criminali. Iar eu, sînt un străin. Dacă te temeai înainte să te-ncrezi, acum eşti de sute de ori mai dispusă să nu ai încredere. Mai ales faţă de un străin. Mai ales faţă de un bărbat care spune că te doreşte.

– Am spus că am... am încredere în tine.

– Ai încredere pentru că ştiu cel mai bine cum să rezolv problema cu *Civatech*. Ai încredere, pentru că ştiu cînd trebuie să fugi şi unde. Dar nu ai încredere în mine ca bărbat, Shannon. Şi mă tem că nu avem timp destul ca să construim această încredere. Îmi este teamă şi de faptul că te doresc aşa de mult. Şi apoi, pentru că sîntem prinşi în această situaţie, prinşi împreună. Mă tem că te voi fugări, te voi obliga să te depăşeşti. Eşti tulburată şi speriată, şi Dumnezeu ştie că nu vreau să o fac.

Respirînd adînc, Shannon l-a întrebat:

– Ce tot spui?

Derek şi-a luat o ţigara şi şi-a aprins-o. Nu se uita la ea şi vocea lui era încă aspră.

– Spun că nu există o soluţie, nu voi înceta să te doresc, indiferent de cîte ori îmi voi spune că nu pot avea ce-mi doresc. Dar, voi încerca să mă stăpînesc. Situaţia cu *Civatech* va continua să se înrăutăţească şi va trece mult pînă cînd se va termina. Nu ne va fi uşor, vom fi mereu ameninţaţi pînă cînd se va termina.

– Spui că mă doreşti, dar nu vom... nu vom...

– Face dragoste. El a pronunţat cuvintele rar şi răspicat. Asta spun. Momentul este nepotrivit şi nu vreau să fac nimic, ca să adaug teamă şi confuzie în viaţa ta. Cînd totul se va termina şi cînd viaţa ta va fi din nou liniştită, şi vei putea gîndi cu claritate, vom vedea ce simţi. Vei putea decide dacă sînt singurul om de care te simţi atrasă. Dar vreau ca decizia să fie a ta. Nu vreau să te simţi obligată de mine sau de împrejurări.

O privea serios şi atent cu ochii lui închişi.

– Înţelegi, Shannon? Nu mă pot opri să te doresc, dar dacă mă vrei sau nu, va trebui să hotărăşti atunci cînd vei avea timpul şi liniştea să te gîndeşti.

Promisiuni, se gîndea el, şi se întreba dacă va putea să-şi ţină promisiunea, dacă va avea înţelepciunea să o ţină.

– E bine?

În interiorul ei ceva tremura. Nu putea să creadă că o dorea cu adevărat... nu pe ea. Cu surîsul lui, cu ochii lui intens coloraţi, a sfărîmat multe inimi de cînd era copil, şi o va sfărîma şi pe a ei dacă îl lasă... chiar dacă nu-l lasă. Să-l lase. Ce cuvînt simplu. Nu va exista nici un *lasă,* se gîndi ea. Tot aşa cum nu va putea lua nici o hotărîre calmă, logică, indiferent ce s-ar întîmpla. Ştia el oare asta? Ştia că era deja vrăjită, speriată de ce simţea pentru el? Speriată de el... dacă ar fi putut fugi acum de el, ar fi făcut-o. Cînd totul se va termina, va fugi. Un bărbat ca Derek nu va mai fi interesat de ea, de îndată ce criza ei va lua sfîrşit, şi nu va aştepta să ajungă să i-o spună el. Nu va aştepta să fie rănită.

„Eşti o laşă Shannon! Întotdeauna ai fugit ca o laşă, fiindcă era prea dureros să rămîi. Ai fugit de mamă. De slujbele pierdute şi de privirile compătimitoare care te răneau. Ai fugit de la un adăpost plicticos dar sigur, la altul, de la un apartament la altul. Ai umblat prudent, ai vorbit încet. De teamă

să nu riști. Și acum, cînd un bărbat îți arată interes, vei fugi din nou!"

Omul era un bărbat obișnuit, de talie mijlocie. Era îmbrăcat în haine obișnuite și avea mersul drept și sigur. În timp ce umbla, nu se uita nici în dreapta, nici în stînga, dar un observator mai perspicace ar fi putut observa că ochii săi se mișcau fără încetare, înainte și în urmă continuu, scrutînd împrejurimile cu o intensitate automată, ce dovedea un obicei mai vechi.

La un colț al străzii animate erau cîteva cabine telefonice, de modă veche, și el a intrat în una dintre ele puțin încruntat, ca un om care are multe pe cap. Nu a trebuit să se scotocească după monede, fiindcă le avea deja în mînă; le-a introdus repede și a format numărul dorit. După cîteva secunde s-au auzit cîteva zgomote pe linie, dar a așteptat cu răbdare.

– Da! Vocea era studiată, înăbușită și imposibil de identificat.

– Au plecat, a spus omul cu voce calmă și

indiferentă, în timp ce ochii continuau să studieze împrejurimile. Un sistem de alarmă, bineînţeles.

După un moment de linişte, vocea s-a auzit mai ascuţită:

– Trebuia să-i terminaţi. O bombă sau...

– Aţi dărîmat o casă degeaba, a spus omul scurt. Tovarăşul meu şi cu mine nu lucrăm aşa, aţi ştiut cînd ne-aţi angajat.

– Bine, bine... În glas se simţea supărare, aproape furie, şi s-au auzit cîteva respiraţii adînci.

Omul a aşteptat cu răbdare, strîmbînd din gură. Jocuri de copii, s-a gîndit el. Convorbirea fusese întreruptă la capătul firului şi a recunoscut sunetul ciudat al legăturii. Ca şi cînd nu ar fi ştiut pentru cine făcea treaba asta. Oamenii aceia fără nume sau fizionomie care-i cereau serviciile, se considerau protejaţi. Credeau că dacă se întîmplă ceva grav, nu i-ar putea ajunge.

Uneori îi venea să rîdă de asta.

– E în ordine, a repetat glasul care acum era mai calm. Voi afla unde se ascund.

– Fără îndoială, omul este un agent experimentat, nu va fi uşor, a spus omul sec.

– Am să aflu. Sună-mă din nou pe la miezul nopţii.

După un sunet brusc, s-a auzit tonul.

Omul a ieşit din cabină şi a plecat la fel de calm. Se întreba, cum te simţi cînd eşti aşa puternic cum arătase că este cel care îl angajase.

Pe măsură ce ziua trecea, Shannon era din ce în ce mai tensionată. Derek era ca de obicei, discutînd posibilităţile teoretice privind persoana ce era implicată în conflictul *Civatech*. O pusese să-şi închidă ochii şi să descrie din memorie ce părţi din clădire văzuse, în timp ce el făcea o schiţă. A întrebat-o despre sistemul de securitate din interior şi din exterior, şi modul cum funcţionează.

Chiar dacă ar fi uitat sau ar fi avut îndoieli despre conversaţia tensionată pe care o avuseseră mai înainte, Derek se manifesta fără reţineri. Nu se ferea s-o atingă de cîte ori era aproape, trăgîndu-şi mîna grăbit după o atingere uşoară. Din timp în timp, vocea lui devenea mai aspră, dar şi-o dregea repede, ca şi cînd nu se întîmpla nimic. A privit-o tot timpul, chiar şi cînd vorbea la telefon, încercînd să adune date despre *Civatech*

şi să capete un indiciu asupra celor care îi urmăreau. Atenţia cu care o privea tot timpul, o enerva fiindu-i imposibil să facă abstracţie de prezenţa lui. Nu se putea ascunde în nici un fel, fiind prea conştientă că este lîngă ea, şi simţurile prea răscolite anulaseră posibilitatea de a-şi ascunde dorinţa. S-a surprins singură şchiopătînd de cîteva ori, ştiind că el a văzut-o şi acceptă părerea lui cu privire la asta.

Simţindu-l lîngă ea, devenea şi mai conştientă de persoana ei, mai sigură de defectele trupului ei. Odată cu venirea nopţii, nu-şi mai putea controla neastîmpărul şi tensiunea nervoasă. A pregătit cina, în timp ce Derek vorbea la telefon cu alt prieten care ştia ceva mai mult despre *Civatech* şi *Cyrano*. Derek îi explicase că dorea să culeagă astăzi cît mai multe informaţii posibile, înainte de a lua hotărîrea privind cum trebuie să procedeze. Ştiind că faptele nu se vor rezolva de la sine şi că ceva trebuia făcut, îi mărea tensiunea nervoasă. În toată viaţa ei, evenimentele apăreau fără să le poată controla şi sentimentul că era neajutorată era demoralizant. Tot ce putea face, era să aştepte şi să fie pregătită să fugă. Cel mai grav era că simţea că Derek ar fi preferat să acţioneze

rapid, luptînd, decît să pregătească toate aceste ascunzători. Dar alesese acest joc de-a v-aţi ascunselea, care îi arăta clar şi dureros că o făcea doar din cauza ei, căci înainte de orice se gîndea s-o protejeze.

Odată cu neastîmpărul, se dispreţuia pe sine simţindu-se neputincioasă cînd ar fi trebuit să facă ceva. Nici măcar nu putea fi femeie normală, puternică; era un copil înspăimîntat care se ascunde. Raţionînd, ştia că oricărei fiinţe oricît de normală, cînd era vînată ca un animal, i se punea curajul la grea încercare. Cît despre cealaltă parte a problemei, se întreba dacă orice femeie cădea jos cînd un bărbat îi spunea că o doreşte. Nu. Dar ea de ce? Fiindcă îi era frică? Obosise de atîta frică!

Derek s-a oferit să strîngă el masa şi Shannon l-a lăsat, ducîndu-se să facă baie, sperînd că apa caldă îi va încălzi mîinile reci şi o va calma. Dar n-a reuşit. Cada mare, cu picioare în formă de gheare, pe care un decorator ambiţios o dorise în formă de jonkă, şi apoi refăcută în originala ei culoare albă, nu era destul de adîncă pentru a putea înota şi nici măcar să se mişte în ea, i-a liniştit tensiunea.

S-a şters şi s-a îmbrăcat în pijamaua de mătase, deşi era destul de devreme. Îşi dăduse seama după privirea uşor ascuţită de pe faţa frumoasă a lui Derek că nu predispunea la odihnă. Spera că, mergînd devreme la culcare, ar putea şi el să se odihnească. Înţelesese de ce el era tensionat şi neliniştit. Era puţin mai obosit decît în mod obişnuit; şi deşi îi spusese că nu amestecă plăcerea cu activitatea, nu-i venea să creadă că un bărbat atît de atrăgător era obişnuit să petreacă măcar cîteva zile fără o femeie în pat.

Shannon a simţit atunci o durere atît de ascuţită, încît i s-a tăiat respiraţia şi s-a rezemat cu o mînă de baie, privindu-şi faţa albă în oglindă. Automat şi-a frecat şoldul cu mîna care era liberă, deşi ştia că durerea nu provenea de la vechea rană. Gîndurile i s-au oprit, refuzînd să conceapă măcar această posiblitate. A aşteptat pînă ce a văzut în oglindă că nu mai avea privirea îngrozită şi ochii i-au redevenit calmi. A ieşit apoi din cameră.

Capitolul 5

Era calmă, liniştită. Se simţea aşa, iar fizionomia ei era la fel. Liniştea interioară, pe care o simţea, era bună, binevenită, dar Shannon nu ştia că nu era decît calmul dinaintea unui cutremur. Neobişnuită cu stările emotive care se ridică şi coboară, calmul ei era prea fragil faţă de emoţiile care încă clocoteau. Şocul a fost atît de brusc, încît şi reacţia ei a fost bruscă, dar instinctivă. Era sus pe scări, îndreptîndu-se spre partea luminată şi privind la Derek care şedea cu muşchii încordaţi, uitîndu-se la planurile şi notiţele înşirate pe masă.

Shannon a deschis gura să întrebe ceva şi atunci amîndoi au auzit zgomotul ascuţit, venind

de afară, ce părea atît de puternic, încît spărgea liniştea nopţii.

Derek s-a întors spre ea în aceeaşi clipă, fără să-şi dea seama că era deja în braţele lui, tremurînd violent. Reacţia ei nu putea fi raţională, ci doar spaima primitivă, pe care, ca şi un animal urmărit, o resimţise la zgomotul puternic.

– Shannon... A strîns-o cu putere, nereacţionînd în primul moment decît din dorinţa de a o încuraja. Este doar un automobil, iubito, un automobil care porneşte. Nu este nimic.

Îi netezea părul murmurînd, dar trupul ei continua să tremure. Cînd şi-a ridicat faţa de pe pieptul lui şi l-a privit, şi-a dat seama şi el că ceva se schimbase, iar schimbarea era irevocabilă.

– Shannon, uneori o emoţie primitivă ca teama, dezlănţuie o alta. Este natural.

Îşi auzea singur vocea care răguşise şi simţise înăuntrul său cum i se trezea dorinţa, dar, deşi inconştient, strîngea mai tare în braţe trupul ei subţire. Tremurînd, încerca să lupte cu simţurile lui.

– Oare?

Îl privea, iar vocea ei şoptită şi care se minuna, se stingea. Avea impresia că se prăbuşeşte într-o

prăpastie, iar căderea continua vertiginos, iar ea nu putea face nimic ca să se salveze.

– Nu m-am mai simţit aşa niciodată.

Derek ştia ce ar fi trebuit să facă. Ar fi trebuit să se elibereze blînd, să-i fi luat braţele de pe pieptul lui şi să se fi îndepărtat de ea. Ar fi trebuit să vorbească indiferent şi să reuşească ca amîndoi să-şi schimbe gîndul de la îmbrăţişarea fizică neaşteptată, făcînd în aşa fel, încît să nu se simtă respinsă şi s-o jignească fără să fie nevoie.

Asta ar fi trebuit să facă.

Cînd îşi apropie capul de ea, ştia că face o greşeală; un glas interior îi spusese că va plăti scump mai tîrziu. Dar trebuia s-o sărute, aşa cum un înfometat are nevoie de hrană, iar un însetat trebuie să bea. Chemarea trupului ei nu se putea ignora. Iar dorinţa lui era tot atît de primitivă ca şi dorinţa ei de siguranţă cînd îi sărise instinctiv în braţe.

La prima atingere a buzelor ei reci şi tremurătoare, sărutul, ce ar fi trebuit să fie timid, a explodat cu o violenţă şi cu o forţă care a vibrat puternic în amîndoi. Shannon care se contractase o clipă, aproape plîngînd, şi-a încolăcit braţele în jurul pieptului său, iar degetele ei se înfipseseră

în muşchii spatelui, topindu-se complet lîngă el. Explozia sărutului îi provocase un şoc interior, simţurile, emoţiile şi raţiunea dezvăluind o nevoie arzătoare.

Era ameţită şi lăsase să-i scape din gît un sunet slab atunci cînd gura lui a pecetluit-o pe a ei posesiv, răscolind-o. Limbile lor se luptau înfierbîntate, excitînd dorinţa reciprocă şi intimitatea, insensibilă pînă atunci. Era conştientă de schimbările din trupul ei cînd şi-l lipea de al lui, sînii i se umflau şi o dureau, membrele îşi pierdeau siguranţa, iar prin vene simţea un foc. Simţurile ei se treziseră atît de intens, încît nu mai putea lupta cu ele. Aproape că nu auzise geamătul lui Derek, dar percepuse vibraţia sunetului. A simţit cum una din mîinile lui aluneca în jos pe mătasea pijamalei spre şoldurile ei, strîngînd-o mai tare spre el şi spre trupul lui contractat, iar senzaţia intimă îi provocase o dorinţă sălbatică.

Oprise sărutul deodată, despărţindu-şi buzele de ale ei cu un efort violent.

– Shannon... nu ştii ce faci, i-a spus răguşit, neputînd rezista la pielea fină de pe gîtul ei.

– Ba da... ştiu.

Îşi ţinea o altă mînă pe ceafa lui mîngîindu-i

părul cu degetele. El i-a ridicat bărbia ca să-şi poată plimba buzele pe gîtul ei, în jos. Cu ochii închişi pe jumătate, simţea căldura radiind din trupurile lor. Era atît de cald şi puternic, şi avea atîta nevoie de el. Îşi pierdea respiraţia, dar nu-i păsa, nu era prinsă decît de minunatele senzaţii noi.

– Opreşte-mă... te implor, opreşte-mă! i-a şoptit înfierbîntat pe gîtul ei.

– Pentru nimic în lume, a murmurat ea, mirîndu-se cum de putea spune asta.

De ce oare ar fi dorit ea să-l oprească? Se simţea atît de *vie,* atît de minunat de vie, şi atît de femeie. Pentru prima dată în viaţa ei se simţea cu adevărat femeie. Pentru prima dată se simţea puternică, un sîmbure de oţel care fusese ascuns în urma fricii şi pe care explozia îl scosese la iveală. Avea o forţă de care nu se imaginase capabilă şi acum era strălucitoare, conştientă că exista în ea. Minunîndu-se, ea repeta:

– Nici prin gînd nu-mi trece. Fă dragoste cu mine, Derek...

Se simţea eliberată în acel moment, fără să simtă nici un şoc. Derek s-ar fi putut stăpîni, chiar şi atunci, fiindcă era conştient că o putea pierde

prin violenţa dorinţei lui şi prin acceptarea ei. Dacă Shannon ar fi avut o cît de mică ezitare sau o scînteie de nesiguranţă, i-ar fi fost destul şi şi-ar fi putut recăpăta puterea de care avea nevoie. Dar siguranţa ei fusese mai elocventă decît cuvintele pe care i le spusese. Trupul ei îi spusese de asemenea. Se mişca neîncetat lipită de el, ca o căutare inconştientă, şi l-a prins cu mîinile tremurînd de spate, trăgîndu-l mai aproape.

El nu se putea lupta şi cu ea!

A încercat, Doamne, cît a încercat.

Şi-a ridicat capul, şi-a încordat trupul încercînd să facă un pas ca să se îndepărteze de ea. Dar cînd Shannon şi-a pus palmele pe pieptul lui şi i-a descheiat nasturii de la cămaşă, simţind-o cum îl atinge şi-şi apasă buzele pe pieptul lui, a ştiut că nu va putea rezista.

– Shannon... A fost mai puţin decît o şoaptă.

I-a cuprins faţa în mîini şi a sărutat-o delicat, reţinîndu-se cît putea, promiţînd şi ei şi lui că nu va fi o greşeală. Nu va îngădui să fie o greşeală. A luat-o apoi în braţe şi a purtat-o în sus pe scări, pînă la marginea patului.

Se simţea bine în braţele lui, ca şi în prima noapte, iar el nu voia să o lase să plece, aşa că a

ridicat-o în picioare lîngă pat. O atingea fără încetare şi nu se sătura să privească în ochii ei de culoarea chihlimbarului. Era atît de frumoasă, încît simţea că i se opreşte inima.

Shannon aproape că nu-şi dădea seama că se mişcaseră. Patul din spatele ei nu o făcea să fie mai conştientă, deoarece nu făcea altceva decît să-i privească faţa lui frumoasă şi să se minuneze de ceea ce simţea. Aceste simţăminte noi, necunoscute, o treziseră la viaţă.

– Te doresc, i-a spus ea ca în vis.

Lui Derek i s-a oprit respiraţia şi a rămas nemişcat un moment, apoi şi-a scos grăbit cămaşa şi mocasinii pe care îi purta întotdeauna.

– Mă bucur, i-a răspuns cu delicateţe, fiindcă şi eu te doresc, dulceaţă!

Shannon îşi coborî privirea pe trupul lui îmbrăcat doar în blugi şi se minună mai mult. Era atît de frumos, atît de bărbat! Era perfect. Părul de pe pieptul lui avea vîrfurile aurii. La fiecare mişcare muşchii i se contractau. Văzîndu-i, putea atinge şi simţi forţa care-i excita sălbatic simţurile.

Căldura lui era liniştitoare. S-a cuibărit în braţele lui, ca şi cînd ar fi fost atrasă de o stea, dorindu-l, avînd nevoie de el şi de ardoarea pe

care o trezise în amîndoi. Era nerăbdătoare, dorea să înlăture barierele, să-l simtă în ea. Şi-a ridicat faţa ca să guste căldura sărutului lui, nedorind să se despartă de el nici măcar să-l lase să-i scoată bluza de mătase a pijamalei. S-a luptat să şi-o scoată şi s-a lipit de el, gemînd la contactul intim, în timp ce sfîrcurile sînilor îi luau foc, sedusă de reacţiile trupului ei lipit de tăria lui. Mîinile ei au întîlnit abdomenul lui tare şi a simţit cum i se contractau muşchii la atingerea ei.

– Nu mi-a spus nimeni că poţi simţi aşa ceva, a spus ea, tremurînd cînd el şi-a ridicat capul ca s-o privească cu ochii lui întunecaţi.

Derek ar fi vrut să-i spună că nici el nu a mai simţit aşa. Nu simţise astfel. Pentru prima oară a înţeles de ce Kelsey, unul dintre cei mai puternici oameni pe care îi cunoştea, se izolase cînd s-a îndrăgostit; simţise nevoia s-o facă. Acum ştia şi el, şi se întreba, în minte, dacă va supravieţui momentului, rămînînd acelaşi. În sinea sa, ceva se clătina. Nu credea că va izbuti.

Pierduse deja ceva ce-i dăruise ei. Sau, poate că ea era cea care furase, în nevinovata ei dorinţă; ceva ce nu se mai putea recupera; era al ei şi nu-l va mai primi înapoi.

– Derek...

Şi-a dat seama că se îndepărtase încet, dar se întreba dacă sentimentele i se puteau vedea pe faţă.

Ochii lui îi cercetau faţa drăgălaşă şi expresivă, fiind fascinat de pulsul pe care-l putea observa bătînd repede pe gîtul ei, apoi privirea i s-a coborît pe sfîrcurile palide şi aurii ale sînilor ei.

– Eşti frumoasă, Shannon! Doamne, ce frumoasă eşti! a murmurat el.

I-a căutat betelia pantalonilor pijamalei ei şi a început să-i tragă în jos, în timp ce o săruta pe umăr.

Cu o mînă, Shannon l-a apucat grăbită de încheietura mîinii, contractîndu-se şi ţinîndu-şi respiraţia. Derek i-a ridicat capul şi i-a văzut ochii speriaţi, care pentru prima dată îi evitau privirea. A înţeles, înainte ca ei să-i scape cuvintele.

– Lumina... stinge-o, te rog, Derek, nu vreau să vezi... accidentul... operaţia... nu vreau să le vezi.

Ochii i se schimbaseră, acum erau reci şi înspăimîntaţi.

Lumina lămpii venea de jos şi de-abia lumina patul şi pe ei. Dar pentru ea era destul de puter-

nică, ca să descopere ceva ce nu voia să se vadă. Derek a înţeles că totul s-ar fi putut termina. Acum l-ar fi putut opri; ar fi ascultat-o fără o clipă de ezitare din partea lui, dar dacă se termina aici şi acum, ştia că totul se va sfîrşi pentru totdeauna, fiindcă Shannon îşi va aminti momentul şi motivul pentru care terminase.

– Lumina, Derek... lumina... a şoptit ea cu disperare şi cu voce nesigură.

– Sss...

Îşi ţinea încă mîinile pe pieptul ei în timp ce-şi plimba buzele pe faţa ei şi în jos pe piept. I-a mîngîiat liniile rotunde, ce-i mărgineau sînii, cu o poftă calmă, auzind-o cum toarce de plăcere şi a simţit-o cum îl cuprinde cu mîinile în jurul gîtului, în timp ce el se rezema pe un genunchi. Carnea sensibilă de pe pîntecul ei se înfiora sub buzele lui şi nu a mai opus rezistenţă cînd a făcut să-i alunece pijamaua de pe şolduri şi în lungul picioarelor zvelte.

Dar cînd cicatricele au devenit vizibile, a simţit cum se încordează, i-a simţit spaima şi tensiunea. L-a durut cînd a văzut ce dureri suportase şi cît de chinuită fusese. O cicatrice îi înconjura articulaţia şoldului şi se observa urma inciziei care i

se făcuse ca să-i repare leziunea interioară. O altă cicatrice lungă de cîţiva centimetri mergea în jos, pornind de la partea de sus a articulaţiei. Mai erau alte semne mai şterse, răni provocate de sticlă şi metal, răni care-i marcaseră trupul, dar şi sufletul.

Derek a atins cicatricele cu o delicateţe infinită, trasînd linia fiecăreia uşor cu degetul, pe care apoi l-a trecut pe buzele ei. A simţit şi a auzit în acelaşi timp un suspin, apoi tensiunea ce dispărea, iar trupul ei părea că se curbează luînd aceeaşi formă cu a lui, într-o poziţie ce semnifica mulţumirea, dar şi o oarecare rezervă.

– Urît, a şoptit ea, aşa de urît...

– Nu, a spus el, ridicîndu-se în picioare şi atingîndu-i blînd şoldul.

Cînd a sărutat-o, a simţit gustul sărat al lacrimilor şi a strîns-o mai aproape de el.

– Nu este urît. Este doar o parte din tine, dulcea mea. Şi tu eşti frumoasă.

Shannon şi-a ţinut respiraţia cînd a ridicat-o şi a aşezat-o în mijlocul patului răscolit. Zăcea privindu-l în timp ce îi dezbrăca ce mai rămăsese pe ea şi, undeva, departe, se minuna întrebîndu-se dacă ceea ce se întîmpla era real. Îl privea... era

puternic şi bărbat în totul, colorat în bronz de lumina lămpii. Ar putea să-i fie frică de atîta forţă şi de o frumuseţe atît de perfectă, dar în momentul acela a văzut o cicatrice pe coapsă, o urmă crestată şi răsucită. A simţit un altfel de şoc cuprinzînd-o. Nu este perfect. E marcat de cicatrice ca şi ea.

Derek s-a aşezat pe pat lîngă ea, luîndu-i mîna şi punînd-o să-i atingă cicatricea.

– Toţi avem cicatrice, dulcea mea. Înăuntru sau pe dinafară, sau de amîndouă. Toţi avem.

A simţit cu degetele carnea încreţită, atingere obişnuită, fiindcă simţea la fel şi la cicatricele ei, şi l-a privit visătoare. Nu se simţise niciodată atît de aproape de o fiinţă umană ca în momentul acela. Cînd a simţit puterea trupului său rezemat de al ei, a uitat de cicatrice. I-a atins cu o mînă pieptul puternic, iar cealaltă alunecă în lungul şirei spinării, iar gura a răspuns imediat sălbatic la atingerea gurii lui.

Era cuprinsă de foc, fără să se mai poată controla, plutind ameţită, gîfîind, inundată de dorinţă. Nu mai avea timp să gîndească, iar timpul cînd se întreba de unde veneau aceste dorinţe tulburătoare trecuse de mult. Nici nu-şi dădu seama de

geamătul înfometat, care i-a scăpat cînd, părăsindu-i gura, buzele lui alunecau pe gîtul ei. Tensiunea din ea creştea ca şi vîntul de primăvară, mai puternică, mai puternică. Dorinţa creştea şi în el, şi se simţea slab faţă de instinctul animalic care pusese stăpînire pe trupul lui. Îşi privea mîinile mari şi bronzate în contrast cu carnea ei palidă şi aurie, şi sfîrcurile roz pe care le făcea să se întărească cu alintarea degetelor lui. I-a privi faţa înroşită şi atentă, buzele uşor umflate de pasiunea sărutărilor lui şi ochii mari, de culoarea chihlimbarului, cu gene lungi, plini de pasiune.

Cînd dorinţa ei i-a apărut clară, strălucitoare, din interiorul lui a simţit un sunet spart, un geamăt, şi şi-a ascuns capul între sînii ei.

Era a lui. Era cealaltă jumătate a lui, a inimii şi a sufletului său. Era conştient că o iubeşte, dar pînă în acel moment nu-şi dăduse seama cît însemna ea în existenţa lui, era vitală.

– Derek...

Îşi ţinea privirea aţintită pe trupul ei chiar cînd şi-a ridicat capul, de teamă să nu se trădeze cu ochii. Dacă el însuşi era înspăimîntat de violenţa sentimentelor lui, cît de rău i-ar fi putut face ei? Nu putea să rişte. Era destul de primejdios faptul

că făcea dragoste cu ea.

A revenit din nou la sînii ei, gustînd pielea moale, plimbîndu-şi limba în jurul unui boboc care parcă cerşea o mîngîiere mai apăsată. A auzit-o scîncind cînd i-a apucat sfîrcul în gură şi scîncetul slab a fost cel mai minunat sunet pe care îl auzise vreodată. Simţea că şi trupul lui răspundea sălbatic, iar dorinţa pulsa din ce în ce mai puternic, încît nu mai simţea nimic altceva decît această nevoie înnebunitoare.

Tot ceea ce putea face era să se cramponeze de urma de autostăpînire care îi cerea puterea să se retragă, deşi el nu dorea decît să se înece în ea, să o posede pînă cînd nu mai erau decît o singură fiinţă, sudată, legată, fără să se mai poată desprinde de el.

Singurul fapt ce-l mai reţinea, era virginitatea ei de care era sigur. Şi fiindcă o iubea, era conştient de gravitatea responsabilităţii lui. Dacă la acest contact, care era primul, va fi rănită sau speriată, atunci nu va mai putea s-o atingă niciodată.

Orice ar fi simţit pentru el în cursul dimineţii, Derek dorea ca amintirile din această seară să fie doar de plăcere.

Ea nu mai era conştientă nici cînd gura lui

trecea de la un sîn la altul, nici cînd mîna lui a alunecat pe o parte şi a frecat uşor cicatricea.

A simţit coapsa zveltă şi pielea mătăsoasă şi şi-a furişat mîna pe partea interioară, puţin deasupra genunchiului. Ţinea picioarele strînse şi a simţit rezistenţa instinctivă produsă de contracţia muşchilor. Dar el avea răbdare, mişcările lui erau lente, conştient la auzul respiraţiei ce devenea mai rapidă că dorinţele trupului vor înăbuşi instinctul de apărare.

Shannon a simţit că îi îndepărtează picioarele şi a cuprins-o spaima. Şi-a ţinut respiraţia, încercînd să protesteze, dar simţea bătăile inimii care îi sugrumau cuvintele. Se simţea invadată de căldură, arzînd, fără să-şi mai poată stăpîni neastîmpărul trupului. Cu gura pe sînii ei, avea senzaţia că-i aprinde un foc, era înnebunită de mîngîierile limbii lui, iar undele de căldură o făceau să simtă că arde în flăcări.

Inconştient, îşi înfipse degetele în spatele lui, iar din depărtare auzea un geamăt răguşit de care era vag conştientă că venea de la ea, şi că picioarele se desfăceau pentru el, supunîndu-se atingerii lui insistente. Mîna o mîngîia mai aproape, alimentîndu-i şi mai mult focul. Se simţea

dureros de goală, iar instinctul îi spunea că el ar putea să facă să înceteze durerea, împlinindu-i golul. Cînd degetele mîngîietoare s-au îndreptat spre pulsaţia dureroasă, respiraţia i s-a oprit din nou, lăsînd să-i scape din gît un sunet animalic.

– Derek... Era sunetul purtînd numele lui, smuls dinăuntrul ei, dovedind violenţa dorinţei.

– Atît de dulce şi cald, a murmurat el răguşit pe pieptul ei, iar vibraţia cuvintelor era ca o mîngîiere.

Degetele lui atingeau încet, dar puternic; o mîngîiere care îi lua respiraţia şi-i aprindea simţurile, astfel că începuse să tremure scoţînd un geamăt în timp ce trupul ei îi căuta cu nesaţ atingerea.

– Eşti atît de frumoasă, încît mă scoţi din minţi.

Shannon simţea că înnebuneşte, avea senzaţia că trupul ei se dezmembrează, căldura şi tensiunea făceau ca dorinţa să fie inconştientă. Se mişca într-un ritm vertiginos, fiecare celulă a trupului ei pulsînd de dorinţă. Pasiunea devenea mai puternică, provocîndu-i simţurile ce păreau că tind să explodeze. Ar fi dorit ca în momentul exploziei să fie înghiţită, să se scufunde şi să dispară.

Dar în momentul exploziei, senzaţia de triumf a eliminat-o pe cea de înfrîngere, făcînd-o să plutească departe, într-o oază de plăcere. Nu ştia că ceea ce simţea era posibil, minunea oprindu-i inima. Liniştea care coborîse apoi peste ea a fost scurtă, fiindcă Derek a început din nou s-o excite. Ameţită, simţea iar pulsaţiile din ea, dorinţa renăscută invadîndu-i trupul. Prinsă în vîltoarea celor ce i se întîmplau, abia şi-a dat seama că el se oprise puţin, căutînd în sertarul mesei. Deşi înţelese în minte ce făcea, nu voia să fie tulburată. Cînd s-a urcat peste ea şi-a ţinut respiraţia cuprinsă de un scurt moment de panică, avînd senzaţia că era aşa de mare, ascuns de întuneric, ea simţindu-se vulnerabilă. Dar panica a dispărut cînd a început s-o sărute apăsat, ca un înfometat. L-a cuprins cu picioarele şi a simţit o greutate blîndă, dar insistentă. S-a agăţat de gîtul lui, dar a auzit un ecou îndepărtat prin care instinctul ei feminin o avertiza că un străin se află la poarta ei. Era hipnotizată de obrazul lui puternic şi frumos, primitiv, ca şi cînd dorinţa îi şterse de pe faţă toate caracteristicile omului civilizat. Ochii lui întunecaţi ce o priveau acum erau strălucitori, petele de culoare erau de un albastru-închis strălucind ca nişte safire în

întuneric. A vibrat surprinsă, iar emoţia puternică a invadat-o ca un val puternic.

– Nu vreau să-ţi fac rău, iubito, i-a spus el cu glasul înăbuşit, întins peste ea într-o linişte încordată şi fixîndu-i obrazul cu ochii înneguraţi.

În acel moment, fără a se gîndi, ea l-a crezut, simplu, intim, aşa cum o femeie poate avea încredere într-un bărbat, cu un zîmbet care-i deschidea buzele, un zîmbet etern.

Derek a răsuflat zgomotos cînd a văzut încrederea strălucind în ochii ei de chihlimbar şi a înţeles. Era mai mult decît îndrăznise să spere şi inima i-a tresărit, văzînd că ea era gata să-l primească. Ştia că dacă îi va înşela această încredere o va răni şi-o va distruge. Dar, dacă dimineaţa, cînd vor reintra în viaţa de zi cu zi, încrederea va fi intactă, această legătură, slabă dar călită în ardoarea pasiunii, ar putea fi definitivă în viaţa lui. Aplecîndu-şi capul ca s-o sărute, a murmurat:

– Shannon...

– Nu ai să faci să mă doară, a murmurat ea, luîndu-l cu braţele pe după gît, căutînd să-l atragă jos spre ea.

Derek a oftat puternic şi încordat, luptînd să-şi

stăpînească pofta covîrşitoare pe care o avea. S-a mişcat cu grijă deosebită, scrîşnind din dinţi de plăcere cînd a intrat în ea cu atîta reţinere. Simţurile lui erau aţîţate de mîngîierea pe care o simţea la strînsoarea coapselor ei, abţinîndu-se pînă cînd s-a simţit rupt în două de pofta sălbatică şi de iubirea blîndă.

Shannon îi observa faţa şi înţelegea lupta lui, aşa că se străduí să se armonizeze cu posesiunea lui reţinută. Simţea că trupul său era lovit, rezista, dar nu simţea nici o durere. Nu era decît o umplere, o completare ce-i satisfăcea golul pe care-l simţise dorindu-l. Dintr-un oaspete străin, a devenit o parte din ea atît de blînd, încît corpul ei l-a acceptat uşor. Derek se opri, respirînd greu şi căutînd pe faţa ei un semn de durere.

– Shannon... a şoptit el.

Ea l-a privit cu ochii mari, deschişi, strîngîndu-l mai tare cu braţele de gît în timp ce simţea loviturile, adînc în ea.

– Sînt... foarte bine, a murmurat ea, gîndindu-se la un cuvînt mai potrivit ca să-i arate cît de minunat se simţea.

Fără voia ei, trupul i s-a mişcat, ridicîndu-se ca să-l simtă mai mult, căci şi ea se excita din nou.

Cînd i-a răspuns cu trupul lui, Derek a oftat. Voia să fie delicat, dar avea toţi muşchii încordaţi cînd şi-a armonizat mişcările cu ale ei într-un ritm lent, dar care curînd i-a scăpat de sub control, accelerîndu-se. Trupurile lor erau lipite, încît orice precauţie era imposibilă, iar răspunsul ei tot atît de sălbatic i-au făcut să depăşească orice control.

Shannon se bucura de puterea lui şi a ei venind în calea loviturilor din ce în ce mai puternice, căci tensiunea creştea şi în ea. O poseda cu corpul, cu sărutările lui, iar ea făcea la fel, răspunzîndu-i cu dorinţa de femeie adînc înfiptă în trupul ei, de a fi a lui, cel puţin o noapte.

Uraganul de pasiune i-a antrenat pe amîndoi într-un abis de plăcere fără sfîrşit, care i-a făcut să strige şi să geamă, făcîndu-i să fie o singură fiinţă într-o frîntură de timp scurt şi care se întîmplă rareori între doi oameni.

Shannon a revenit la realitate încet, ca şi cînd ar fi fost o altă persoană, iar trupul lui greu, cald,

culcat peste ea, a făcut tranziţia mai uşoară. Într-un moment de luciditate, s-a gîndit că atît cît va trăi nu va uita această scurtă şi curată clipă care a împărţit-o cu el. Mîinile îi tremurau cînd şi le-a mişcat pe spatele şi umerii lui puternici, zîmbindu-i cînd şi-a ridicat capul şi a privit-o. Derek s-a rezemat în coate şi i-a apucat faţa în mîini cu duioşie. Cu degetul mare i-a desenat curba buzei ei de jos, umflată, şi s-a încruntat.

– Am fost prea grosolan, iubito? Nu am vrut să fiu. Avea vocea răguşită.

Shannon i-a zîmbit şi a murmurat:

– Nu...

Atingîndu-i obrazul ar fi vrut să întrebe dacă a fost o greşeală, dar nu a făcut-o. Ştia el că numai dimineaţa şi dimineţile care vor urma vor răspunde întrebării. Şi-a întors capul şi i-a sărutat palma moale, apoi cu ochii închişi i-a căutat buzele, ca şi cînd ar fi vrut să oprească timpul şi lumea în loc. Ar fi vrut să se poată duce amîndoi imediat pe o insulă pustie, unde să nu mai fie tulburaţi de nimeni, iar ea să nu mai poată fugi cînd vine dimineaţa.

– Derek?

Era puţin speriată, îngrijorată, simţind la el o

derută, ceva străin de cum îl ştia. Să fie speriat? El, Derek, nu! În nici un caz. I-a zîmbit deodată, iar ochii lui stropiţi cu safire au strălucit privind la ea.

– Eşti aşa de dulce, Shannon!

I-a răspuns tot cu un surîs, uitînd grija. Pentru prima dată, doar pentru prima oară, l-a crezut şi i-a mulţumit.

Continuînd să zîmbească, s-a dezlipit de ea şi s-au băgat amîndoi sub pătură, iar ea chicoti auzindu-l bodogănind o pătura care nu se aşeza bine, şi apoi, solemn, s-au culcat sub pături astfel încît să o poată ţine îmbrăţişată „aşa cum trebuie" în timpul nopţii.

Cuibărită în braţele lui, Shannon a adormit cu zîmbetul pe buze, ascultîndu-i inima bătînd. S-a trezit de două ori noaptea, cu vaga impresie că el nu se odihnea aşa cum ar fi avut nevoie, dar fără să protesteze la dorinţele care-i reveniseră. De fiecare dată iniţiativa a fost a lui şi de fiecare dată a fost de acord fără să se gîndească prea mult. O aprindea atît de tare, încît nu mai putea să se judece.

Chiar în timpul momentelor pasionate, Shannon ştia că va veni dimineaţa şi va trebui să dea

ochii cu el şi cu propria ei conştiinţă, şi va trebui să accepte şi să înţeleagă ce făcuse. Dar nu se aştepta ca dimineaţa să vină cu un şoc care i-a despărţit ca tăietura unui cuţit.

A simţit că Derek se mişcă înainte de a auzi ceva, iar nervozitatea pe care a bănuit-o la el a trezit-o de-a binelea. Şedea pe pat, în timp ce el coborîse, strîngînd cearceaful la piept şi auzind bîzîitul înfundat care venea de la cutia de pe noptiera din partea lui, pe care nu o observase.

Noptiera, se gîndea ea vag. Blestemata de noptieră. Se mira şi ea de ce învinuia o mobilă inofensivă, dar nu era pregătită să se gîndească încă la consecinţe, iar obiectul îi era necunoscut.

– Derek... a şoptit ea, ca o rugăminte să-l audă spunîndu-i că totul este în regulă.

El nu i-a răspuns. Nici nu era sigură că o auzise. Cu faţa alungită şi fără expresie, neinteresat şi poate chiar inconştient că ea era goală, s-a dus grăbit şi tăcut la birou, l-a deschis şi a scos două aparate portabile de televiziune. Le-a deschis pe amîndouă şi Shannon a putut zări filme, umbre, o lumină cenuşie şi mişcări ascunse. Cînd el s-a dat la o parte şi a pus la punct aparatele, a recunoscut faţada clădirii în care se aflau.

– Îmbracă-te Shannon, i-a spus cu o voce înceată dar aspră în acelaşi timp. Avem vizite. Le va trebui timp să pătrundă prin uşile de jos, dar noi vom dispărea pînă atunci.

S-a dat jos imediat, cuprinsă de frig. În timp ce-şi aduna grăbită lucrurile şi se îmbrăca, a simţit o undă de ruşine din cauza nudităţii ei. Avea mîinile neîndemînatice şi trebuia să se concentreze pe ceea ce făcea, îngrămădindu-şi pijamaua în sacul pe care i-l dăduse Derek şi smulgînd lenjeria, blugii şi un pulover gros. Îi ardeau ochii şi o durea gîtul.

Sosise dimineaţa.

Derek ar fi vrut s-o liniştească, dar amărăciunea provocată de ceea ce se întîmpla îi rupea inima. Era nedrept. Ar fi putut avea timp să fie amanţi. Ar fi putut să o ajute în situaţia neobişnuită în care se afla, ar fi putut să evite tensiunea pe care o vedea pe faţa ei. În loc de asta, era smulsă brutal din patul lor, urgenţa ivită rănind-o într-un fel cum nici o femeie nu ar trebui să fie rănită. Iar el nu putea face nimic.

Nu mai avea timp să-i facă mai uşoară suferinţa. Nu se putea duce spre ea să o ia în braţe, fiindcă nu aveau timp. Rău! Pe tăcute, blestema

omul ce se făcuse vinovat, dar ştia că va ajunge odată să pună mîna pe el şi îl va strînge de gît.

– Sînt gata, a spuse ea moale, fără intonaţie.

Stătuse pe pat ca să-şi pună ciorapii şi bascheţii, iar acum era în picioare, cu sacul în care avea lucrurile. Derek i l-a luat, culegîndu-l şi pe al lui dintr-un colţ. Cu braţul liber a îmbrăţişat-o brusc şi a strîns-o tare.

– Totul este în ordine, iubito, i-a promis el încet, făcînd un efort ca să acopere graba şi să nu-i mai vorbească aspru şi preocupat cum o făcuse mai devreme. Totul se va rezolva.

– Da. Ştiu. Ea a răspuns pe acelaşi ton şi a evitat să-l privească.

Nu mai era timp, la naiba, nu era timp! A condus-o spre dulapul pe unde avea ieşirea din ascúnzătoare, conducînd-o cu siguranţă şi dîndu-i ordine cînd era nevoie. În scurt timp au ajuns la un tunel luminat doar de lanterna lui.

Distrată, Shannon numără paşii, făcuse cincizeci, cînd au făcut o întoarcere, încă cincizeci cînd au ajuns la o scară suspendată. Supunîndu-se vocii lui şoptite, a aşteptat la capătul scării, ţinînd lanterna pînă cînd el s-a întors după ea. L-a urmat apoi în sus. Au ajuns în interiorul unei

clădiri plină de tot felul de aparate pe care nu le putea identifica, ascunse în întuneric. Prin ferestrele murdare şi înalte abia pătrundea o lumină cenuşie. Lăsaseră lanterna în tunel şi Shannon abia putea să vadă, dar Derek o ţinea de mînă. Se simţea paralizată.

Derek porni spre ceva ce părea a fi o uşă, dar s-a oprit brusc, putînd să simtă cît era de tensionat; îi putea percepe simţurile, încercînd să evite pericolul. Shannon nu a fost surprinsă cînd a văzut o siluetă înaltă apărînd de după una dintre maşini, fiindcă Derek îi simţise prezenţa.

– A trecut mult timp, Derek, a spus omul cu o voce calmă, joasă, dar prudentă.

Capitolul 6

Shannon simţea încă tensiunea lui Derek, dar ea se micşora sau mai bine-zis era diferită, iar glasul său era mai blînd, dar prudent.

– Praga, nu-i aşa?

Bărbatul înalt a rîs încet.

– Ne-ai lăsat într-o situaţie dificilă, prietene.

– Aşa este războiul, Alexi, i-a răspuns sec Derek.

– Da, şi cît de bine îl cunoaştem!

După un moment de tăcere, Derek a spus:

– Nu eşti de partea lor. Era un fapt cert.

– Nu, a aprobat bărbatul ce se numea Alexi.

– Cum de ai găsit locul ăsta?

La întrebarea directă a lui Derek, omul a răspuns direct:

– Ai întotdeauna o ieşire, iar aceasta părea cea mai indicată.

– Înţeleg, a aprobat Derek.

S-a făcut din nou tăcere, după care omul a spus:

– Vreau un steag alb, Derek.

– În ordine. Cînd şi cum?

– Există un parc la o milă, la vest de apartamentul tău. Pe lac este un pavilion... peste trei ore...

Înclinînd uşor capul, Derek i-a răspuns:

– Voi fi acolo!

Fără să mai scoată un cuvînt, omul s-a topit în umbră. Derek nu privea niciodată aceste umbre, iar acum o conducea pe Shannon mai departe părăsind clădirea.

O ţinea de mînă neîncetat, mergînd printre două imobile, pe aleea care cobora. Traversînd strada, nu i-a spus nimic lui Shannon care, speriată de convorbirea scurtă şi cifrată cu străinul, a tăcut şi ea.

Era ameţită, avînd senzaţia că pluteşte, ca şi cînd tot ce se întîmpla era ireal.

Bărbatul acesta nu mai era cel care vibrase de dorinţă în timpul nopţii şi care făcuse dragoste cu ea atît de pasionat şi tandru. Era un alt bărbat, misterios, impersonal, cu instinctul unui animal în faţa pericolului şi cu reflexe profesionale în faţa unui eventual duşman.

Nici ea nu mai era femeia care se dăruise total. Femeia aceea aparţinea nopţii, căci în lumina cenuşie a dimineţii dispăruse. Era din nou Shannon, cea singură şi speriată. Era oare? Nu, acum era schimbată ceva mai mult, era diferită. Dar era prea ameţită ca să încerce să înţeleagă.

Aproape o jumătate de oră au mers, ascunzîndu-se în umbra clădirilor, pînă cînd Derek s-a oprit în faţa unei alte maşini vechi. L-a privit indiferentă, deschizînd portiera maşinii, şi l-a întrebat calm:

– Cîte maşini posezi?

A privit-o, apoi, ezitînd, a ridicat din umeri.

– Cîteva... Urcă, iubito.

Ea s-a urcat în maşină şi, după ce el a încărcat sacii în spate şi s-a urcat, i-a privit mîinile puternice, cu degete lungi, aşezate pe volanul maşinii. Ce mîini puternice are...

– Mergem la o altă ascunzătoare? l-a întrebat.

După puţin timp, i-a răspuns:

– Da, la alta. Îmi pare rău, Shannon, că s-a întîmplat asta. Nu-mi închipuiam că ne vor găsi atît de repede. Dacă am mai fi avut cîteva zile...

– Cîte vizuini ai?

Derek s-a concentrat asupra şofatului şi a privit-o o clipă. Părea că nu era prea atentă, ca şi cum nici nu ar fi fost acolo.

– Am cîteva, Shannon.

– Cîteva maşini, cîteva vizuini şi, bănuiesc, în fiecare cîte o fată... Părea că se amuză. Vorbesc în metafore! Cine era omul acela?

Fără să ţină seama de întrebarea pusă de ea, răspunse:

– Asta nu schimbă nimic între noi, iubito. Eu te vreau pe tine.

– Sînt a ta, a murmurat ea.

A privit-o supărat de data aceasta.

– Nu vorbi aşa, ca şi cînd nu ar avea importanţă. Ca şi cînd nu ar fi vorba decît de...

– Sex?

A dat din cap, ca şi cînd ar fi pus-o în încurcătură, sau era ea însăşi nelămurită de cele ce-şi spuneau.

– Unde mergem?

– Într-o casă, a răspuns el, căscînd.

– Este a ta ca şi apartamentul, mansarda şi toate celelalte maşini, vizuini şi femei, toate sînt ale tale?

Nu i-a răspuns. A trecut o jumătate de oră pînă cînd a întors maşina pe o alee ce ducea la o casă, aproape ascunsă, nici prea mică, nici prea mare, doar îngrijită şi... primitoare. Asta pretindea a fi casa *primitoare,* dar impersonală, fiindcă era şi o vizuină.

Apăsă telecomanda din maşină pentru a deschide poarta garajului, după care uşa s-a închis. A coborît din maşină fără să aştepte să-i spună, urmîndu-l în casă, unde nu a mai fost surprinsă să-l vadă că descuie uşa. Pe portchei mai erau şi alte chei. A avut o imagine fugitivă a unor vizuini şi maşini nenumărate, şi şi-a ascuns un zîmbet. Era mai bine decît să se simtă stînjenită.

Casa era mobilată ca orice altă casă, cu mobilier şi lucruri. Nimic nu era prea sărăcăcios, dar nici prea luxos, şi totul părea că era la locul lui. O casă-vizuină, drăguţă şi primitoare. Era sigură că frigiderul şi cămara erau aprovizionate, paturile schimbate cu aşternuturi curate. Şi-a spus în gînd că toate acestea trebuie să-l coste o avere şi a

chicotit cu gura închisă.

Nu era proastă. Ştia cînd simţea că o strînge isteria de gît şi era mîndră că reuşea să se stăpînească sau cel puţin că nu se lăsa dominată de ea.

– Shannon! a strigat-o Derek, lăsînd bagajele jos în mijlocul camerei şi prinzînd-o cu putere de umeri, te simţi bine?

Ea se zbătea să se elibereze pentru a-i putea răspunde, însă mişcîndu-se prea tare l-a determinat s-o scuture uşor.

– De ce să nu mă simt bine? l-a întrebat, căutînd să evite răspunsul.

– Shannon...

Ceva se sfărîmase în ea auzindu-şi numele spus cu o voce răguşită şi nesigură, simţindu-l aproape şi văzîndu-i petele albastre din ochi. Fără să ştie ce se sfărîmase în ea, şi fără să-i pese, a izbucnit în hohote de plîns, care-i scuturau tot trupul. Aproape inconştientă, se agăţă de el, de căldura şi puterea lui, plîngînd în braţele lui, ca şi cum nu i-ar fi auzit glasul.

La un moment dat şi-a dat seama că plîngea ca un torent de ploaie udîndu-i cămaşa, conştientă că se agăţa de el, ca şi cînd ar fi putut-o

salva să nu se înece în torentul ei de lacrimi. În momentul în care a realizat ce se întîmplă cu ea, a încercat să se depărteze, dar el nu i-a dat drumul. În sfîrşit, epuizată, s-a simţit stînjenită observînd că stăteau pe canapea, ba mai mult, o ţinea în braţele lui. S-a simţit ca un copil după o criză de furie. Starea s-a accentuat cînd i-a dat o batistă şi i-a spus blînd să-şi sufle nasul. Revoltată, şi-a suflat nasul, ca apoi să stea dreaptă la el în poală şi să-l privească.

– Nu sînt isterică, a afirmat sigură şi agasată de respiraţia greoaie.

Îi studia faţa atent, încruntat, dar la reacţia ei ce se voia serioasă, fără să reuşească, fruntea i s-a descreţit şi în ochi i-a apărut o urmă de rîs.

– Nu... bineînţeles că nu, a aprobat el serios.

– Nu-ţi bate joc de mine! a ţipat ea, iar senzaţia de copil revoltat s-a accentuat. Nu-i plăcea să fie tratată aşa.

Un surîs i-a apărut în colţul gurii, dar ochii lui erau tot atenţi şi cercetători.

– Shannon, aveai tot dreptul să fii isterică, i-a spus el blînd. Mă temeam că vei încerca să ţii totul în tine, în loc să izbucneşti. Orice femeie sănătoasă ar fi fost zguduită de ceea ce s-a în-

tîmplat azi-dimineaţă. Nu ar fi trebuit să suferi asta niciodată.

Ea i-a evitat privirea. Deveniseră prea apropiaţi în noaptea care trecuse, dar acum era dimineaţă şi nu dorea să-l mai lase să se apropie din nou. Apropierea lui devenea prea dureroasă. Cînd a dorit să se retragă, a văzut că şedea la el în braţe şi s-a enervat observînd că picioarele nu atingeau podeaua. Se simţea ciudat... prudentă, în gardă. Dar oricum el era acolo, prea aproape pentru a putea să se depărteze. Nu-şi mai putea ascunde emoţiile în nici un fel; totul era confuz în mintea ei şi nu-şi putea ordona gîndurile. Pentru ea era ceva nou şi deosebit, ceva puternic care a făcut-o să se întrebe dacă explozia de pasiune din noaptea trecută o schimbase. Simţea totuşi o schimbare.

– Shannon? Dulcea mea, îmi pare foarte rău că a trebuit să plecăm atît de brusc, dar asta nu schimbă nimic între noi. Te doresc şi acum, mai mult ca oricînd...

– Nu... a răspuns, fără să realizeze pînă atunci că va spune aşa ceva.

– Nu, ce...? a întrebat-o el liniştit dar grav. Vrei să spui că nu te doresc, că nu mă doreşti? Sau

că totul s-a rezumat la o singură noapte?

Ar fi vrut să se ascundă, să nu-i răspundă, dar nu putea. De data aceasta, nu putea. Privindu-şi degetele încrucişate în poală, a spus:

– Ai spus că ar fi o greşeală să...

– Să facem dragoste, a terminat el rigid.

– Da. Ai spus că ar fi o greşeală, că momentul nu este potrivit şi ai avut dreptate. Nu trebuia să se întîmple.

L-a auzit şi l-a simţit respirînd greu înainte de a răspunde:

– Dar s-a întîmplat, Shannon. Şi tu mă doreai tot atît de mult cît te doream şi eu.

– Nu pot să nu recunosc... Se înroşi la amintirea pasiunii ei dezlănţuite din noaptea trecută. Era ea oare? Nu-ţi fac nici o vină, dar a fost prea mult, aşa cum prevăzuseşi tu. Nici nu mă pot gîndi...

După o clipă de ezitare, a şoptit atît de încet, că abia se auzea:

– Ar fi atît de uşor să încetăm să ne mai gîndim, fiindcă azi-noapte am uitat totul, în afară de tine şi felul în care mă făceai să mă simt. Dar nu mai vreau să se mai întîmple, Derek.

El i-a acoperit amîndouă mîinile cu mîna lui.

– Îmi era teamă că aşa se va întîmpla, de aceea voiam să mai aştept... După o ezitare, a continuat serios: Shannon, ai trecut prin multe în ultimele zile şi nu vreau să te forţez. Dar indiferent de ce va mai fi, nu uita că te iubesc deja. Orice s-ar întîmpla, indiferent de gravitate, poţi conta pe sentimentele mele pentru tine, i-a spus el încet, dar aspru.

– Bine... S-a strecurat din poala lui înainte să o poată opri şi s-a depărtat, aşezîndu-se pe un scaun lîngă canapea. Îi venea din nou să plîngă, fără să ştie de ce, şi a schimbat hotărîtă subiectul:

– Cine era bărbatul acela? Şi ce a vrut să spună despre steagul alb? Este vorba de un armistiţiu? Ce fel de armistiţiu?

Derek nu dorea să lase lucrurile aşa cum erau, ca un cîmp minat de emoţie, în care orice pas greşit i-ar fi distrus pe amîndoi, dar ştia că nu avea de ales. Îi era recunoscător, măcar pentru faptul că nu se putea despărţi total de el. Tristeţea ei înăbuşită era o reacţie naturală şi chiar dacă îl durea se aştepta la asta. Nu putea face altceva decît să fie răbdător atît cît putea, pînă cînd se va descărca ea singură.

– Omul acela este Alexi. Uneori mi-e prieten,

dar de obicei este un duşman.

– Ce...? A făcut ochii mari.

– Este rus, Shannon.

– Ah... a clipit ea din ochi, reacţie naturală faţă de această mărturisire. Este amestecat în ceea ce se întîmplă la *Civatech?*

– El spune că nu, l-ai auzit. Nu este cu „ei"... „ei" fiind cei de care fugim. Dar ne-a urmărit de la apartament pînă la mansardă.

– De unde ştii?

– Se înţelege. Nu ar fi putut altfel. Aici nu are legături ca să poată afla fiecare colţ ascuns care poartă numele meu.

Shannon nu putea înţelege.

– Dar dacă nu este amestecat, de ce şi-a făcut apariţia?

– Vrea să vorbească.

– Asta înseamnă steagul alb?

Derek a dat din cap, apoi şi l-a rezemat de canapea.

– Există reguli, a explicat el încet. Chiar şi între duşmani, în special între duşmani. Un steag alb, este întotdeauna un armistiţiu, trebuie respectat de ambele părţi, fiindcă nici unul din noi nu poate lucra în afara regulilor.

Gîndindu-se la pericolele pe care le atrage încrederea între duşmani, a scuturat din cap.

– Pare perfect şi pentru o cursă, a spus ea.

– Bineînţeles, de aceea un steag alb trebuie respectat. Dacă un agent a propus un armistiţiu şi nu l-a respectat, zvonul se propagă printre ceilalţi ca un foc. Agentul nu se va mai bucura niciodată de încredere... asta din ambele părţi.

– Este o problemă de onoare?

– Poate, dar poate fi şi un sîmbure de adevăr într-o problemă murdară.

Shannon a meditat.

– Alexi este un fel de adversar pentru tine? Un agent al ruşilor? Crezi că ne-a urmărit pînă aici?

– Nu...

El părea atît de sigur, dar Shannon l-a privit cu îndoială.

– Cum poţi fi sigur?

Derek a zîmbit.

– Şi asta este o regulă. Alexi are un indiciu fie relativ la tine, fie la mine. Nu putem şti sigur încă, dar el pîndea pe unul din noi. Ne-a urmărit la mansardă şi a studiat bine locul. Dar dacă apărea direct şi ar fi cerut o întîlnire, ar fi întrerupt legă-

tura şi ar fi încetat supravegherea. Ar fi însemnat că vom înţelege că nu ne va mai urmări.

A avut o scînteie de intuiţie, dar nu era sigură dacă avea dreptate şi a înţeles că problema era mai complicată.

– Derek, ai spus că uneori îţi este prieten.

– Da.

– Cum ar putea fi? Este un agent al inamicului.

După un moment, Derek i-a spus serios:

– Ideologiile politice nu reprezintă prea mult pe teren. Conducătorii nu sînt întotdeauna practici, în timp ce agenţii trebuie să fie. Uneori scopurile sînt comune, Shannon. Şi uneori, cea mai bună cale ca să atingi aceste scopuri, este să scoţi steagul alb şi să lucrezi umăr la umăr cu duşmanul.

– Îţi place de el...? a întrebat ea şoptit.

El a zîmbit.

– Îmi place de el... da, îl respect. Şi regret că trebuie să trăim într-o lume în care nu putem să fim prieteni... întotdeauna.

Muşcîndu-şi buzele, Shannon a continuat:

– Este ceva mai mult decît asta, nu-i aşa?

Derek i-a surîs cu toată gura.

– Percepi foarte bine lucrurile. S-ar putea să fie

din partea mea o dorinţă, dar l-am suspectat de multe ori pe Alexi că ar fi un agent dublu.

– Adică să lucreze pentru ambele părţi?

– În primul rînd pentru noi... mi-ar plăcea să fie aşa. Au fost cîteva ocazii...

S-a ridicat brusc în picioare, întinzîndu-şi muşchii braţelor, şi a continuat:

– Este un joc de nebuni... a murmurat el, ca apoi să pară că nu se mai gîndeşte. Avem timp să ne luăm gustarea de dimineaţă, apoi va trebui să plecăm să ne întîlnim cu... duşmanul.

Ea s-a ridicat şi l-a privit, ezitînd:

– Noi?

I-a prins mîna şi a dus-o scurt la buze.

– Noi. Ţi-am spus. Vreau să vii cu mine. Nu vreau să te las singură, indiferent de ce va fi vorba.

Lămurirea era clară şi indiferentă, dar în ochii lui se putea vedea altceva.

Shannon s-a lăsat dusă la bucătărie, luptîndu-se cu o plăcere bruscă determinată de apropierea lui.

Fusese oarbă înaintea nopţii petrecute? Îi simţise prezenţa, dar nu ca acum. Să fie oare din cauză că fuseseră amanţi? Niciodată în viaţa ei nu

mai fusese impresionată de trupul unui bărbat şi de sexualitatea lui vulgară. Privirea din ochii lui dezvăluia intenţia ascunsă... şi mai mult. Ea simţise o căldură bruscă, o trezire vibrantă a tuturor simţurilor, ca şi cînd ar fi atins-o aşa cum o făcuse în noaptea trecută, lacom şi pasionat.

Nu se gîndise la asta. Totul i se păruse simplu ca lumina zilei. Trebuie să se oprească, să oprească totul. Fără contacte fizice complicate, nu va exista nici o problemă. Nu-şi putuse imagina că trupul şi simţurile ei o vor trăda. Nu crezuse că va avea de luptat cu ea însăşi. Dar se trezise, pentru prima dată în viaţa ei. El era cel care o trezise.

Privindu-l acum, mişcîndu-se în bucătărie cu mişcări eficiente şi prefăcîndu-se că nu ştie că se uită la el, i s-au trezit toate simţurile ce erau atrase de el. Părea că radiază căldură şi forţă. Ar fi vrut să-l atingă, să simtă sub degetele ei părul auriu de pe braţele lui. Ar fi vrut să-şi lipească trupul care devenea dureros, de trupul lui, să-şi ascundă faţa în el şi să-i simtă mirosul plăcut, pe care şi-l amintea atît de viu.

Ar fi vrut să-i simtă mîinile pe trupul ei încît să-i taie respiraţia şi cu gura s-o transporte la cel mai înalt extaz, aşa cum o făcuse să simtă.

Îl dorea.

Cutremurîndu-se, Shannon a respirat adînc. Simţea inima, organul vital, lovindu-se de coaste, dar acelaşi organ era ascuns de straturi de durere şi tristeţe, depuse în atîţia ani. Credea că inima îi este în siguranţă faţă de durere şi de el. Trupul ei o va trăda înainte ca inima s-o facă.

Zach Steele era aplecat şi studia documentul din calculatorul din faţa lui, apoi privi la colegi.

– *Civatech* are un punct fix programat regulat în Norfolk. Transportă marfa terestru pînă acolo, o încarcă pe vas, care este proprietatea lor, şi vaporul pleacă. Îşi vînd jucăriile peste mări, aliaţilor noştri, aşa că nu văd cum să-i oprim să-şi transporte această maşină împreună cu restul mărfurilor.

Josh, care şedea pe canapea în faţa prietenului său – expert în probleme de securitate –, s-a strîmbat.

– Dar baza navală?

– Totul este controlat înainte să plece din port. Dar ce caută ei, Josh? Asta este întrebarea. Instalaţii electronice asamblate sau piese separate. Chiar dacă încarcă o singură piesă întreagă, cine are habar ce este? Menţionează pe documente un anumit fel de computer, şi nimeni nu ştie nimic.

Aşezată pe jos, cu spatele rezemat de canapea, Raven s-a încruntat gînditoare.

– Deci, odată ieşită din apele teritoriale ale Statelor Unite se pot întîlni cu petrolierul lui Yaltan şi trec marfa pe el.

Zach a aprobat-o.

– Uşor ca o scrisoare în poştă. Vaporul este al lui *Civatech* şi Adam Monton are autorizaţia să-l deplaseze temporar. Ştirile despre deturnarea petrolierului nu au fost comunicate public, aşa încît nici căpitanul şi nici echipajul nu au avut bănuieli.

Raven îşi muşca unghia de la degetul mare.

– Cu alte cuvinte, odată ajunsă la Norfolk, se poate considera că maşinăria este deja plecată.

– Doar dacă cineva o opreşte, a spus Josh. Poţi să-mi spui, Zach, dacă iau întotdeauna aceeaşi rută pînă la mare?

Cu un zîmbet de care oricine s-ar fi speriat, dacă nu l-ar fi cunoscut, Zach a dat din cap.

– Cu regularitate de ceasornic şi nu vor schimba ei ruta acum. La fiecare transport, pleacă din Richmond două camioane, de două ori pe săptămînă. Următorul transport e programat să plece din Norfolk poimîine, adică vineri. Aşa că, ar trebui ca două camioane să plece de la *Civatech* mîine, mai mult ca sigur unul va transporta o încărcătură nevinovată, iar altul nu.

S-au privit un moment şi Raven a oftat.

– Derek trebuie să fie anunţat. Singura şansă ar fi să pîndească acest camion.

– O putem face oficial, a sugerat Zach. Să lăsăm pe militari sau poliţia să se ocupe de treaba asta.

Josh l-a privit ciudat.

– Pe ce bază? Ar trece zile sau săptămîni pînă să se urnească poliţia. Sînt atîtea formalităţi care le stau în cale, ştii bine.

Raven a spus cu blîndeţe:

– Zach, dacă socoteşti că este periculos pentru Josh să se implice, atunci nu o va face. Ştii bine asta.

Şeful securităţii s-a agitat nemulţumit.

– Luc avea destule indicii în problema falsurilor, a spus el brutal, referindu-se la procurorul care cerceta întreprinderea *Lond.* Şi apartamentul vostru... nici nu au avut timp să-şi termine treaba, dar...

Raven s-a întors şi l-a privit serios pe bărbatul ei.

– Vasăzică, asta este...

– Nu, al naibii să fiu că nu, a spus Josh. Voi lua toate măsurile de precauţie, dar nu am să ajung să umblu ascuns într-o colivie. În plus, toate atentatele şi ameninţările au fost la New York, aici nu s-a auzit nici o şoaptă. Şi nu pot să spun că nu am ieşit în lume cînd a fost ameninţarea producerii grevei. Dacă cineva ar fi vrut să-mi facă de petrecanie, ar fi putut s-o facă.

După un moment, Raven a privit spre Zach.

– Ce zici?

Acesta a dat din cap, plictisit.

Era de cincisprezece ani prieten cu omul căruia nu-i plăcea să fie pus la colţ şi Zach ştia cînd să înceteze tensiunea.

– Bine, în ordine. Cum putem intra în contact cu Derek?

Zîmbind satisfăcut, Josh a privit-o pe soţia sa,

care a spus:

– Cînd există voinţă, se găseşte şi calea.

Pavilionul era rotund şi alb, o construcţie mică cu bănci încastrate în lungul pereţilor. Era aşezat la marginea unui lac pe care pluteau raţe. Era gol, doar pe una dintre bănci şedea un bărbat înalt, îmbrăcat bine, şi care fuma leneş, rezemat de spătarul băncii.

Shannon era recunoscătoare că Derek îi ţinea mîna în palma lui puternică, deşi simţea că încrederea în acel om fusese greu cîştigată, după ce ani de zile fuseseră ocazii de acestea. Deşi se baza pe instinctele lui, era totuşi puţin nervoasă. Se întreba, jenată de prejudecăţile ei, care din ele provenea din cauza propagandei.

Cînd Alexi s-a ridicat politicos, în momentul cînd ei au intrat în pavilion, Shannon a înţeles că stinghereala ei nu avea nimic de-a face cu ideologiile. Era tot atît de înalt ca Derek, cu părul negru şi cu o siluetă atletică. Probabil că avea ca şi Derek, ceva peste treizeci de ani. Faţa era fru-

moasă dar rece, iar ochii un amestec de albastru şi verde atît de deschis, încît păreau aproape incolori. În ochii aceia, Shannon a văzut şi a simţit pericolul.

– Unde este colegul dumitale? a întrebat Derek cînd s-au aşezat vizavi de el.

Alexi a zîmbit uşor.

– Face de pază.

Derek a aprobat fără a fi surprins şi a acceptat explicaţia, dar Shannon a simţit că i se ridică părul de pe ceafă. Nu-i plăcea niciodată să fie privită, şi senzaţia de a fi pîndită o neliniştea. Derek i-a strîns uşor mîna pe care i-o ţinea, iar ea a înţeles că-şi dăduse seama de ce simte.

– Tot Gina? a întrebat el.

– Tot.

Zîmbind, Derek l-a întrebat:

– Cînd te vei căsători cu ea?

Fără ezitare, şi pe acelaşi ton ca şi Derek, Alexi a răspuns:

– Cînd îi va ieşi din cap că este îndrăgostită de tine.

Shannon a simţit o durere ascuţită, dar cînd l-a privit pe Derek a observat că este sincer surprins.

– Nu am ştiut...

Alexi a rîs fără zgomot.

– Nu, cum ai fi putut să ştii? Ai văzut-o... cît... cam de şase ori, în tot atîţia ani? Şi cred sincer, că trebuie să-i fi apărut ca un cavaler alb cu acest prilej. Era inevitabil. Şi-a păstrat acelaşi romantism în treburile astea... Gina noastră. Dar şi-l va pierde curînd.

Ultima frază a fost spusă cu indiferenţă, iar ochii incolori au devenit gînditori o clipă.

Shannon a putut simţi alarma subită de care era cuprins Derek şi a încercat să intercepteze undele ascunse de care era foarte slab conştientă. Aici era ceva mai grav, simţea, dar nu putea încă să descifreze despre ce era vorba.

Derek nu spunea nimic, dar îl privea fără întrerupere. Cînd Alexi i-a întîlnit privirea calmă, ochii lui şi-au modificat expresia şi a zîmbit.

– Soarele apune la vest, a spus el încet.

– Este sfîrşitul cursei, a murmurat Derek.

– Sfîrşit mult mai neaşteptat.

Alexi a tăcut un moment şi apoi şi-a mutat privirea spre faţa mirată a lui Shannon.

– Am urmărit-o pe domnişoara Brown pînă la apartamentul tău... Adoptase un ton mai rapid,

de afaceri. Cînd am descoperit că este al tău nu mă aşteptam, dar nu pot să spun că nu mi-a plăcut.

– Deci erai implicat în *Civatech*?

– Da. Pe linia Orientului Mijlociu. Acum cîteva săptămîni ne-a parvenit zvonul că un inamic fanatic al ţărilor noastre, a mea şi a ta, a fost contactat printr-un intermediar să discute achiziţionarea unei maşini extraordinare. Bineînţeles, nu ar putea cuceri lumea, aşa cum ar dori doar cu această armă, dar şi-ar mări arsenalul. Şi dacă reuşeşte să fabrice un număr de astfel de arme, poate face să se încline balanţa puterii.

Derek nu a reacţionat la informaţie şi nu şi-a modificat expresia, dar a întrebat:

– Şi cum ai ajuns la Shannon?

Alexi părea că-şi cîntăreşte cuvintele un timp, înainte să spună:

– A fost uşor să descopăr că domnişoara Brown se ocupă de corespondenţa lui Adam Moreton, cînd secretara lui particulară lipsea. Biroul domnişoarei Brown este în zona neinterzisă, aşa cum este cel al secretarei particulare a lui Moreton. Modul cel mai simplu de a avea acces la această corespondenţă era de a înlătura tempo-

rar pe secretara lui, astfel ca domnişoara Brown să se ocupe de ea în zona în care are biroul şi care nu este restrictivă.

– Nu i-aţi făcut vreun rău? a izbucnit îngrozită Shannon.

Alexi a zîmbit.

– Secretarei lui Morton? Nu, domnişoară Brown. De fapt, deşi se pretinde bolnavă, este foarte sănătoasă, dar oarecum... încurcată cu un tînăr şi frumos avocat.

– O treabă curată, a comentat Derek.

– Şi simplă, a spus Alexi, dînd din cap. El este desigur unul de-ai noştri. Era oarecum dezgustat la început cînd, după ani de studiu, nu avea altă sarcină decît să fie el însuşi şi să facă dragoste cu o femeie. Dar ea este o femeie frumoasă, aşa că nu cred că mai consideră sarcina ca pe o muncă grea.

Shannon era îngrozită să consideri oamenii ca pe nişte pioni de şah. Începea să înţeleagă că societatea în care nimerise îi mărea treptat decepţia.

– E teribil, a murmurat ea.

Alexi a privit-o, iar ochii i-au strălucit puţin cu simpatie.

– Nu va suferi, domnişoară Brown, a spus răguşit. Prima întîlnire fusese planificată fără complicaţii, dar oamenii rămîn oameni. Sînt doar doi oameni care s-au întîlnit ca de obicei; ea se poate îndrăgosti şi el la fel. Iar noi evităm o criză.

– Da, scopul scuză mijloacele...? a întrebat ea tăios.

El a aprobat din cap, privind-o în continuare.

– Întotdeauna se ajunge la această concluzie. Iar răspunsul este că, dacă scopul de a preveni un război care ar omorî milioane de oameni, orice mijloc este justificat. Şi dacă i se va sfîşia inima, singurul lucru trist este că nu va şti că prin durerea ei a evitat numeroase alte dureri, de neimaginat mai grele.

Shannon nu mai ştia ce să răspundă şi şi-a lăsat ochii în jos în faţa privirii fixe a lui Alexi. Deodată îi trecu prin minte întrebarea, de cîte ori Derek a fost forţat să aleagă între o inimă îndurerată sau o viaţă, pentru a evita ceva oribil pentru ceilalţi.

Fără să comenteze, Derek ascultase tăcut.

– Deci, Shannon fiind secretara lui Morton, accesul la corespondenţă era mai uşor. Apoi?

Alexi a chicotit.

– Pentru o companie ce se ocupă de tehnologia cea mai avansată, şi atît de conştientă de sistemul de securitate, au făcut o greşeală gravă. Domnişoara Brown dactilografiază corespondenţa la o maşină electrică obişnuită.

– Panglica, a ghicit Derek. Un film de pe panglică.

– Exact. Era simplu să te strecori înainte de a se termina serviciul, cînd domnişoara Brown ducea scrisorile la semnat, şi să înlocuieşti panglica. Deşi o operaţie mai îndelungată, era simplu să refaci scrisorile de pe panglică.

Derek a dat din cap.

– Bine, dar de ce o urmăreai în noaptea cînd i s-a distrus apartamentul?

– Încă o lacună din partea asigurării securităţii la *Civatech.* Chiar dacă supraveghează secţiile ce fabrică aparatura electronică, nu se ocupă de personalul care lucrează în celelalte secţii. În timpul uneia dintre vizitele mele în biroul domnişoarei Brown, am găsit împrăştiate cîteva microreceptoare... din întîmplare, înţelegi? Cîteva dintre ele erau în stilourile cu bilă pe care le utiliza. În ziua cînd i-a arătat şefului ei textul pe care nu-l înţelegea, avea unul dintre acele stilouri.

Shannon a simţit că îngheaţă. Era groaznic, se simţea adînc înfricoşată că era urmărită şi ascultată fără să ştie. Simţea că i se încreţeşte pielea.

– O considerai ca un fir conducător sau o ţintă? a întrebat Derek impersonal.

– Ţinînd seama de antecedentele ei s-ar fi putut să fie un agent. Numele schimbat, relaţiile pe baza cărora fusese angajată la *Civatech* păreau suspecte. Dar naivitatea cu care vorbea cu şeful ei, dovedea contrariul. Ţinînd seama de identitatea ei, era puţin probabil să poată fi convinsă şi fiindcă nu părea că ştie prea multe, nu ne-ar fi fost de mare ajutor. Dar ne-am gîndit că s-ar putea s-o urmărească ei. Moreton este cunoscut ca un paranoic în situaţiile grave. Orice mişcare le putea servi, de aceea am urmărit-o.

Shannon abia mai putea respira. Privea fix în podeaua pavilionului, aruncînd doar cîte o privire spre Derek a cărui faţă rămînea neschimbată. Înţelesese? La gîndul că antecedentele ei erau cunoscute şi trecutul ei cercetat de Alexi, simţea din nou cum i se încreţea pielea. Derek va afla acum că-l minţise în ceea ce privea numele ei. Era sigur că înţelesese cuvintele lui Alexi. Dar nu a făcut nici

un comentariu, ci doar a spus:

– Este în regulă, Alexi. Deci care este obiectivul tău?

Alexi a zîmbit uşor.

– Am ordinul să localizez pe *Cyrano* şi să-l iau cu mine. Este un prototip, proiectele au fost distruse înainte ca Moreton să ia măsuri ca să le pună la adăpost. Ar fi nevoie de zeci de ani ca să fabrici un nou proiect. Cîţiva tehnicieni au lucrat împreună, dar nici unul dintre ei nu cunoştea proiectul în întregime. Avînd maşina ar fi posibil, dar fără, nu este.

Derek zîmbea.

– Obiectivul tău, Alexi, a spus el încet.

Şi celălalt om zîmbeae.

– Singura mea grijă este ca această armă periculoasă să nu cadă în mîna fanaticului din Orientul Mijlociu. Şi nu cred că mai este nevoie ca echilibrul de putere să mai fie tulburat de nimeni altul care ar avea-o. Care este obiectivul tău, Derek?

– Vreau să fie distrusă sau cel puţin demontată.

– Sîntem deci de acord?

– Aşa cred, a spus Derek. Un scop comun. Şi

trebuie să ne mişcăm repede. Încercările lor de a pune mîna pe Shannon sînt un indiciu că cineva este speriat şi acţionează tare. Aş spune că Moreton. Ai idee de ce?

– Am, şi încă una bună, cred. Ieri-noapte am fost informaţi că prietenul nostru fanatic a încercat să trimită unul dintre petrolierele lui în apele Statelor Unite, sub pavilion neutru. Nu mai trebuie să spun că vasul a fost oprit şi trimis înapoi. Dacă acest vas era mijlocul cu care *Cyrano* putea fi scos din ţară, Moreton şi tovarăşii lui vor trebui să amîne transportul, amînare care i-ar costa scump, mai ales prin prezenţa domnişoarei Brown care are cunoştinţă despre ilegalitatea operaţiunii.

– Este adevărat, a spus Derek privind un moment în zare, apoi, aproape absent, a întrebat: Ai vreo idee cine sînt tovarăşii lui Moreton?

– Nici una. Dar cred că are măcar unul, poate mai mulţi. Moreton nu are legături internaţionale ca să ia contact cu Orientul Mijlociu. Probabil că partenerii lui au aceste relaţii, dar sînt foarte bine camuflaţi.

Derek a rînjit.

– Să mă ia dracu', dar după tot ce am aflat, şi în ciuda lipsurilor serviciului de securitate, între-

prinderea nu poate fi cercetată, mai ales că, fiind nervoşi, îşi vor lua măsuri. Deşi nu putem pătrunde, va trebui totuşi să-l scoatem pe *Cyrano* afară.

– O problemă interesantă, a murmurat Alexi.

– Este un mod de a privi problema.

Derek s-a uitat la ceas, apoi, încruntîndu-se, a privit lacul nemişcat şi parcul tăcut.

– Adică? a întrebat Alexi.

Derek i-a răspuns, făcînd o grimasă:

– Ne-au găsit, azi-dimineaţă, prea repede.

Privind-o pe Shannon, Alexi a spus:

– Maxima lui Sherlock Holmes este: *Să elimini imposibilul*. Oricît de nesigur, ceea ce rămîne, trebuie să fie adevăr.

Şi Derek a privit-o pe Shannon, o privire ciudată, cu ochii întredeschişi.

Apoi a spus încet:

– Asta am făcut, şi nu-mi place cu ce m-am ales. Apoi, alungînd vizibil gîndul: Cred că nu avem mai mult decît cîteva zile. Ar trebui să aibă şi un plan de rezervă pentru îmbarcarea maşinii, aşa că vor acţiona rapid. Noi trebuie fie să prevenim, fie să profităm.

Alexi a dat din cap.

– S-ar putea să mai descopăr ceva.

– Ne vom întîlni mai tîrziu, tot aici. Oftînd, s-a ridicat în picioare, ţinînd-o încă pe Shannon de mînă şi ridicînd-o uşor. A adăugat: La ora şase.

Alexi a fost de acord, dînd din cap. A aruncat o privire furişă spre mîinile lor împreunate şi a zîmbit.

– Transmite-i salutări Ginei, i-a spus Derek.

– Cu plăcere.

Capitolul 7

Shannon mergea încet lîngă Derek, cînd au ieşit din pavilion, şi s-au întors prin parc pînă la maşină. Era conştientă, în timpul scurt cît a durat plimbarea, că el era încordat, prudent şi că simţurile lui cercetau în jurul lor.

Iar ea se simţea... cum se simţea ea oare? Tulburată de întîlnirea cu Alexi, din mai multe motive. Fiindcă Alexi ştia cine este ea şi pentru că înţelesese puţin mai bine lumea în care trăiau cei doi bărbaţi. O lume periculoasă, cu decepţii, o lume în care anumite obţiuni erau teribile. O lume în care un agent rival vorbeşte normal despre o întîlnire nevinovată între o femeie fără suspiciuni şi

un alt agent.

Era o nebunie! Agenţi şi fanatici, dorind să supună omenirea, arme periculoase, ucigaşi plătiţi şi întîlniri secrete.

Ea era normală; oamenilor normali nu li se întîmplă astfel de lucruri.

– Shannon?

Şi-a dat seama că stăteau lîngă maşină şi s-a grăbit să urce pe partea dreaptă lîngă locul şoferului. Fiindcă nu o mai ţinea de mînă aceasta era rece şi se simţea singură.

Te transformi într-o plantă agăţătoare, Shannon! Mai bine obişnuieşte-te să fii singură, nu va fi întotdeauna aici. S-ar putea să nu mai fie aici multă vreme... Sau nu va mai fi ea. Ea va fugi, ca întotdeauna. Fugi... fugi... fugi, îşi repeta în minte ca o litanie de nereuşită. Dar în acelaşi timp, mai răbufneau în capul ei ecouri vibrante *Te iubesc.* Oare făcuse dragoste cu Gina? *Trebuie să-i fi părut ca un cavaler alb.* Da, putea să creadă asta... uşor, fiindcă asta fusese el pentru ea. Amant doar o singură noapte! Avea oare dreptul doar la o noapte? Nu-şi făcea iluzii, nu se gîndea că ar putea fi al ei pentru totdeauna. Se gîndea oare?

Vizuina primitoare i-a întîmpinat cu o linişte perfectă. Derek nu spusese nimic pe parcursul drumului şi nici Shannon. Intrînd în camera de zi, s-a surprins şchiopătînd şi s-a aşezat repede pe canapea, blestemînd în gînd. Întotdeauna îşi arăta starea în care se afla, nesiguranţa. L-a întrebat grăbit:

– Despre ce vorbeaţi la început, tu cu Alexi? Ceva despre soarele care dispare în vest? Şi ceva despre sfîrşitul cursei?

Derek s-a dus să privească pe fereastră.

– Alexi vine definitiv la noi, asta voia să spună cînd a vorbit despre soarele care apune în vest. Iar sfîrşitul cursei, este o mişcare în fotbal şi o tactică militară, în care agresorul atacă deschis pe unul din flancuri cînd este încercuit. Cu alte cuvinte, Alexi îi lasă pe ai lui să creadă că-şi îndeplineşte aici misiunea, dar de fapt are intenţia să rămînă aici.

– Ah, am înţeles.

Derek s-a şezat pe un scaun lîngă canapea şi

şi-a aprins o ţigară.

– Nici nu te-ai gîndit că trebuie s-o anunţi pe mama ta că eşti sănătoasă.

Shannon a tresărit.

– Ah, nu cred că a auzit de explozie.

– Cum nu?

– Nu este în ţară.

Derek a lansat un inel de fum, privindu-l critic. Cu acelaşi glas blînd, a întrebat:

– Nu crezi că ar fi timpul să-mi spui cine eşti în realitate, Shannon?

Era gata să-i răspundă că ştia cine este, că îi spusese, dar un gînd o făcu să îngheţe. Ce zisese Alexi? Cînd Derek spusese că era surprins de faptul că fuseseră descoperiţi aşa de repede în mansardă, Alexi replicase ceva cu privire la eliminarea faptelor imposibile... şi apoi o priviseră amîndoi într-un fel ciudat.

– Nu le-am spus eu, a murmurat ea.

– Ce nu ai făcut? a întrebat-o el încruntat.

– Nu le-am spus eu unde eram. Ai fost tot timpul cu mine, nu am vorbit la telefon...

Brusc, s-a aşezat lîngă ea pe canapea, stingîndu-şi ţigara, iar expresia lui era gravă.

– Ştiu că nu ai făcut-o, iubito... A cuprins-o cu

o mînă în spate, în lungul canapelei, iar cu cea liberă i-a acoperit mîinile încrucişate în poală.

Ea a privit în jos la mîna lui şi a rîs timid.

– Ar fi fost oribil, nu-i aşa? Să vin la tine, cerîndu-ţi ajutor, dar în realitate încercînd să indic locul, unde eram, unei persoane care te ameninţă.

– Încetează, Shannon, i-a spus, strîngîndu-i mîinile. Încetează să te mai simţi vinovată de cele ce se întîmplă. Tu nu ai nici o vină. Acum, spune-mi de ce nu vrei să-mi destăinui cine eşti, ca să nu-ţi mai faci probleme, a adăugat el blînd.

I-a aruncat o privire grăbită, întrebîndu-l:

– Tu nu-ţi faci probleme?

– Nu. După cele spuse de Alexi, pot ghici. El nu ştia despre guvernatorul Franklin şi influenţa lui, dar ştia că cineva a tras sforile ca să intri la *Civatech.* Mai ştia că Brown era un nume fals, dar totuşi aveai dreptul la asigurare. El mai credea că din cauza identităţii tale reale, nu puteai fi o trădătoare. Cînd s-a interesat de originea ta, a descoperit legături politice puternice sau avere.

Shannon l-a privit fascinată.

– Mmm... de amîndouă, a murmurat ea.

Fără să fie surprins, Derek a continuat:

– Pot ghici că ai rupt complet relaţiile cu familia, luînd un alt nume şi luptîndu-te să-ţi faci o situaţie, fără nici un ajutor din partea lor.

– Mama şi tatăl meu vitreg trăiesc într-o societate foarte înaltă, cu care nu mă potriveam. Mama nu putea înţelege asta şi i se părea că nu fac eforturi suficiente, dar făceam... a spus ea şoptit.

El aşteptă, tăcut, privindu-i faţa delicată şi gîndind ce primejdios era să supui un suflet fragil la un efort care-l macină.

Cu aceeaşi voce calmă, ea a continuat:

– Tatăl meu, tatăl meu adevărat, era diplomat. A murit cînd... a murit în accident. Mama nu era în maşină... După cîţiva ani, mama s-a căsătorit cu mareşalul Burke, de care probabil că ai auzit.

Derek auzise. Familia Burke era puternică şi din punct de vedere politic şi financiar. Îşi aminti că mareşalul Burke era acum ambasadorul Statelor Unite la Naţiunile Unite. Nu era de mirare că Alexi trăsese concluzia că Shannon nu putea fi trădătoare; făcea parte din lumea în care bogăţia, ca şi realităţile politice, făceau trădarea imposibilă.

– Burke te-a adoptat?

– Numele meu adevărat este Burke. Îmi pare rău, Derek, că te-am minţit, nu aş fi vrut s-o fac.

– Ştiu. Acum, că totul este clar, nu mai trebuie să fii îngrijorată. Presupun că William ştie cine eşti în realitate.

Muşcîndu-şi buzele, i-a răspuns:

– Nu. Cînd am căpătat slujba la *Civatech,* a garantat pentru mine; nu s-a făcut nici o anchetă din partea Securităţii. Credea că nu vreau să se ştie că fusesem arestată.

Derek a zîmbit cu o mică strîmbătură.

– Acum te rog să te relaxezi şi să mă crezi că nu te-am bănuit nici o clipă că ai face parte dintre adversari.

– Dacă aşa spui tu... a încercat ea să rîdă.

– Da... Apoi, aplecîndu-se brusc, a sărutat-o.

S-a mişcat atît de repede, iar sărutul a fost atît de scurt, încît Shannon nu a avut timp să se retragă. L-a privit jenată, amintindu-şi ce se petrecuse între ei.

Derek era natural, dar vocea calmă contrasta cu căldura din ochii lui.

– Ochii tăi mari nu dezvăluie ce te macină, i-a spus el.

Clipind din ochi şi cu obrajii roşii, a încercat să schimbe subiectul:

– Cum crezi că-l vor scoate din ţară pe *Cy-*

rano?

– Transportîndu-l pe un petrolier, a şoptit el zîmbind.

Shannon încerca să înţeleagă.

– Dar el, Alexi, a spus că petrolierul s-a întors înapoi.

Derek a dat doar din cap, gîndurile lui nefiind complet concentrate asupra petrolierelor.

– Sigur. Dar nu se va depărta prea mult. Cînd va ieşi din apele Statelor Unite, va aştepta.

– Ce să aştepte?

– Vasul agenţiei *Civatech.*

Shannon era dezorientată şi ştia că starea ei era provocată în mare parte de privirea caldă pe care el i-o arunca cu un scop. Îi era aproape imposibil să gîndească cu claritate.

– Vasul companiei... ah, da, acum îmi amintesc. Compania are un vas care face transporturi în sus şi-n jos pe Coasta de est. Dar în cazul acesta, de ce mai au nevoie şi de un petrolier?

– Ca să-l transporte pe *Cyrano* în Orientul Mijlociu. Dacă vasul lor s-ar apropia prea mult de această regiune, ar trezi suspiciunea vaselor militare de acolo. Ei mută maşina pe apă, departe de privirile celor care păzesc.

De ce se uita aşa la ea? Simţea că se înfierbîntă. Şi-a dres glasul şi a întrebat din nou:

– Deci planul lor de rezervă era pentru cazul în care petrolierul nu se putea apropia de port să folosească vasul lor? Spuneai că va dura doar cîteva zile...

– Greşeşti din nou. Erau absolut siguri că petrolierul va putea intra în port. Dar fiindcă nu poate, vor folosi unul dintre transporturile lor obişnuite de la Norfolk, aşa cred eu. Nu cunosc programul, dar *Civatech* îşi transportă marfa regulat. Nu-şi pot permite să trezească bănuieli, încărcînd mai devreme, aşa că vor respecta programul.

– Cum putem afla cînd pleacă vasul?

– Asta este uşor.

Shannon a încercat să se gîndească.

– Deci, partea grea este să-l prindem pe *Cyrano?*

El continua să-şi plimbe privirea pe faţa ei, încet, ca şi cînd ar fi vrut să-şi întipărească în memorie trăsăturile ei, iar privirea lui era ca o alintare.

– Nu-şi pot permite să întărească paza. Trebuie să pară un transport obişnuit spre Norfolk. Probabil într-un camion mare sau ceva mai mic.

Shannon a tras încet aer în piept, întrebîndu-se cînd respirase ultima oară?

– Ai spus că se va găsi o cale să scăpaţi de *Cyrano.*

Continuînd să fie oarecum departe de subiect, Derek a scuturat din cap.

– Să-l capturăm în mîinile noastre. M-am gîndit la asta pe drum, cînd ne întorceam. Dacă transportul se putea face în secret şi cu multă siguranţă, nu ar fi intrat în panică şi nu ar fi acţionat împotriva ta atît de repede, nu ar fi fost nevoie s-o facă. Dar se simt în pericol, ceea ce înseamnă că planul lor este fără acoperire şi există pericolul unui obstacol.

– Atunci ce facem?

Camera i se părea prea mică şi prezenţa lui o umplea. A privit în jos la mîna care-i acoperea palmele ei şi a luptat împotriva dorinţei puternice de a se arunca în braţele lui.

– Întîi vom afla cînd pleacă următorul transport de la *Civatech.* Ar trebui să fie primul, fiindcă petrolierul nu poate sta în afara apelor teritoriale mult timp, fără să dea naştere la bănuieli. A oftat prelung. Shannon...

S-a auzit soneria de la intrare.

Shannon a sărit speriată, fără să-şi dea seama că soneria era folosită într-un ritm ciudat, ca şi cînd vizitatorul ar fi folosit-o ca un semnal, căci după un moment de tensiune Derek s-a relaxat şi s-a ridicat încruntat de pe canapea.

– Acum cine naiba... a îndrugat, îndreptîndu-se spre intrare cu încrederea unui om care ştie foarte bine cine era de partea cealaltă a uşii.

Shannon nu putea vedea uşa, dar privea spre cămin liniştită, dar şi nemulţumită de întrerupere. Ce mai voia să-i spună?

Intrînd în camera de zi, şi arătînd ca şi prima dată gata să facă faţă în orice situaţie, Raven Long le-a spus:

– Am făcut o simplă operaţie şi am adunat doi şi cu doi! Bună, Shannon. Nu este vorba să ştii unde să cauţi, ci cum să cauţi, Derek. Shannon, acesta este soţul meu, Josh, şi un prieten al nostru, Zach Steele.

Shannon i-a privit pe cei doi bărbaţi. Unul era brun, subţire şi elegant, dar în acelaşi timp sever, îmbrăcat în ţinută obişnuită; al doilea era tot brun, masiv şi primejdios, dar avea o anumită graţie. Frumuseţea lui Josh Long se asemăna cu a unui vultur cu ochi albaştri şi pătrunzători. Shannon

s-a gîndit că ar putea fi un prieten bun, dar şi un duşman de temut. Zach Steele era un om masiv, care denota forţă fizică şi care, ca şi Derek, îşi purta dimensiunea şi forţa cu o graţie care îţi atrăgea atenţia.

I-a privit pe cei trei vizitatori, în timp ce se aşezau comod pe scaune, şi s-a simţit calmă pînă cînd Derek a venit lîngă ea şi i-a luat mîna, apoi i s-a adresat lui Raven:

– Afară de asta, aş vrea să ştiu cum m-aţi găsit?

Raven i-a răspuns zîmbind veselă:

– Ai uitat că, spre deosebire de duşmanii tăi, ştiu totul despre trecutul tău întunecat? Nu a fost prea greu să contactăm pe avocatul tău la New York şi să-l convingem să ne spună ce proprietăţi ai aici, în Richmond, şi dacă numele tău figura în documente sau nu.

Derek a privit-o un moment, apoi l-a fixat pe Josh Long, oarecum supărat.

– V-aţi bazat pe el... A înjurat.

Aprinzîndu-şi ţigara, Josh l-a privit şi el pe Derek, peste flacăra brichetei.

– E plăcut să ai ceva avere... a murmurat el.

Clipind uşor, Derek a spus:

– Ştiam că acest comentariu se va întoarce împotriva mea... A privit-o trist pe Raven.

Fără să se simtă jenată, Raven a ridicat din umeri.

– Josh îşi dăduse seama că nu eşti un agent de „operetă". Eu nu am făcut decît să-i completez informaţiile ce-i lipseau.

– Completaţi-le şi pentru mine, a spus Shannon brusc, iar starea de agitaţie, pe care o simţise mai înainte, dispăruse.

Cu sprîncenele ridicate, Raven l-a privit pe Derek care întorcîndu-şi ochii spre Shannon a oftat.

– Nu are nici o importanţă. Printr-o întîmplare, am moştenit de la naştere o companie care mă ajută să fiu independent din punct de vedere financiar.

Pe un ton politicos, Josh a spus:

– Se poate şi aşa.

Acum înţelegea Shannon de unde erau toate vizuinile, maşinile şi sistemele sofisticate de securitate. Nu a fost foarte surprinsă aflînd că Derek era un om bogat, dar pentru ea asta nu schimba nimic.

Derek i-a privit pe musafiri, apoi, şi cu o voce sigură, a schimbat subiectul:

– Acum că am lămurit acest lucru şi fiindcă am aflat cum m-aţi găsit... de ce aţi venit?

Jignită, Raven a spus:

– Ca să te ajutăm, bineînţeles.

– Ţi-am spus...

– Nu pot să sufăr să mi se spună ce să fac, a replicat Josh calm, privindu-l pe Zach. Dar tu?

– Acelaşi lucru, a răspuns colosul, dar a cărui voce era tărăgănată; se vedea în ochii lui verzi că se amuza.

– Bine, bine, a spus Derek. Acum sînteţi aici.

– O constatare politicoasă, i-a spus Josh lui Zach.

Derek a rînjit.

– Mi-ar plăcea să lucrez cu voi...

– Mie mi-ar plăcea să privesc dintr-un buncher de beton, a declarat Raven.

– Acum, că drumul este deschis... a spus Zach.

Shannon a înţeles ce se petrecea, lucru care o surprindea oarecum, deoarece între Derek şi Josh Long exista, se petrecea ceva interesant. Erau doi oameni puternici şi bogaţi, obişnuiţi să comande şi amîndoi severi. Avea impresia ciudată că, nedorind să se confrunte şi să-şi încerce

puterea, amîndoi se întrebau care va fi rezultatul operaţiunii. Ca şi Raven, Shannon ar fi fost o observatoare fascinată de evoluţia evenimentelor şi ca şi Raven, ea ar fi ales siguranţa unui buncher.

Derek le spuse brusc vizitatorilor:

– Înţeleg că şi voi aţi făcut cercetări?

– Am făcut şi noi cît am putut, după puterile noastre... a răspuns Josh.

Zach şi-a dres glasul şi a vorbit destul de repede:

– Cunoaştem planul transporturilor de la *Civatech* spre Norfolk. Vasul lor va părăsi portul poimîine, pentru o cursă regulată.

Cu mîna ce-i era liberă, Derek a căutat o ţigară şi a aprins-o gînditor.

– Cînd are loc primul transport la Norfolk?

– Mîine după-amiază. Traseul programat este lung, cam de o sută douăzeci şi cinci de mile. De obicei, utilizează două camioane de capacitate mare nu medie. Marfa va trece prin vamă înainte de a o încărca pe vapor.

– Prezintă un avantaj? a întrebat Raven.

Aprobînd-o încet cu capul, Derek a spus:

– Asta este exact ce voiam să ştiu. Apoi s-a adresat lui Zach: Aveam în gînd să distrug apa-

ratul, dar se pare că, practic, este indestructibil. Spune-mi, cît timp ar dura să-l dezarmezi şi să ştergi programarea?

După un moment de gîndire, Zach i-a răspuns:

– Neştiind prea bine cu ce am de-a face, este greu de spus. Ai vreo idee cum este armată?

– Din cîte am putut afla, este acţionată prin laser. Mai poate intercepta mici rachete. Dumnezeu ştie de ce mai este capabilă.

Ridicînd din umeri, Zach a spus:

– Cu laserul va fi simplu. Cît despre programare, cu cît va fi mai complicat programul, cu atît e mai uşor să introduci un parazit în el. Să zicem, în două sau trei ore. Dacă nu este asamblată, atunci mai puţin.

– Este un prototip? a întrebat Josh.

Derek a aprobat.

– Nu există copii sau diagrame. Dacă deteriorăm piesele destul de tare, nu-l vor putea utiliza. Şi scoaterea din uz este ceea ce trebuie să facem.

– Este mai uşor să strici decît să-l repari, a spus Zach.

Shannon a ascultat atentă toată discuţia care

a urmat. Era clar că Derek acceptase ajutorul lui Raven şi a celor doi bărbaţi. Era clar că aceşti trei oameni erau tot atît de obişnuiţi, ca şi Derek, cu operaţiuni, dar şi cu decepţii.

S-au desenat schiţe, s-au întins hărţi şi s-a marcat traseul de urmat. I s-a cerut lui Shannon să descrie camioanele utilizate de *Civatech* şi a putut să-şi amintească totul foarte clar. Fără să vrea, a devenit interesată şi captivată de amănuntele planului care lua formă, încetul cu încetul.

Cînd şi-au dat seama că trecuse de ora prînzului, Zach a ieşit să aducă ceva de mîncare, iar după ce au mîncat în bucătărie, Raven a întrebat ceva ce o preocupa şi pe Shannon:

– Cum veţi şti în ce camion se află maşinăria? Şi cine va opri cealaltă maşină?

După un moment, Derek a răspuns:

– Cealaltă maşină va fi oprită de nişte prieteni de-ai mei. Aş prefera să nu fie văzuţi de nici unul dintre voi şi nici să nu ştiţi mai mult decît este necesar despre ei.

Alexi... s-a gîndit Shannon ...şi Gina.

Raven a dat din cap, fără să pună întrebări, la fel de puţin curioasă ca şi soţul şi prietenul lor, considerînd că dacă Derek avea încredere în

aceşti *prieteni* ai lui, puteau accepta.

– Bine, dar ce camion oprim noi?

Derek ezita, se încrunta uşor cu o privire absentă, apoi s-a întors spre Raven cu un surîs, privind-o fix.

– Voi şti.

Ea a acceptat răspunsul, fără comentarii.

Shannon a făcut socoteala în gînd. Alexi şi partenera sa vor opri celălalt camion, întîrziind destul de mult timp, astfel ca ambele camioane să ajungă la Norfolk concomitent. În acest timp, camionul de care erau interesaţi va fi oprit, astfel ca Zach să-l poată demonta pe *Cyrano*. După aceea, Zach va lua locul şoferului şi va duce marfa la Norfolk, unde, conform celor aflate de Josh, Adam Moreton va aştepta pe vasul aparţinînd companiei *Civatech*.

Zach şi-a asumat sarcina să ducă maşina la Norfolk, crezînd că Derek va dori să rămînă la Richmond. După ce a schimbat priviri cu Josh şi a rămas tăcut şi gînditor, Derek a acceptat.

În felul acesta va putea să aibă grijă de mine, s-a gîndit Shannon. Se simţea ciudat.

– Programul este foarte strîns, a remarcat Zach.

Derek a dat din cap.

– Chiar mai strîns decît crezi. Mai există un jucător, complicele necunoscut al lui Moreton, sau complicii. Acest program l-ar putea scoate la iveală, dar pariez că nu-şi va face apariţia în acelaşi timp.

Rave a întrebat:

– Este pericol pentru Shannon, nu-i aşa?

– Aşa cred. Doar cînd *Cyrano* va fi îmbarcat în siguranţă pe vasul lui Yaltan. După asta, totul va fi dat în vileag. Vasul *Civatech* va porni în dimineaţa de vineri şi Moreton va porni cu toată viteza ca să întîlnească petrolierul.

– Ce se va întîmpla cu Moreton? a întrebat deodată Shannon.

Derek i-a susţinut privirea serios.

– Yalton va fi nemulţumit privind o instalaţie ce nu mai poate fi folosită, în locul maşinii ucigaşă pe care o aştepta.

Ea a respirat adînc.

Yaltan, fanaticul din Orientul Mijlociu, pe care Alexi îl descrisese ca doritor să cucerească lumea.

– Îl va ucide pe Moreton?

– Probabil, i-a răspuns Raven cu o voce calmă.

Dar el dorea să-şi vîndă sufletul şi să tulbure echilibrul mondial, Shannon. Voia să omoare milioane de oameni.

Shannon şi-a depărtat farfuria cu salată. Alegerea deciziilor... Planul lui Derek îl va trimite pe Moreton la moarte. S-a gîndit la repezitul, nerăbdătorul Moreton, un om de vîrstă mijlocie şi care nu părea un tip rău.

– Au încercat să te ucidă, i-a reamintit Derek.

Ea l-a privit, a privit cu atenţie această faţă aspră, frumoasă, cu ochi bătrîni. A înţeles acum de ce ochii lui erau bătrîni şi toleranţi. Cît de numeroase au fost soluţiile grele, imposibile, pe care le-a ales!

Raven i s-a adresat cu un ton calm şi normal:

– Vorbeai despre o întîlnire în după-amiaza de azi.

Derek şi-a mutat privirea cu evidentă părere de rău.

– Da, trebuie să mă întîlnesc cu acest prieten. Şi trebuie să fac ceva, înainte ca planul nostru să se realizeze.

Privind spre soţul ei, Raven a spus:

– De ce nu am sta, soţul meu şi cu mine, cu Shannon în timp ce eşti plecat?

– Iar eu, a spus Zach, voi rămîne în maşină, în timp ce tu te vei întîlni cu prietenul tău.

Derek a privit pe rînd la fiecare dintre vizitatori, iar faţa sa dovedea că se distrează.

– Aţi planificat totul, nu?

Fostul său partener i-a zîmbit.

– Bineînţeles că nu.

– Să fiu al naibii, a spus Derek, oftînd.

S-a ridicat de la masă şi a ridicat-o uşor şi pe Shannon.

– Vom pleca peste cîteva minute, Zach.

– Exact, a spus marele expert al Securităţii, care s-a îndreptat spre garaj, în timp ce Raven şi Josh au început să strîngă masa.

Dezorientată, Shannon l-a urmat pe Derek în camera de zi.

– Ce trebuie să faci? a murmurat ea.

Privind în jos la ea, el a scuturat din cap.

– Îţi voi spune mai tîrziu. Te supără să rămîi aici cu Raven şi Josh, dulcea mea?

Uşor neliniştită, i-a răspuns:

– Nu, bineînţeles că nu.

Derek a ridicat mîinile ca să-i cuprindă umerii cu delicateţe şi şi-a aplecat capul s-o sărute. Nu a fost un sărut de ocazie. Era un sărut înfometat,

grăbit, era altceva, ceva ce Shannon simţea, dar nu-l putea defini.

Dar trupul ei nu se sinchisea. S-a contopit cu el, uitînd orice reţinere, uitînd hotărîrea ei de a nu mai exista între ei astfel de explozii. Nimic nu mai conta decît căldura pe care el o radia, dorinţa din sărutul său şi din trupul lui.

Şi cînd sărutul devastator a luat sfîrşit, Shannon nu putea face altceva decît să se uite la el ameţită.

– Derek...

I-a mîngîiat obrazul cu vîrful degetelor, cu ochii înfierbîntaţi şi neliniştiţi. Cu o voce răguşită, i-a spus brusc:

– Te iubesc, Shannon... Şi a plecat.

S-a aşezat pe scaunul din spatele ei, mişcîndu-se aproape inconştientă. A auzit slab scîrţitul uşii garajului deschizîndu-se şi plecarea maşinii. Zgomotele îndepărtate au slăbit, dar ea a rămas şezînd, simţindu-se zguduită ca niciodată în viaţa ei. *Te iubesc, Shannon...*

A privit în sus, cînd Raven şi Josh s-au întors în camera de zi.

– Ce avea de făcut? a întrebat ea încet.

Raven a privit-o un moment, cîntărind-o.

– Mai sînt cîteva cărţi ascunse în joc, Shannon. Cei doi asasini. Trebuie dezarmaţi.

– Cum? Pusese întrebarea cu un calm nenatural.

– În orice mod posibil, a spus serios Josh, aprinzîndu-şi o ţigară şi scoţînd un nor de fum.

Sfîrşitul după-amiezei şi seara s-au scurs încet. Shannon era recunoscătoare însoţitorilor ei, care erau naturali şi prietenoşi şi i-au dat posibilitatea să fie ea însăşi. Îi invidia pentru dragostea lor; era adîncă şi sigură.

Trebuie să fie un simţămînt minunat această certitudine, s-a gîndit ea. Să creadă unul în celălalt. Să fii sigur de iubire.

Emoţiile dezlănţuite, resimţite de Shannon, erau turbulente. I se părea că este prinsă într-un vîrtej care o smulsese dintr-o mare liniştită şi o purta fără scăpare în vîrtejuri ameţitoare către ceva. Şi era speriată. Iubire? O iubea? Nu. Nu, era imposibil. Bărbaţii ca Derek nu puteau iubi femei ca ea. Credea în dorinţa lui, căci era im-

posibil să o nege. Dar iubire?

Orele treceau şi vorbea cu prietenii, prefăcîndu-se calmă. Se făcuse foarte tîrziu şi i-a ascultat sfatul lui Raven să facă un duş înainte să intre în pat, în camera ei. Derek pusese intenţionat sacii lor în două camere separate, în cursul acelei dimineţi.

Totul s-a petrecut prea repede după ce i-ai spus.

Shannon zăcea în patul mare, singură, privind în tavan. Îşi repeta: S-a întîmplat prea repede, era sigură, iar el era un om pentru care ea nu avea experienţă.

Ai făcut bine că i-ai spus, ai fi putut să mori. A încercat să facă să tacă vocea care îi spunea toate acestea, discret, în capul ei. Nu era nimeni printre cei pe care îi cunoştea la care dacă s-ar fi dus, să fi putut fi mai bun decît Derek atunci, în prima noapte. Fără să ezite şi fără să o considere o sarcină grea, a început să-i poarte de grijă.

Şi nu s-a mulţumit doar s-o apere de pericolul în care se afla, ci a insistat, cu bunătate dar ferm, să se accepte aşa cum era şi să nu se mai gîndească la infirmitatea ei. Îi ceruse să aibă încredere în el şi se apropiase din ce în ce mai mult

pînă nu s-a mai putut feri de el, nu s-a mai putut retrage. Nu încercase niciodată să-şi ascundă sentimentele faţă de ea. Încercase să o protejeze, chiar în ciuda pasiunii care explodase între ei, lăsîndu-i spaţiul şi timpul de care avea nevoie. Dar nu mai avuseseră timp şi nici acum nu mai era timp.

Omul acesta grijuliu, cu ochi bătrîni, acest bărbat care nu uita să-i ceară iertare în alegerea hotărîrilor grave, acest bărbat care o făcuse să tremure de dorinţă, acest om nemaipomenit, i-a spus că o iubea.

Acum, era undeva scoţînd din luptă, în orice mod, doi criminali. A cuprins-o frigul. Îşi frecă braţele, îmbrăcate în mătase, pe sub pătură. Toţi nervii îi erau încordaţi, ascultînd vocile şoptite ale lui Raven şi Josh, în camera de zi. Frigul o amorţea. Absenţa lui Derek îi demonstra cît de mult depindea de el în toate privinţele. *Dar nu va fi întotdeauna aici.*

Aşa a fost. Era atît de sigură că va fi din nou singură, imediat, încît încerca să se protejeze de această suferinţă. Din cauza asta simţămintele ei erau înăbuşite, ciudat de îndepărtate?

S-a contractat brusc, auzind că se deschide

uşa, auzind încă două voci peste murmurul din cameră. Zăcea privind în tavan, inima îi bătea tare, conştientă că simţea o profundă uşurare cînd îl ştia aproape.

După cîteva minute vocile nu s-au mai auzit cînd s-a închis uşa şi era linişte. Şi-a întors capul ca să privească uşa dormitorului şi imediat a apărut silueta mare, puternică, a lui Derek.

– Shannon?

– Mă bucur că te-ai întors, i-a spus ea tare.

O clipă i s-a părut că Derek va intra în cameră, făcuse un pas înainte, dar, după o ezitare, a ieşit afară.

– Noapte bună, iubito, a spus el.

Fără să-i poată vedea faţa, i-a răspuns:

– Noapte bună.

Shannon ştia că nu va forţa situaţia. Nu va veni la ea în pat, în miez de noapte. Nu-i va cere o dovadă de dragoste ca răspuns la iubirea lui. A închis ochii, încercînd să se relaxeze. Dar nu era în stare. Trupul ei era contractat, neliniştit. Îi era frig. Totul se va termina curînd. Va trebui să-şi reia viaţa ei, ceea ce, în mod ciudat, nu o speria. În mintea ei, gîndul unei noi ocupaţii, a unui nou apartament, era de fapt un fel de realizare.

Fără să-şi dea seama s-a ridicat, a alunecat pe marginea patului şi, aruncînd la o parte pătura, s-a oprit un moment, încercînd să gîndească.

El nu va veni la ea. I-a spus că o iubeşte, dar nu o va constrînge. Nu va mai face dragoste cu ea, pînă cînd nu se va duce ea la el, pînă cînd va uita hotărîrea ei de a mai lăsa să treacă timp.

Avea oare timpul vreo importanţă?

Capitolul 8

Derek dorea să doarmă, avea nevoie de somn. Din nefericire, a simţit că oboseala nu acţiona nici asupra trupului, nici asupra gîndurilor care îl nelinişteau. Nu se putea abţine de a nu gîndi. Era pe cale să o piardă pe Shannon. Simţea o greutate rece ca oţelul în viscerele lui. I s-au întîmplat prea multe şi totul fusese prea rapid pentru ea.

Nu o putea învinui că doreşte să scape de necazuri, chiar şi de el. Nu o spusese, dar el ştia că asta dorea.

Deşi încerca, nu putea judeca raţional. Nu-i folosise faptul că ea avea nevoie de timp, că ar trebui să se îndepărteze pentru puţin timp. Îi era

teamă că legătura dintre ei era prea fragilă şi că o dată plecată de la el, o va pierde definitiv. În noaptea trecută fusese în braţele lui, aprinsă de pasiunea ce o simţeau amîndoi. Dacă nu ar fi fost smulşi prea brusc din pat... dar aşa se întîmplase. Şi situaţia stranie şi ameninţătoare pentru ea îi mărise nesiguranţa. Doar dacă...

– Derek...

A sărit în sus, privind prin întunericul camerei şi simţindu-şi bătăile inimii prin tot trupul. Mătasea pijamalei ei a strălucit, traversînd camera pînă la pat, iar lui îi era teamă să se mişte cînd trupul ei uşor s-a aşezat lîngă el.

– Oamenii aceia doi... Ce s-a întîmplat? a întrebat ea încet.

Derek şi-a dres glasul şi i-a răspuns:

– Sînt păziţi de doi oameni din Securitate, oamenii lui Zach. Vor fi predaţi poliţiei.

– Atunci se va termina, nu-i aşa?

– Cea mai mare parte, a spus el cu siguranţă. Dar noi nu ne vom despărţi, Shannon. Nu vreau să te pierd, te iubesc.

Cu aceeaşi voce caldă, depărtată, i-a spus:

– Este o iluzie, ştii... iluzii obţinute cu oglinzi şi lumini...

A simţit o durere în maxilare şi doar atunci şi-a dat seama că-şi încleştase fălcile.

– Şi ceea ce s-a întîmplat cu noi, noaptea trecută? Era tot o iluzie?

– Nu. Eu îmi doream să nu depind de nimeni şi nici nu am depins. Dar de tine am nevoie, Derek, şi nu prea am de ales.

Derek i-a atins încet faţa, suferind din pricina regretului din vocea ei. Nu ar fi dorit să audă regretul ei. Dar cel puţin, recunoscuse că avea nevoie de el, şi asta însemna ceva. A început să spere.

– Dulcea mea...

S-a aruncat în braţele lui imediat, firesc, fără să ezite sau să regrete.

– Fă dragoste cu mine, mă faci să uit şi asta este ce vreau, a şoptit ea pe gîtul lui.

I-a ridicat faţa să i-o sărute şi cînd sărutul i-a trezit dorinţa, a scos un sunet care o dovedea.

Plăcerea i-a cuprins mai puternic ca înainte, ridicîndu-i pe culmi de val, ca un flux a cărui forţă nu poate fi stăvilită. Se iubeau fanatic, duşi de un impuls care să-i facă să uite cum fuseseră întreruptă brutal prima oară. Se părea că nu mai au timp şi că niciodată nu vor avea timp destul pen-

tru a se iubi. Trupurile lor erau lacome, unul de celălalt. Şi cînd unda pustiitoare a fost atinsă, Derek i-a şoptit dragostea lui, iar ea l-a ţinut strîns şi a ţipat sălbatic, nu de dragoste, fiindcă nu-l putea iubi!

În liniştea care a urmat, pe Shannon o chinuia o întrebare şi, deşi ştia că nu are dreptul să-l întrebe, s-a trezit vorbind.

– Ai văzut-o pe Gina, astă-seară?

Derek se mişcă ca s-o tragă mai aproape.

– Nu. Am vorbit doar cu Alexi, a răspuns cu glasul înăbuşit ca şi al ei. Apoi a adăugat: Nu am fost niciodată amanţi, Shannon.

Se întrebă dacă îi citise gîndul sau dacă se putea vedea că este geloasă. Gelozie? Nu, bine-înţeles că nu.

– Nu este treaba mea, a şoptit ea.

– Ba da, este. Ai dreptul la orice întrebare, aşa cum ai dreptul să primeşti un răspuns cinstit.

Shannon a tăcut, fără să arate dacă este de acord sau nu. Dar afirmaţiile lui i-au dat libertatea

să pună o întrebare pe care o gîndea de mult. Chiar în momentele cele mai frenetice de pasiune, nu uitase să ia măsuri de precauţie, şi nu ştia dacă asta trebuia s-o bucure sau s-o facă bănuitoare de existenţa lor în fiecare ascunzătoare. Părea că se gîndea la toate.

Simţind-o din nou tensionată, a întrebat-o:

– Ce este?

Se gîndise la asta şi descoperea cu surpriză că întunericul o făcea să se simtă altfel, cel puţin cînd era cu el. Întrebarea pe care voia să o spună i se păruse mai greu de pus, însă acum nu mai era chiar atît de dificilă.

– Te pregăteşti întotdeauna pentru eventualitatea că vei avea o femeie care să se ascundă cu tine în vizuină?

A fost un moment de tăcere şi Derek a chicotit.

– Nu prea. Dar educaţia pe care am primit-o, mă obligă să fiu pregătit pentru orice, şi cred că şi obligaţia de a-mi asuma răspunderea actelor mele.

Responsabilitatea reprezintă o mare parte a acestui bărbat, s-a gîndit Shannon. Nu orice bărbat ar fi putut duce viaţa lui. Adevărul era că

dovedea că este un om responsabil şi grijuliu, care nu permitea nimănui să ia decizii hotărîtoare pentru el.

– Shannon?

– Da.

– Te iubesc.

S-a cuibărit mai aproape, tăcută, simţind lacrimile fierbinţi ascunse sub pleoape. Şi el se apropiase, dar nu prea mult. Nu-l putea lăsa să se apropie prea mult. Cînd totul se va termina şi va pleca, trebuia să rămînă ceva din ea pe care nu-l atinsese. Altfel, nu va supravieţui.

Mult timp, după ce o auzise respirînd liniştită şi relaxată în somn, el a rămas treaz, ţinînd-o în braţe. Se îndepărta, iar el îşi dădea seama de asta. Îi era teamă că o va pierde definitiv.

A venit la el noaptea, fiindcă avea nevoie de el, dar cînd va reintra în lumea ei, va mai avea oare nevoie de el?

– Nu sînt prea inteligenţi, a spus gînditoare Raven. Să trimiţi două camioane la distanţă de o

oră, nu poate să facă decît necazuri. Dacă mergeau împreună, nu puteai opri unul fără ca şoferul celuilalt să nu observe.

– Norocul nostru că au procedat aşa, a şoptit Shannon.

Şedeau amîndouă la marginea unui luminiş, cam la douăzeci şi cinci de yarzi de şosea, aşteptîndu-i pe cei trei bărbaţi. Aceştia pîndeau ieşirea de la *Civatech* şi plecarea primului autobuz, conform programului. În spatele lui Shannon şi a lui Raven era un elicopter ce părea inutil, oprit departe de locul unde era garat de obicei. Conform planului, Josh trebuia să-l piloteze pe drumul pe care trebuiau să-l urmeze camioanele, pînă acolo unde intenţionau să-l oprească pe cel în care se afla *Cyrano.*

Gîndindu-se că doar ea şi Derek nu aveau arme, Shannon a întrebat:

– Este adevărat că nu foloseşte arme?

Raven a zîmbit.

– Aşa este, Derek are oroare de ele. Dacă îl veţi vedea vreodată folosind o armă, o face din cauză că situaţia este disperată, iar rezultatul prea important, şi doar atunci renunţă la convingerile lui dintotdeauna.

Shannon a privit-o şi, curioasă a întrebat-o:

– Îl cunoşti foarte bine, nu-i aşa?

Raven i-a răspuns calm:

– Nu atît de bine ca tine...

Surprinsă, Shannon a spus:

– Îl cunoşti cu mult înainte, ai lucrat cu el.

– Nu am fost îndrăgostită de el.

Shannon s-a contractat, încercînd, inconştientă, să nege, dar Raven i-a luat-o înainte.

– Este foarte greu, atunci cînd viaţa îţi este dezechilibrată de o situaţie sau de un bărbat, dar mai rău cînd se întîmplă amîndouă. Cînd situaţia este mai gravă, eşti înclinat să crezi că nimic nu e real ca într-un roman cu suspans sau un film cu James Bond.

Avea o expresie îndepărtată, fără să privească la ceva, dar brusc a privit-o pe Shannon cu multă intensitate.

– Dar nu te lăsa înşelată de asta, Shannon, căci într-o situaţie ca aceasta totul este real.

– Ce vrei să spui? a întrebat-o Shannon şoptind.

După o ezitare, Raven a vorbit pe un ton emfatic, iar cuvintele erau de ajuns, fără a dramatiza.

– Shannon, din momentul în care apartamen-

tul tău a sărit în aer în faţa ta, ai fost azvîrlită într-o lume unde nu există decît alb sau negru. Adevăr sau minciună. O lume în care nu există culori searbede. În această lume nu există umbre cenuşii. Nu te gîndi la viaţa pe care ai dus-o douăzeci şi ceva de ani. Nu te gîndi la rolurile pe care le joacă oamenii, nici la jocurile lor sau la ce pretinde a fi un bărbat cu care se încurcă o femeie. Aici nu este loc de aşa ceva. Pojghiţa de civilizaţie dispare şi nu mai rămîne decît adevărul şi instinctul. Mîine s-ar putea să murim cu adevărat.

Shannon îngheţase, dar s-a forţat să rîdă.

– Dar asta nu este lumea normală, nu este lumea mea.

– Ba acum este. Nu te poţi întoarce, în orice caz nu complet. Tot restul vieţii vei rămîne implicată în această lume, fiindcă ai văzut-o în realitate. Şi nu este rău în realitate, fiindcă după aceste ultime zile te vei bucura de zilele care vor veni. Vei înţelege că ceea ce simţi este adevărat, fiindcă nu vei mai crede în minciuni.

– Dar dacă... dar dacă nu ştiu ce simt?

– Încrede-te în instinctele tale. Sînt momente în care trebuie să faci o alegere, mai ales în lumea aceasta. În aceste momente, instinctele îţi vor

spune adevărul. Ascultă doar de ele.

S-a făcut liniște și Shannon a meditat la ce îi spusese femeia.

Coborîse din pat, devreme dimineața, în timp ce Derek dormea, și o găsise o oră mai tîrziu pregătind micul dejun. Nu spusese nimic relativ la noaptea lor și nici ea. Acum era după-amiază și după dejun orele fuseseră ocupate cu pregătiri, telefoane pentru activitatea care urma, conferințe și alte detalii ale planului. Nu vorbiseră aproape deloc.

Shannon era foarte preocupată de faptul că nu-i răspunsese cînd Derek îi declarase că o iubește. Îi declarase de trei ori cu calm și cu certitudine, nu o spusese în focul pasiunii. Prima dată, plecase prea repede și ea nu avusese timp să răspundă. A doua oară, îi mărturisise că pentru ea iubirea e un joc de oglinzi și de lumini. A treia oară, nu-i mai spusese nimic. Crezuse că această lume ciudată, străină, era iluzie și decepție, și iată că Raven îi spusese că este absolut o realitate. Gîndindu-se, Shannon a început încet-încet să fie de acord. Nu fusese oare conștientă permanent că timpul era fracționat, că zboară odată cu evenimentele? Fusese înăbușită de senzația că timpul

era prea scurt pentru atîtea întîmplări.

Viaţa aceasta era atît de diferită de cea cu care fusese obişnuită, unde timpul părea că se scurge încet, şi emoţiile asigurau un echilibru între extremele neplăcute şi enigmatice. Acum, fiecare moment avea importanţă, fiecare emoţie devenea dureroasă. Oare asta să fie ceea ce căutau oamenii zadarnic, această certitudine a timpului, a evenimentelor şi a emoţiilor? Nimerise oare într-o lume mai reală ca orice, un loc unde civilizaţia era neputincioasă, pentru că această lume trăia la limita îngustă dintre primitiv şi realitate?

Şi dacă era adevărat, de ce propriile ei instincte nu-i spuneau nimic? Nu ştia dacă îl crede pe Derek că o iubeşte. Ea însăşi nu ştia ce simte, fiindcă în fiinţa ei îi era teamă să vadă la distanţă şi să spere. Încă se teama că nimic nu era real.

Nimic real... şi aproape de sfîrşit.

Derek a privit prin binoclu la camionul nenumerotat ieşind din zona de încărcare *Civatech.*

– Iată-l...

L-a privit pînă ce vehiculul a intrat pe şoseaua principală şi a luat-o spre est, iar Josh a observat că Derek era încordat. După un moment, el a pus deoparte binoclul şi a luat aparatul de radio-recepţie care era jos, lîngă el.

– Acesta este al nostru.

– De unde ştii? a întrebat Zach.

Ezitînd, Derek i-a spus:

– Recunosc şoferul.

După ce a apăsat pe butonul de emisie, a spus încet:

– Alexi?

– Spune, a şoptit o voce.

– Al doilea camion este al tău. Baftă!

– La fel şi ţie. Ne vedem la agenţia de plasare.

Ridicîndu-se, Derek a chicotit şi a luat binoclul. S-au ridicat şi ceilalţi doi. Zach a întrebat politicos:

– Agenţia de plasare?

– Unde crezi că poţi găsi doi spioni şomeri? l-a întrebat Derek.

În timp ce se întorceau în pădure ca să se întîlnească cu cele două femei, Zach a murmurat:

– *Alexi.* Presupun că este un nume rusesc. Este posibil. Şi e de partea noastră şi el, bănuiesc, bazîndu-mă pe faptul că poartă o şapcă

albă, în acest moment. M-aş prinde că vrea să rămînă în Statele Unite.

– Ai ghicit, i-a răspuns Derek.

Privind spre Zach, Josh a spus dur:

– Tipul ăsta ţi-ar putea da o mînă de ajutor cînd va fi nevoie de un tehnician.

Derek a rîs din nou.

– Nu m-aţi întrebat nimic...

– Cine să fie al doilea spion şomer, tu?

– Totul depinde de Shannon, a mărturisit încet Derek. Dacă-mi dă papucii, aş putea să mă înrolez în Legiunea Străină. Dacă nu, atunci îmi voi toci fundul în biroul ministerului.

Cei doi nu au mai avut timp să răspundă. Luminişul, unde aşteptau cele două femei şi elicopterul, a apărut în faţa lor, iar Raven i-a salutat cu voce tristă:

– Şi cei care stau şi aşteaptă, sînt utili...

– Da, dar de ce nu ai încălzit motorul păsării? a întrebat-o Josh sever, luînd-o de mînă şi ducînd-o spre elicopter; asta ar fi fost folositor.

– Fiindcă ultima oară cînd am făcut-o, ai avut aproape un atac de inimă, i-a amintit ea.

Ridicînd din umeri cînd şi-a amintit, a spus:

– Adevărat...

Derek s-a întins s-o ia pe Shannon de mînă, în timp ce se apropiau de aparat, privind-o cu atenţie.

– Te simţi bine? a întrebat-o el blînd.

Ea a dat din cap.

– Admirabil, căci în realitate nu ştia ce ar fi putut să-i răspundă.

În timp ce se urcau în elicopter, a strîns-o de mînă, fără să-i spună ceva. Josh şi Zach s-au aşezat pe locurile piloţilor, Josh fiind pilotul, iar prietenul său secundul, şi nu a durat nici o oră pînă au ajuns la locul unde făcuseră planul să aştepte camionul. Era o porţiune de drum îngust şi pustiu, puţin circulat şi plin de gropi în care se adunase apă. Shannon a privit uimită la maşinăriile mari pe care le scoteau din pădure, unde fuseseră ascunse în dimineaţa aceea. S-au pus semnalizatoare pe şosea şi la vedere s-au plasat diverse unelte. Caschete şi veste galbene i-au transformat pe toţi cinci în muncitori.

Privind femeile gînditor, Zach a spus:

– Deşi nu am mai văzut pe nimeni ca voi lucrînd la şosele...

– Şovinistule, l-a acuzat Raven, ascunzîndu-şi părul lung sub caschetă.

– Ce ne facem dacă apare un poliţist? a în-

trebat Shannon, luptîndu-se şi ea cu părul ei.

– Avem toate hîrtiile necesare, i-a spus Derek. Este în ordine, cred. Trebuie să părem ocupaţi, dar fără să exagerăm, ca să nu devenim suspecţi. Apoi, uitîndu-se la ceas, cred că avem cam o oră pînă cînd ajunge camionul aici.

Zach a pus în mişcare un tăvălug enorm pe asfalt, după ce a dat din umeri şi a spus celorlalţi: *S-ar părea că merge.* A început să lucreze şi se vedea că se pricepe.

Shannon, la un capăt al zonei lor de lucru, ţinea un indicator cu care dirija automobiliştii fie să oprească, fie să încetinească, în funcţie de direcţia în care întorcea indicatorul. Raven era la capătul opus, cu semnalizator identic, în timp ce bărbaţii mişcau maşinăriile şi agitau unelte, mişcîndu-se cu aerul unor oameni foarte ocupaţi.

Trei maşini fuseseră dirijate pe drumul parţial blocat, înainte de sosirea camionului de la *Civatech.* Şi pînă la sfîrşit, totul s-a dovedit ridicol de simplu. Toţi ţineau ochii aţintiţi ca să-l vadă venind, aşa că atunci cînd Shannon l-a oprit, căci Zach blocase drumul cu maşina lui, Derek şi Josh s-au apropiat de ambele părţi ale camionului. Derek a deschis uşa şoferului şi l-a tras afară şi

deşi era un om solid, părea că nu a făcut nici un efort, ca şi cînd nu ar fi cîntărit nimic. În acest timp, Josh s-a furişat la volan şi a dus camionul în afara drumului, ascuns de nişte copaci.

– Ce dracu'... a ţipat şoferul, în timp ce i se punea cătuşe la mîini.

– Nu ai mai auzit de *răpiri?* l-a întrebat Derek politicos, păzindu-l alături de maşină.

Şoferul s-a făcut alb la faţă.

– Nu este nimic înăuntru! Doar o grămadă de piese electronice, care nu valorează nimic.

– E foarte bine, noi nu vrem mai mult, i-a spus Derek cu o voce calmă.

În zece minute, echipa de muncitori de drumuri plecase. Maşinile, uneltele şi semnalizatoarele ascunse în pădure împreună cu caschetele şi vestele galbene. Şoferul care protesta a primit ordinul să stea pe jos, lîngă un copac, păzit doar de zîmbitoarea Raven care ţinea în mînă un pistol.

– Shannon! a strigat-o Zach care era sus în camion, ţinînd uşa deschisă şi avînd în faţă o ladă de lemn. Asta este?

Cînd s-a urcat, Derek a ajutat-o, iar ea a văzut atunci că Zach mai deschisese două lăzi. A privit în ladă şi a recunoscut imediat piesele.

– Asta este. Dar...

– Formată din trei piese, i-a spus Zach cu satisfacţie, e mult mai uşor pentru mine.

Derek a ajutat-o să coboare din camion, strîngîndu-i puternic mîna cînd a ajuns lîngă el.

– Cît timp va dura, Zach?

– Cam două ore. Trebuie să facem astfel încît acest lucru blestemat să nu mai poată fi numit o armă. Ai dreptate.'

– Este în ordine. Să zicem două ore. Josh, te rog dă-mi geanta cu scule.

Derek a dus-o pe Shannon puţin mai departe, unde să nu poată fi auziţi de ceilalţi, dar la vedere.

– Nu vor şti că s-a umblat la ea? a întrebat ea, simţind nevoia să spună ceva.

– Nu. Doar cînd o vor asambla şi cînd vor încerca s-o facă să funcţioneze. Atunci vor afla.

– Am putea arunca lada undeva, cînd *Cyrano* va fi neutralizabil, a spus ea.

Derek a privit-o grav.

– Ca să-l scutim pe Moreton să predea un aparat inutil lui Yaltan?

– Este necesar?

– Spune-mi tu mie. Am putea arunca aparatul, iar Yaltan nu va pune mîna pe Moreton. Şi atunci? Să-i permitem lui Moreton să vîndă altă armă

periculoasă?

– Poliţia...

– Da, poliţia. Nu avem nici o dovadă care să meargă în justiţie. S-ar putea să fi existat o confuzie în documentele de încărcare, tot aşa cum ar fi putut exista în ordinul de a-l distruge pe *Cyrano.* Yaltan, sigur că nu va depune mărturie, chiar dacă cineva l-ar putea crede. Este ca şi cînd ne-am duce la poliţie şi am reclama un act care nu există, iar un cetăţean de marcă va reclama o crimă. Militarii poate se vor amesteca, dar Moreton are deja pregătită o poveste care să-l scoată din cauză, şi atunci vom fi noi cei acuzaţi şi închişi, Shannon.

Ea a respirat adînc.

– Alegerea soluţiei... soluţii grele. Cum poţi să faci astfel de treburi?

I-a privit faţa delicată, înţelegînd că nu-i era frică, ci doar dezorientată.

– Aminteşte-ţi ce a spus Alexi. Scopul scuză mijloacele, asta este concluzia la care ajungi întotdeauna. Nu-ţi pot răspunde la întrebare, dulcea mea. Este o filozofie, se poate preda în şcoală şi dezbate ca o platformă politică, sau discutată într-o după-amiază de duminică, fiindcă nu există o cale mai bună. Nu se poate răspunde abstract, ci

doar concret.

Atingîndu-i delicat obrazul, a continuat:

– Nu mai vreau să se întîmple din nou, înţelegi? Vreau să te ştiu în siguranţă. Vreau ca Yalton să înnebunească şi să se gîndească de două ori înainte de a mai accepta o astfel de ofertă. Vreau ca Moreton să fie dat afară de la *Civatech,* fiindcă eşecul nu-l va determina să renunţe, vreau să fie pedepsit pentru ceea ce a făcut, căci este mai mult decît o trădare. Şi vreau să se înfigă o ţeapă în inima acestui monstru electronic, fiindcă nu aparţine unei lumi normale.

După un moment, a terminat vorbind încet:

– Fac lucruri de acestea pentru că pot, Shannon. Pentru că soluţia aceasta are un sens pentru mine şi pentru că nu pot să nu o fac.

L-a privit cercetător un minut, apoi l-a încercuit peste piept cu braţele şi i-a ascultat bătăile inimii sub obrazul său. Era prima oară cînd se apropia de el, spontan, la lumina zilei, dar nu-i păsa. În gînd nu avea decît bărbaţi puternici cu ochi bătrîni şi inimă bună, care luau hotărîri grave.

– Îmi pare rău că nu te poţi opri să faci aşa ceva, a murmurat ea.

Derek a luat-o în braţe şi a întrebat-o:

– Ce face şoldul tău?

Ea l-a privit surprinsă, în timp ce el chicotea.

– Nu ai şchiopătat...

Şi-a dat seama că era adevărat. Avînd atîtea la care să mediteze, nu se mai gîndise deloc la şchiopătatul ei. Nici cînd avea în faţă frumuseţea şi siguranţa lui Raven, nu s-a mai gîndit la asta.

– Cred că... am uitat.

I-a luat faţa în palmele lui mari şi i-a zîmbit:

– Eşti frumoasă, Shannon.

Ar fi vrut să privească în altă parte, dar nu se putea dezlipi de căldura vibrantă a ochilor cu pete albastre.

– Îţi mulţumesc. Îţi mulţumesc pentru tot...

Surîsul i-a dispărut de pe faţă.

– Pentru ce? Pentru adevăr? Nu-mi mulţumi pentru asta.

– Dar pentru faptul că mi-ai salvat viaţa?

El a ezitat, apoi i-a spus cu asprime:

– Te-ai fi salvat şi singură. Eşti o supravieţuitoare, iubto. Nu eşti o mare îndrăzneaţă, dar reuşeşti să te ridici cînd eşti dată jos. Dacă nu ţi-ai dat seama, să ştii că asta înseamnă să ai mult curaj.

Se întreba dacă aşa era, dar a aprobat cu o mişcare vagă, apoi a privit în jur, conştientă deodată de apropierea trupului lui puternic. Atît de

apropiat, atît de dorit.

– Dar cu el ce veţi face? a întrebat ea, arătînd spre prizonierul lor.

– Va scăpa, a răspuns Derek, după o clipă.

Ea l-a privit uimită.

– Să scape? De ce? Nu înţeleg.

Derek părea nehotărît, scutura din cap uşor, ceea ce era neobişnuit la el.

– Îţi voi explica mai tîrziu. De ce nu rămîi aici să aştepţi un moment pînă mă duc să văd în ce stadiu ne aflăm?

Încă zăpăcită, Shannon s-a aşezat şi s-a rezemat de un copac, privindu-l cum se mişca şi vorbea repede cu Zach şi Josh. După puţin timp, Josh i-a lăsat lîngă camion venind spre soţia lui, care făcea încă de gardă lîngă tăcutul lor prizonier. Josh părea că o tachinează, căci amîndoi rîdeau. Apoi s-a aplecat şi a sărutat-o pe obraz şi Shannon era sigură că şoferul nu-l văzuse cînd îi şoptise ceva lui Raven, şi nici nu putuse auzi, căci faţa ei nu trăda nimic.

Josh s-a întors la camion şi cei trei bărbaţi au început să-l demonteze pe *Cyrano*. După cîteva minute, Raven i-a spus ceva prizonierului şi apoi a venit spre Shannon.

– Bună.

– Acum îi veţi da drumul prizonierului, a murmurat Shannon, ascunzîndu-şi un chicotit.

Raven părea serioasă.

– Aşa cred. A încercat el să umble pe furiş cu mîna la şold. Dacă se potoleşte şi-şi ridică mîinile, poate să scape de aici cu maşina, dar fără *Cyrano,* bineînţeles.

Shannon şi-a stăpînit dorinţa de a privi la omul acela.

– De ce va scăpa? S-ar putea să-l cheme pe Moreton şi să deşerte sacul.

Ridicînd din umeri, Raven i-a spus:

– Este planul lui Derek, asta este tot ce ştiu. Dar bănuiesc că Derek doreşte ca omul să facă ceva, odată liber.

– De exemplu?

– Va trebui să-l întrebi pe Derek. Ţi-am vorbit despre geniul lui de tactician, îţi aminteşti? Pot să pariez că planul acesta a fost întocmit punct cu punct, cu cifre. Dacă ne va spune sau nu, asta e altă treabă. Derek îşi ţine cărţile de joc aproape de piept.

Josh şi-a făcut apariţia şi a cuprins-o pe soţia sa cu braţul peste umeri.

– Poţi să scapi de post, Bonnie. Porumbelul a întins-o.

Ea l-a privit îndurerată.

– Este teribil!

– Ce? Că a plecat?

– Nu, limbajul tău gangsteresc.

– Ca să colorăm puţin o după-amiază atît de plicticoasă, s-a apărat el.

Raven a privit-o pe Shannon.

– Cînd este aşa, nu pot face nimic cu el.

Shannon a început să rîdă.

Zach apreciase exact timpul de care avea nevoie ca să-l neutralizeze pe *Cyrano.* În mai puţin de două ore, lada fusese închisă din nou şi pusă în interiorul camionului.

– Nu mai face nimic pînă mă întorc la Richmond, în ordine, Josh?

S-a urcat în camion, a luat-o pe şoseaua principală şi s-a îndreptat spre Norfolk.

– Nu-mi place să pun întrebări indiscrete, i-a spus Josh lui Derek, cînd au pornit spre elicopter, dar cum poţi şti că şoferul care a scăpat nu-l va chema imediat pe Moreton?

Derek l-a privit indiferent.

– Este teribil ce se poate întîmpla cu liniile telefonice, nu-i aşa? Firele sînt delicate şi sînt oricînd expuse să fie întrerupte sau defectate.

– Te gîndeşti că se pot rupe, a spuse Josh la fel de calm.

– Dar comunicaţiile prin radio? a întrebat interesată Raven. De pe un vas spre ţărm sau invers?

Derek a ajutat-o pe Shannon să urce în elicopter şi s-a oprit apoi să-şi aprindă o ţigară.

– Nu cred, a murmurat el, nu vor avea legătura înainte de a naviga; căpitanului nu-i place să navigheze fără marfă, dar au piesele demontate pe vas şi el trebuie să respecte programul. *Civatech* este foarte sever în privinţa asta.

Nu s-a mai vorbit pînă cînd elicopterul nu s-a ridicat, şi atunci Shannon s-a aplecat spre Derek, încercînd să se facă auzită în zgomotul puternic al aparatului:

– Este o maşină rapidă...

Derek a dat din cap, iar Shannon nu a înţeles prea bine ce-i răspunsese. Probabil că a spus: ...nu se va duce la Moreton, dar zgomotul era atît de puternic... În tot cazul, Derek părea sigur că nu se va întîmpla aşa.

Cele două perechi au coborît la micul aeroport de unde închiriaseră elicopterul. Raven şi Josh

pornind spre hotelul lor, iar Derek şi Shannon întorcîndu-se acasă. Derek a ocolit o dată blocul studiind casa, în timp ce treceau. Fiind liniştit, a băgat maşina în garaj, fără să mai facă un control.

Era devreme şi între ei s-a lăsat o tăcere puţin încordată, în timp ce-şi împărţeau sarcinile de a pregăti cina. Shannon, că totul i se datora ei, era tensionată, puţin nervoasă. Pentru prima dată simţea că sfîrşitul este aproape. Se gîndea la viitorul ei şi nu ştia ce-i rezerva. Avea nevoie de Derek, şi asta o înspăimînta. Niciodată nu mai avusese nevoie de cineva. Devenise dependentă, prea dependentă? Nu-şi putea da seama exact ce simţea pentru el din cauza acestei dependenţe. Îşi asculta instinctele, dar ele nu-i spuneau nimic. Absolut nimic.

Derek îndrăznise atît cît putea. O pîndea în seara asta şi-l durea starea ei îngrijorătoare. Voia s-o îmbrăţişeze, să o încurajeze, să o iubească. Dar Shannon se închisese în ea ca o floare şi nu putea s-o forţeze să se deschidă, de teamă să

nu-i facă rău.

Asta era problema ei. Trebuia să hotărască ea dacă acceptă sau nu. Nu-i putea dovedi iubirea lui, atîta vreme cît ea nu era sigură de a ei. El făcuse tot ce considerase că-i putea elimina imaginea ei aşa cum o vedea ea, ca într-o oglindă spartă; restul trebuia să-l facă ea.

Cînd a plecat să facă duş, nu a fost surprins că nu s-a mai întors. Va rămîne în cameră, în patul ei, lăsîndu-l afară. El accepta situaţia, deşi suferea. Mai ales, ştiind că ea suferă.

S-a pregătit şi el de culcare, înainte de miezul nopţii, cînd întunericul şi liniştea se înstăpîniseră în casă. Derek şedea întins, întrebîndu-se ce va aduce dimineaţa, instinctul spunîndu-i că va veni la el. Şi cînd, în tăcere, îndemnată de dorinţă a venit, el a primit-o cu bucurie şi cu durere.

Capitolul 9

Nu prea avea multe de luat cu ea, căci lucrurile ei erau puţine. A luat doar ce era pe ea: blugii, un pulover şi bascheţii. S-a îmbrăcat, pe întuneric, bucuroasă că Derek dormea adînc, doborît de oboseală. În sinea ei era surprinsă că mişcîndu-se, el nu o simţise, el care era atît de atent şi prudent, dar ştia că în ultimele zile se odihnise foarte puţin.

Nu s-a oprit să-l privească, temîndu-se că dacă o va face, nu se mai îndura să plece. Cel mai bine era să plece, şi-a spus ea hotărîtă. Să plece chiar acum, înainte ca el să-şi dea seama că sentimentele lui se bazau pe împrejurări. Să plece acum, înainte să poată începe să se simtă

mai responsabil faţă de ea. S-a strecurat afară din casă, în linişte, ştergîndu-şi, supărată, lacrimile calde de pe obraz. Mergea sigură, ferindu-se de umbre şi privind cu prudenţă în jur. Nu avea bani, dar a găsit repede o prăvălie cu program de noapte, unde o femeie zdravănă i-a permis să vorbească la telefon. După aceea, nu mai avea altceva de făcut decît să aştepte.

A încercat să nu se gîndească şi nici să simtă. Dar inevitabil, numai asta făcea. Într-o singură săptămînă din viaţă, săptămînă agitată, se întîmplaseră atîtea şi ştia că nu va mai fi alta la fel. Privea acum lumea cu alţi ochi, conştientă de pericole şi decepţii.

Şi pe ea însăşi se privea altfel; înţelegea acum că fiecare îşi purta rănile, aşa cum spusese Derek, şi ale ei nu erau mai grave decît ale celorlalţi. Se ruşina de faptul că lipsa ei de siguranţă o preocupa aşa de mult, cînd oamenii puternici şi curajoşi luau decizii vitale şi primejdioase. Erau oameni ca Derek, Alexi şi Gina; sau ca Raven, Josh Long şi Zach Steele. În special, oameni ca Derek. Ar fi vrut acum să-i poată fura cîteva ore, ca să vorbească cu el. Să înveţe. Ar fi vrut să ştie de ce făcea această meserie, în ciuda decepţiilor

şi a pericolelor. Ar fi vrut să mai afle şi alte ocazii în care luase astfel de hotărîri, cu ani în urmă. Ar fi vrut să ştie ce-l făcea să continue aceeaşi viaţă în ocazii cînd nu ar fi vrut şi i-ar fi fost mai uşor să renunţe. Momente cînd ar fi fost mai comod să nu fie puternic.

Dorea să-i mulţumească pentru că era omul care era şi care o învăţase atîtea despre ea şi despre ceilalţi oameni. Să-i mulţumească fiindcă îi purtase de grijă, că era răbdător, puternic şi că fusese singura certitudine în învălmăşeala din ultimele zile.

Ce uşor ar fi fost să se întoarcă la el chiar acum. Să se cuibărească în pat lîngă el şi să se bucure de căldura şi forţa pe care o răspîndea. Ar fi fost atît de uşor să creadă că o iubeşte, să se lase prinsă de această dragoste, fără să se gîndească dacă este sau nu adevărată.

Instinctele ei erau tăcute.

A respirat adînc şi s-a rezemat de cărămizile reci ale zidului din spatele ei, privind la parkingul iluminat puternic, care era gol. De data aceasta, doar de data aceasta, va fi destul de tare ca să-şi ia viaţa în propriile-i mîini. Se despărţea de Derek, singură, fără să fugă speriată, dar plecînd, fiindcă

era singurul lucru drept pe care trebuia să-l facă. Era singurul lucru pe care-l putea face în nesiguranţa ei. Trebuia să găsească puterea şi curajul să-şi continue viaţa singură, fără să-i mai caute ajutorul.

Asta era realitatea. Nu depinsese de nimeni în viaţă, iar dependenţa de Derek o descuraja. Căci asta simţise pentru el şi era singura logică. Ca un bolnav care se îndrăgosteşte de doctorul care i-a salvat viaţa... se... credea că îl... dar nu aceasta era realitatea.

Nu poate fi real.

A văzut o maşină de culoare închisă intrînd în parcaj şi s-a dezlipit de zid cînd maşina s-a oprit la cîţiva paşi de ea. Portiera s-a deschis şi cel de la volan a coborît repede, privind-o speriat.

– Shannon...

– Bună, William.

În momentul cînd a devenit conştient, Derek a ştiut ce îl trezise din somnul adînc. Camera era prea tăcută, întunecată şi fără mişcare. Locul de

lîngă el, în pat, era gol. Era singur, simţurile lui îndurerate îi spuneau că nu mai este cu el, că acum casa era goală şi trecuse un timp de cînd era aşa. Shannon plecase.

Nimeni nu i-o luase, plecase de bunăvoie. Înainte să gîndească clar, sărise din pat şi se îmbrăcase. Avea gura uscată şi inima îi bătea cu putere. I-a trebuit mult ca să se îmbrace, căutînd lucrurile pe raftul înalt al dulapului, lucruri neatinse de multă vreme, despre care crezuse că vor rămîne acolo pentru totdeauna. I s-a părut o eternitate pînă cînd a izbutit să plece după ea. Blestema în gînd, ca o litanie disperată, că făcuse greşeala cea mai mare să nu-i spună tot ce trebuia. Ea era acolo, afară, fără să ştie că încrederea ei era o armă în mîini neiertătoare şi gîndind nevinovată că alegerea ei era cea bună. Ar fi vrut s-o protejeze cît mai mult posibil, să-i spună cu grijă adevărul, doar dacă ar fi fost nevoie.

Acum era prea tîrziu. Doamne fereşte, s-ar putea ca acum să fie prea tîrziu pentru Shannon. Singura lui greşeală ar putea-o ucide.

Afară din casă a ezitat, dar apoi s-a lăsat condus de instinctele lui şi s-a întors automat în direcţia de unde se vedea lumina la distanţă,

unde ştia că ar fi putut găsi un magazin deschis şi oameni. Nu avea bani şi ar fi avut nevoie să telefoneze. A mers cît a putut de repede, controlînd cu privirea străzile întunecate şi toate colţurile. Era încălţat cu ghete care nu făceau zgomot. Inima îi bătea puternic şi-şi simţea respiraţia aspră în gît. Ca orice om, mai simţise şi altă dată frica, dar teama care acum îl înhăţase era neobişnuită şi brutală. Îi venea să ţipe sălbatic în noapte, să comande timpului să stea pe loc. Măcar dacă l-ar fi aşteptat... Curînd, totul se va sfîrşi, totul fusese pus în mişcare ca să fie în siguranţă. Dar acum, în aceste cîteva ore dis-de-dimineaţă, ea era cea mai vulnerabilă.

Ar fi trebuit să-i spună.

A văzut magazinul şi a iuţit pasul simţind că teama îl strînge de gît. Sosise la timp? A cotit în jurul clădirii chiar în momentul în care maşina neagră s-a oprit şi în timp ce omul cobora din maşină şi vorbea. Şi-a auzit propria-i voce vorbind calm:

– Bună, William.

Shannon a simţit că i se opreşte inima, ca apoi să bată tare cînd a privit spre stînga şi l-a văzut pe Derek la cîţiva paşi, privindu-l pe William Franklin.

S-a făcut o tăcere de gheaţă, ca şi cînd totul încetase să mai existe, ca apoi Franklin să zîmbească slab către Derek.

– Bună, Derek. Shannon m-a chemat.

– Ştiu, a spus Derek privindu-l, iar vocea îi era blîndă.

– O voi lua înapoi cu mine, ca să-ţi vezi de activitatea ta, a spus Franklin.

– Nu, a spus Derek.

Guvernatorul a început să chicotească.

– Nu mă mir că vrei s-o păstrezi. Dar a trecut prin multe necazuri şi puţină odihnă i-ar face bine.

– Vino cu mine, Shannon, a spus Derek privindu-l pe guvernator.

Franklin i-a zîmbit, încurajînd-o.

– Vei fi mai bine cu mine, Shannon. Simţul responsabilităţii depăşeşte limita la Derek, dar tu nu mai vrei să-i stai în cale.

– Ticălosule, a spus Derek, aproape fără glas.

Ea privea pe rînd la ei îngrozită, simţind că-i îngheaţă spinarea. Se întîmpla ceva rău aici, ceva

teribil de rău. Cei doi bărbaţi deveniseră deodată străini, privindu-se cu asprime şi răceală, cu ochi furioşi. Iar ea era între ei, într-un conflict care nu era o glumă.

– Nu înţeleg, a şoptit ea.

– Vino cu mine, Shannon, i-a spus zîmbind, cu ochi schimbaţi, calzi, ce străluceau. Întotdeauna am avut grijă de tine, nu-i aşa? Ştii că nu ţi-aş face niciodată rău, îţi datorez viaţa mea. Vino cu mine, şi i-a întins mîna.

Cu o voce liniştită, Derek i-a vorbit:

– Shannon, ai încredere în mine, te rog... vino cu mine.

Shannon simţea că era fiziceşte între ei doi şi că nici unul nu se mişca, nu puteau să se lovească. Să se împuşte? De ce îi venea aşa ceva în minte? De ce?

– Voiam să plec, a spus ea.

– Ştiu.

Derek îl privea pe Franklin care nu-şi manifesta nici o dorinţă de a o apăra, nici cu privirea şi nici cu un zîmbet.

– Vom vorbi despre asta, dar acum vino la mine.

Se lăsase o tăcere ce părea că nu se va sfîrşi,

iar ea nu înţelegea. Singura certitudine pe care a simţit-o în acel moment, era încrederea în Derek. Era un gînd limpede ca şi cristalul ce-i apărea în momentul în care simţea nevoia clară de protecţie, iar simţurile ei nu mai erau înăbuşite, depărtate, nesigure. Pentru prima dată de cînd îl întîlnise pe Derek, a ştiut exact ce simţea şi de ce simţea aşa.

Fără a privi în urmă s-a depărtat de Franklin şi s-a îndreptat direct şi sigur în braţele lui Derek. L-a simţit tremurînd, în timp ce o ţinea strîns; îi simţea pieptul ridicîndu-se şi coborînd cu respiraţia aspră, dar atunci puterea şi căldura lui au învăluit-o ca o pătură de linişte.

Derek a făcut o mişcare cînd a ajuns la el, în aşa fel ca s-o apere cu trupul lui puternic, iar ea îl putea vedea clar pe Franklin înţepenit, privindu-i cu o expresie amară pe faţă. A făcut un pas grăbit spre ei, căutînd ceva în buzunarul hainei, dar s-a oprit în momentul în care Derek, cu mîna liberă, a scos un pistol din buzunarul de la spate şi l-a ridicat cu o mişcare uşoară, îndemînatică.

Franklin a rămas nemişcat. Faţa lui dovedea spaima, ceea ce ar fi fost amuzant în alte împrejurări.

– Credeam că nu foloseşti arma niciodată!

– N-am folosit-o niciodată, dar de data asta nu aveam de ales, a spus Derek cu vocea liniştită.

Franklin a dat din cap.

– Din cauza ei?

– Era gata să fie omorîtă, William. Îţi închipui că nu aş face ceva care să te oprească să o faci tu?

Glasul lui nu era nici rece, nici ameninţător. Nu vorbea nici tare, nici aspru, nici măcar nu ţipa. Vorbea cu o voce normală, dar Shannon se ţinea strîns de braţele lui tari, tremura. A văzut apoi cum Franklin pălise.

– De cînd ştiai...? a întrebat guvernatorul rigid.

– Aproape chiar de la început. I-ai indicat lui Shannon unde să se ducă, şi asta nu se potrivea cu tine. Nu avea sens cînd, bănuind că la *Civatech* se întîmplă ceva, să nu iei nici o măsură. Mai ales că o iubeai pe Shannon. Mă gîndeam că ai fi luat-o în casa ta imediat şi ai fi dat alarma în momentul în care aveai dovada de cele ce se întîmplă. Dar nu ai făcut-o, iar asta mă nelămurea. Mi-am mai adus aminte că în urmă cu cîţiva ani ai fost ameninţat cu un şantaj. Un om nu poate fi şantajat decît atunci cînd a greşit. Mai ştiam că ai

făcut o mare greşeală în cariera ta, îndemnat de lăcomie. Era foarte posibil să fii din nou lacom de cîştig. Au urmat apoi asasinii plătiţi de tine, care au descoperit mansarda prea repede. Am înţeles că numai tu puteai fi. Nici unul dintre cei implicaţi nu aveau posibilitatea să afle că am proprietăţi aici.

– Nu am vrut niciodată să sufere, a spus cu glas plîngăreţ guvernatorul. De aceea am trimis-o la tine. Moreton a fost cel care a intrat în panică şi a pus bomba în apartamentul ei, nu eu. M-am asigurat că ştia că trebuie să vină la tine. Ştiam că-i vei purta de grijă, dar presupuneam că totul se va sfîrşi înainte ca să poţi acţiona. Nu am contat pe întîrzierea îmbarcării, care ţi-a dat timp să pui mîna pe *Cyrano*. După aceea... nu mai aveam de ales, nu vezi? Trebuia să te opresc.

– Aş putea să te iert pentru asta, William. Să mă urmăreşti pe mine era un lucru practic, eu reprezentînd un pericol. Dar nu te pot ierta pentru ce i-ai făcut lui Shannon. Să-i arunci casa în aer, aproape asasinînd-o. Să o urmăreşti ca pe un animal hăituit. Nu era nevoie de asta, şi o ştii...

– Moreton a intrat în panică şi a... apartamentul...

– Tu eşti cel răspunzător, în ultimă instanţă.

Franklin şi-a îndreptat umerii.

– Înţeleg. Şi ce vei face acum? a întrebat el cu respiraţia oarecum nesigură.

– Jucăria ta a fost scoasă din uz. L-am lăsat pe şofer liber, în mod intenţionat. Îl recunoscusem şi ştiam că va veni să-ţi spună că *Cyrano* fusese capturat. M-am asigurat că nu-l poţi contacta pe Moreton, era singurul mod de a te forţa să apari, şi gîndeam că mă vei căuta. Dar nu m-am aşteptat ca Shannon să te caute. În orice caz, am reuşit. Am avut suficient timp să oprim camionul, să facem arma inutilizabilă, distrugînd programul. Totul a ajuns la timp la Norfolk, iar Moreton crede că predă ceea ce trebuie, personal, lui Yaltan.

Franklin a exclamat:

– Îl va ucide!

– Da. Dar înainte de a muri, va vorbi, fără îndoială. Yaltan va fi supărat pe tine, William, aşa că mai bine caută-ţi o ascunzătoare cît mai sigură.

– Eu sînt guvernatorul! a exclamat Franklin cu o ultimă încercare de a fi demn şi puternic.

– Nu mai eşti nimic, a spus Derek mîhnit. Părăseşte-ţi biroul, demisionează în cursul dimi-

neţii. Dacă nu, eu voi divulga totul înainte de a o face Yaltan.

După o clipă de tăcere, Franklin a spus uimit:

– Îmi dai drumul?

– De dragul ei.

A strîns-o mai tare pe Shannon, dar nu a coborît revolverul.

– Yaltan s-ar putea să te găsească sau poate nu. Dar ai grijă cine te pîndeşte tot restul vieţii, William. Într-o zi te vor găsi.

– Eu am trimis-o la tine, a spus trist Franklin.

– Da, şi este singurul motiv pentru care mai eşti în viaţă. Acum piei din ochii mei.

Ca o jucărie automată, cu corzile rupte pe jumătate, Franklin s-a întors şi s-a urcat în maşină.

După puţin timp, maşina neagră ieşea încet din parcare şi dispărea pe străzile întunecate.

– Derek...

– Ssst...

Pistolul a dispărut, în timp ce Derek s-a întors, ţinînd-o cu un braţ şi îndreptîndu-se spre casă.

– Vom vorbi acasă, dulcea mea.

Vocea lui stinsă şi adîncă a speriat-o. Mergea cu el tăcînd, luptîndu-se cu gîndul că totul fusese pus la cale de William şi că tot el voia s-o vadă

moartă. Faptul i se părea ireal, dar totuşi credea. Mai ştia şi altceva, ceva ce se întîmplase atunci cînd înţelesese perfidia lui William şi care o făcuse să aleagă.

Alesese. Fără să-şi dea seama ce se petrecea între cei doi bărbaţi, ceva o îndemnase să aibă încredere doar într-unul din ei. Asta făcuse. În parte din instinct, dar şi conştientă, alesese unul.

L-ar fi putut alege pe William în locul lui Derek. În mintea ei nu o ameninţase, fusese un prieten bun, fără a-i cere ceva, demn de încredere. Îl cunoştea mai de mult, avusese încredere în el, nu o făcuse să fie nervoasă sau tristă, nu-i provocase emoţii noi. Ca şi un tată, pe care-l uitase, reprezentase stabilitate, linişte şi înţelepciune. Asta era ce ştia ea.

Dar Derek... Un om care putea face lucruri îngrozitoare în numele binelui. Un om care alesese viaţa întunecată şi cu umbre. Un om cu ochii bătrîni, cu pete albastre, şi o faţă frumoasă, aspră, care fără îndoială sfărîmase multe inimi. Un om cu cicatrice ca şi ea. Îl cunoscuse doar cîteva zile, fusese înspăimîntată şi dominată de el, o făcuse să simtă teamă, neîncredere şi o pasiune sălbatică. Îi topise cu bună ştiinţă toată armura,

lăsînd-o dureros de vulnerabilă. O făcuse să privească ca într-o oglindă în sufletul ei, arătîndu-i o imagine pe care nu o văzuse înainte şi pe care îi venea greu s-o creadă.

Şi ea îl alesese pe el.

Încrede-te în instinctele tale. Sînt momente cînd trebuie să faci alegeri, mai ales în lumea aceasta. Şi în acele momente, instinctele tale îţi vor spune adevărul. Ascultă-le.

Instinctele ei îi dăduseră răspunsul.

Nu numai încredere, nu numai nevoie, iubire.

Tresărind, Shannon şi-a dat seama că ajunseseră acasă şi intraseră. L-a privit pe Derek aprinzînd luminile în camera de zi. Mintea i se liniştise, şi era ameţită.

El a privit pistolul din mîna sa şi a strîns din buze. Punîndu-i piedica, l-a aruncat pe un fotoliu cu un gest obosit.

– Este aproape ziuă, a spus el.

Fără să-şi poată lua ochii de la el, a răspuns:

– Da.

Îi evitase privirea şi-şi freca ceafa, ca şi cînd ar fi fost contractată.

– În curînd vei fi în siguranţă. Noutăţile despre demisia lui William se vor afla în cîteva ceasuri...

atunci vei putea să pleci... a spus el categoric.

– Să plec?

Pe faţă i se contractase un muşchi.

– Da...

– Vrei să plec?

Întorcîndu-se spre fereastră şi privind zorile cenuşii, i-a spus:

– Nu are importanţă ce vreau eu. M-ai părăsit de dimineaţă. Te-am forţat prea mult şi nu o voi mai face.

După puţin timp, ea a spus:

– Mi se pare că am spus o dată că iubirea e doar iluzie...

Contractîndu-şi umerii, a completat-o:

– Oglinzi şi lumini, îmi amintesc... a spus aspru.

– Am greşit...

A rămas nemişcat un timp, apoi s-a întors încet să o privească. Era palid, cu o expresie imobilă, ca o mască.

– Ce spui... Vocea îi era tulburată.

– Nu ar fi trebuit să te aleg pe tine. Din toate punctele de vedere, nu ar fi trebuit să te aleg. Nu am făcut-o din cauza încrederii, deoarece credeam în amîndoi. Şi nu ştiam încă ce fapte oribile

făcuse, deci nu era asta. Te-am ales pe tine, fiindcă... fiindcă...

Din trei paşi a fost lîngă ea, apucîndu-i umerii.

– Shannon...

– Fiindcă te iubesc!

A spus-o dintr-o răsuflare, iar în ochi îi strălucea mirarea şi fericirea. Derek a strîns-o brusc în braţe, posesiv.

– Sper că eşti sigură, iubito, fiindcă eu te iubesc prea mult, ca să te las să pleci.

– În viaţa mea nu am fost mai sigură de ceva, i-a spus ea, şi în căldura sărutului a găsit răspunsul adevărat.

Nu mai avea importanţă unde era lumea reală...

Era el!

Sfîrşit

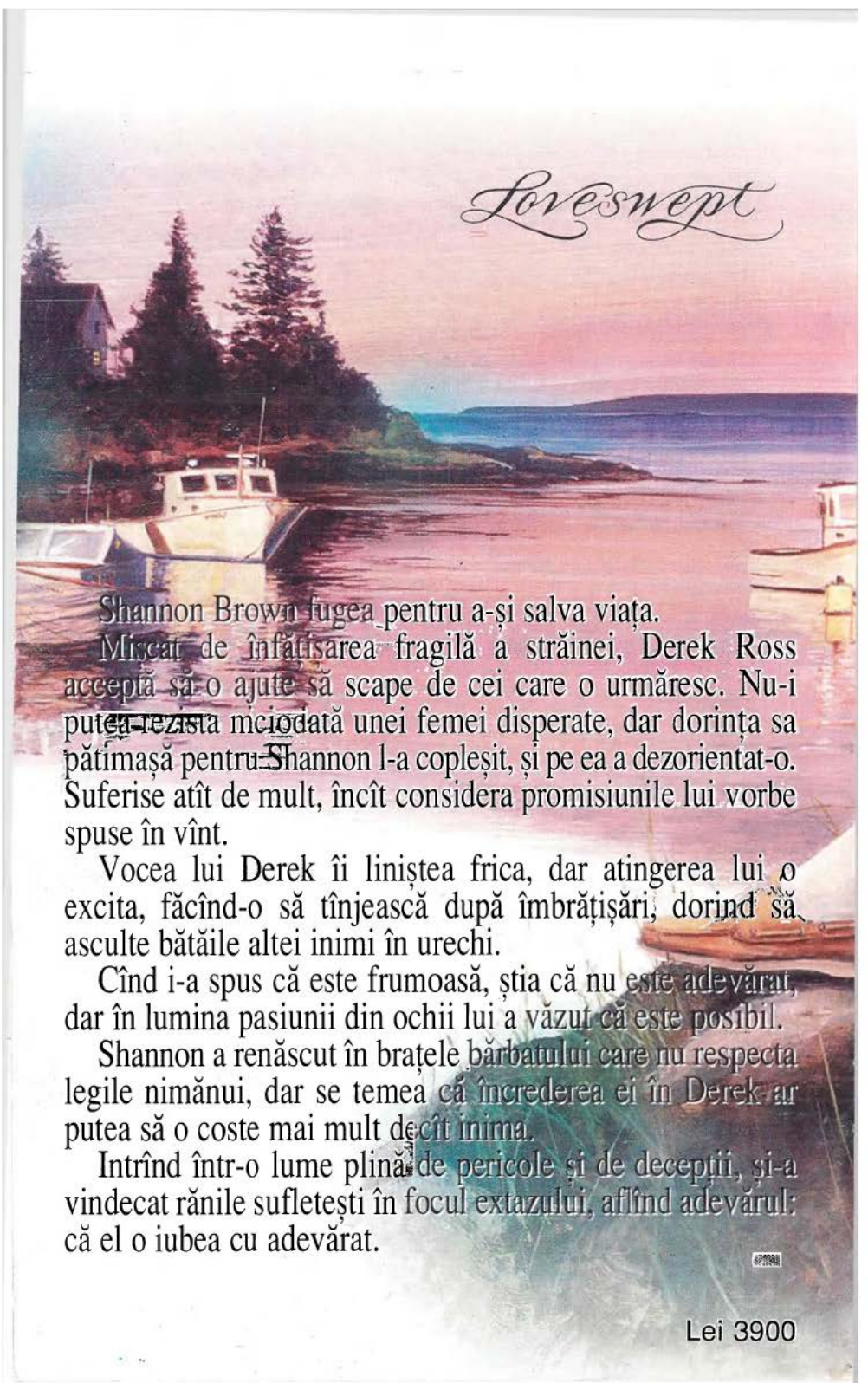

Shannon Brown fugea pentru a-și salva viața.

Mișcat de înfățișarea fragilă a străinei, Derek Ross acceptă să o ajute să scape de cei care o urmăresc. Nu-i putea rezista niciodată unei femei disperate, dar dorința sa pătimașă pentru Shannon l-a copleșit, și pe ea a dezorientat-o. Suferise atît de mult, încît considera promisiunile lui vorbe spuse în vînt.

Vocea lui Derek îi liniștea frica, dar atingerea lui o excita, făcînd-o să tînjească după îmbrățișări, dorind să asculte bătăile altei inimi în urechi.

Cînd i-a spus că este frumoasă, știa că nu este adevărat, dar în lumina pasiunii din ochii lui a văzut că este posibil.

Shannon a renăscut în brațele bărbatului care nu respecta legile nimănui, dar se temea că încrederea ei în Derek ar putea să o coste mai mult decît inima.

Intrînd într-o lume plină de pericole și de decepții, și-a vindecat rănile sufletești în focul extazului, aflînd adevărul: că el o iubea cu adevărat.

Lei 3900

Loveswept

Shannon Brown fugea pentru a-și salva viața.

Mișcat de înfățișarea fragilă a străinei, Derek Ross acceptă să o ajute să scape de cei care o urmăresc. Nu-i putea rezista niciodată unei femei disperate, dar dorința sa pătimașă pentru Shannon l-a copleșit, și pe ea a dezorientat-o. Suferise atît de mult, încît considera promisiunile lui vorbe spuse în vînt.

Vocea lui Derek îi liniștea frica, dar atingerea lui o excita, făcînd-o să tînjească după îmbrățișări, dorind să asculte bătăile altei inimi în urechi.

Cînd i-a spus că este frumoasă, știa că nu este adevărat, dar în lumina pasiunii din ochii lui a văzut că este posibil.

Shannon a renăscut în brațele bărbatului care nu respecta legile nimănui, dar se temea că încrederea ei în Derek ar putea să o coste mai mult decît inima.

Intrînd într-o lume plină de pericole și de deceptii, și-a vindecat rănile sufletești în focul extazului, aflînd adevărul: că el o iubea cu adevărat.

Lei 3900

Kay Hooper

Visînd la dragoste

Loveswept

EDITURA MIRON

Kay Hooper

Visând la dragoste